

Giới thiệu Hạo Thiên Vương Phi

Truyện Hạo Thiên Vương Phi của tác giả Hắc Đê U là một câu chuyện xuyên không, HE. Đây là truyện giả tưởng, không có liên can đến thực tế, lịch sử nào. Nếu có, chỉ là sự ngẫu nhiên.

Vân Khánh, cô gái thế kỷ hai mươi mốt bị xuyên không đến một đất nước xa lạ không có trong lịch sử. Cô tình cờ gặp được Kiến Văn, được hắn giúp đỡ và khẳng khái bắt hắn đi tìm người chị họ bị lạc của mình, Tinh Yên.

May mắn, hai người cũng gặp được “Tinh Yên”, nhưng gương mặt hoàn toàn xa lạ, chẳng lẽ Vân Khánh cả người xuyên qua thời không, còn Tinh Yên là tá thi hoàn hồn???

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đại hiệp, xin cứu giúp...

Ngày hôm đó, Kiến Văn trên đường trở về quê nhà, hân hoan thả đi ngang qua cánh rừng. Đột ngột, có tiếng kêu cứu văng vẳng vang lên:

– Cứu... cứu với... có ai không...

Kiến Văn cau mày, đi nhanh về hướng phát ra tiếng kêu cứu. Đến gần, tiếng kêu cứu càng rõ hơn.

– Cứu với...

Kiến Văn đưa mắt nhìn nữ nhân đang bám víu trên cành cây cao, thất thanh kêu cứu. Nàng... vô cùng kỳ quái!

Vân Khánh kêu cứu một lúc cũng cảm thấy khô cổ, bèn dùng thờ hồng học, nuốt nước miếng cho đỡ đau cổ. Đúng lúc đó, nàng phát hiện ra Kiến Văn đứng gần đấy, hai mắt liền sáng rỡ, kêu lớn:

– Cứu! Đại hiệp! Làm ơn cứu ta với...

Bởi vì nàng quá mừng rỡ mà kích động, bèn không suy nghĩ mà buông cả hai tay đang ôm thân cây ra quơ quào, hậu quả... mất thăng bằng, rơi khỏi cây.

– Á, á...

Vân Khánh nhắm tịt hai mắt không dám mở ra, cứ luôn mồm la hét.

– A a a...

– Đừng la nữa!

Nghe thấy tiếng nói, Vân Khánh vẫn không dám mở mắt, tiếng kêu dần dần nhỏ lại như tiếng muỗi.

– A a...

Mãi một lúc sau, Vân Khánh mới từ từ hé mắt ra nhìn. Hóa ra, nàng không bị rơi xuống đất, nhưng mà chân nàng cũng không có chạm đất? Vân Khánh giật nảy mình định thần, nàng đang bị ôm? Lại nhìn gương mặt nam nhân xa lạ trước mắt, nàng không tự chủ được mà hét toáng lên:

– A a a a a...

Kiến Văn đột ngột bị tiếng hét của Vân Khánh công kích làm choáng váng, buông tay ra làm Vân Khánh rơi oạch xuống đất.

– Ui da!

Kiến Văn lúc này mới ngó người ra, mình vừa làm cái gì vậy? Làm rơi một cô nương? Mà có thật là cô nương không?

– Xin... xin thứ lỗi...

Kiến Văn vội vàng đến đỡ Vân Khánh đứng dậy, trên mặt và mái tóc rối tinh của nàng lúc này toàn là lá cây, mặt mày nhem nhọc đang nhăn nhó vì bị đau, không hiểu sao lại khiến Kiến Văn cảm thấy buồn cười.

– Xin lỗi... do ta sơ ý.

Vân Khánh lúc này có còn để ý đến mặt mũi nữa đâu, liền bám riết Kiến Văn như sam, luôn miệng cầu khẩn thảm thiết:

– Đại hiệp! Đại hiệp! Ta đã bị đói từ hôm qua tới giờ rồi, tới nước cũng không có mà uống. Ngài có lòng tốt thương tình làm ơn cứu giúp ta đi...

Từ trước tới giờ, Kiến Văn có khi nào ở gần nữ nhân đến như vậy, nay lại bị Vân Khánh bám dính không một kẻ hở như vậy liền xấu hổ đến đỏ mặt, Vân Khánh còn liên tục lay lay làm tay hắn vô tình cảm nhận được thứ mềm mềm trước ngực nàng. Từ màu đỏ chuyển thành xanh rồi đen lại trắng... bây sắc cầu vòng luân phiên chuyển đổi trên mặt Kiến Văn.

Kiến Văn rút cuộc không chịu nổi nữa, rút tay về né xa Vân Khánh ra, hắn lắp bắp nói:

– Cô... cô nương... xin tự...

Vân Khánh nào biết tâm trạng của Kiến Văn bây giờ, nàng chỉ lo mỗi cái bụng lép xẹp của mình thôi.

– Đại hiệp, nếu ngài không cho ta ăn, ta sẽ chết thật đấy! Chết thật đó!

Kiến Văn đen mặt, xem như đã hiểu được mùi vị đạo tặc.

Vân Khánh không thèm để ý tới hình tượng của mình, nàng ta ngồi bẹp trên đất ăn ngấu nghiến thức ăn của “vị đại hiệp tốt bụng” cho mình. Lúc bấy giờ, Kiến Văn mới bình tâm quan sát lại nữ nhân kỳ quái này.

Đầu tiên, cách ăn mặc của nàng ta rất kỳ lạ, quần áo bó sát người, còn để lộ cả cánh tay và bàn chân ra nữa, hắn không biết hải của nàng làm kiểu gì mà chỉ là những sợi dây đan chéo, đưa cả năm đầu ngón chân ra. Nàng cũng không để tóc dài, mái tóc chỉ tới ngang vai, đã vậy cũng không bới lại, cứ để xỏa tung ra. Ngón từ và hành vi lại càng không cần phải nói!!! Rốt cuộc, nàng là từ đâu xuất hiện vậy? Trong rừng hoang sao???

Sau khi ăn no, Vân Khánh vươn vai tựa lưng ra sau, tay xoa xoa cái bụng nhỏ, thỏa mãn ợ một hơi dài.

– Sống rồi! Sống rồi! Cứ tưởng chết đói luôn rồi chứ...

Kiến Văn càng lúc càng tối sầm mặt mày, hắn thật sự không biết “nữ nhân” trước mặt này có chỗ nào giống nữ nhân nữa.

Đã ăn no uống say, tinh thần phơi phới, Vân Khánh mới nhớ tới vị “đại hiệp” đã cứu mình kia.

Ày, trong tiểu thuyết không phải lúc nào kẻ gặp nạn cũng gặp được “đại hiệp” cứu giúp sao, “đại hiệp” luôn lấy cướp giàu giúp nghèo, trừ gian diệt bạo là tiêu chí cho cuộc đời mình mà, sao vị “đại hiệp” này cứu nàng mà mặt mày nhăn còn hơn cả khi ăn ớt thế kia?

Vân Khánh nhích lại gần Kiến Văn, cười hề hề nói:

– Cảm ơn “đại hiệp” đã rộng lòng giúp đỡ! Vân Khánh sẽ nhớ ơn ngài tới ngàn thu...

!!!

Mặt Kiến Văn đen không thể đen hơn được nữa, hắn chưa chết mà!

“Nữ nhân này đầu óc có vấn đề, tốt nhất là tránh xa ra!”

Trong thâm tâm Kiến Văn nảy ra quyết định như thế.

Vừa nghĩ xong, Kiến Văn liền đứng vụt dậy, cất bước đi không chần chừ. Vân Khánh vẫn đang chìm trong màn tung hô “đại hiệp” bỗng dưng thấy Kiến Văn bỏ đi thì giật mình đuổi theo sau.

– Đại hiệp! Đại hiệp! Ngài định đi đâu vậy?

Kêu mấy lần không có tác dụng, cũng không muốn bị bỏ lại một mình ở rừng hoang này nữa, Vân Khánh quyết tâm nhào tới bám vúi lấy Kiến Văn.

– Đại hiệp! Ngài đừng bỏ ta lại đây một mình! Ta sợ lắm! Ta muốn rời khỏi khu rừng này nhưng ta đã bị lạc suốt mấy ngày rồi, bụng thì đói, nước không có, còn có mấy con thú kỳ quái cứ nhảy ra... ta thật sự rất sợ rồi! Ngài làm ơn, làm ơn đưa ta ra khỏi khu rừng này được không? Làm ơn đi...

Kiến Văn rút cuộc cũng động lòng trắc ẩn, dù thâm tâm nàng có vấn đề thật, nhưng để một nữ nhi ở lại khu rừng hoang như thế này cũng không phải chuyện tốt. Thôi thì, giúp nàng ra khỏi đây rồi đường ai nấy đi vậy!

Kiến Văn lên tiếng nói:

– Được rồi! Ngươi bỏ tay ra đi!

Vân Khánh kiên quyết không chịu, càng ôm chặt hơn. Kiến Văn bắt đắc dĩ nói:

- Ngươi cứ bỏ tay ta ra đi! Ta sẽ dẫn ngươi rời khỏi khu rừng này!

Vân Khánh sáng bừng hai mắt, reo lên:

- Thật không?

Kiến Văn bất lực nói:

- Thật... Bỏ tay ra đi...

Lúc này, Vân Khánh mới cười he he rồi buông tay Kiến Văn ra.

- Ngài đã hứa rồi đó nha, đại hiệp!

Kiến Văn phản bác:

- Ta không phải đại hiệp!

Vân Khánh hất hàm nói:

- Bất cứ ai có võ công cao cường, cứu giúp kẻ yếu đều được gọi là đại hiệp!

Kiến Văn có cảm giác nếu hắn tiếp tục nói với nữ nhân này thêm vài câu chắc chắn hắn sẽ ngất xỉu mất. Kiến Văn tiếp tục bước đi, bước chân hắn có hơi loạng choạng.

- Đại hiệp, đại hiệp, ta vẫn chưa biết tên của ngài nha!

Kiến Văn vô lực đáp:

- Kiến Văn.

Vân Khánh tiếp tục nịnh nọt:

- Nghe tên là biết ngài là người tốt rồi! Đại hiệp võ công cao cường, tên cũng thật cao thâm, người anh tuấn, giàu lòng nghĩa hiệp...

Kiến Văn vấp chân té cái ạch.

Vân Khánh hốt hoảng định tới đỡ hắn lên, Kiến Văn thấy Vân Khánh tới gần liền giật mình phóng quá một bên né tránh nàng.

- Đại hiệp, ngài không sao chứ?

- Ta... ta không sao! Nàng đừng tới gần...

Vân Khánh chau mày nhìn Kiến Văn đi nhanh như bị ma đuổi theo phía sau. Lúc này, nàng mới khẽ cười thầm:

“Số mình thật may mắn gặp trúng một vị “đại hiệp” hàng thật rồi! Nếu như gặp phải một “đại hiệp” nguy quân tử, cho dù có giả điên giả khùng cũng không biết kết cục mình sẽ ra sao nữa. Đã như vậy... dứt khoát phải bám lấy cây cao bóng cả này thôi!”

Trong lòng hạ quyết tâm, Vân Khánh liền nhanh chân đuổi theo Kiến Văn.

- Đại hiệp, đại hiệp, chờ ta với! Ta theo không kịp...

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đại hiệp, đã làm ơn... thì làm ơn cho chót đi...

Cuối cùng, Vân Khánh nhờ sự giúp đỡ của Kiến Văn đã tìm được đường rời khỏi khu rừng tàn ác làm nàng bị lạc mấy ngày qua.

Bước một bước cuối cùng, chính thức đã được giải thoát. Vân Khánh sướng ron, cả người run lên bần bật. Kiến Văn thấy Vân Khánh đột ngột run lên như bị động kinh, hắn có phần lo lắng, cất tiếng hỏi:

– Cô... cô nương... nàng không bị gì chứ...

Thay cho câu giải đáp, Vân Khánh sung sướng nhảy tót lên.

– Tự do rồi!!!

Vân Khánh tiếp tục gào thét:

– Khu rừng chết tiệt, cuối cùng ta đã thoát ra rồi nè! Thấy bồn cô nương lợi hại chưa...

Kiến Văn có chút e ngại, giữ khoảng cách với Vân Khánh, e dè lên tiếng nói:

– Đã rời khỏi khu rừng rồi, chúng ta chia tay ở đây!

Vừa nói xong, Kiến Văn liền quay đầu bỏ của chạy lấy người, Vân Khánh lập tức hoàn hồn, nhanh tay liền nhảy chồm lên níu kéo Kiến Văn lại, luôn miệng i ôi:

– Đại hiệp, nơi này hoang vắng, không gần làng mạc, ta là người từ xa tới, không biết đường xá, ngài bỏ ta ở đây một mình, ta biết đi đâu bây giờ. Lỡ như hổ báo đói bụng tới ăn thịt ta thì sao, còn có son tặc, mấy bọn buôn người nữa...

Kiến Văn tới sầm mặt mày, thâm nghĩ:

“Kẻ xấu thật nhiều tới như vậy sao ư?”

Vân Khánh lại càng định chắc trong thâm tâm:

“Bộ dễ gặp người tốt như vậy sao! Tuyệt đối không thể buông tay!”

Đại hiệp, ngài tuyệt đối không thể bỏ ta lại đây đâu...

Giữa không gian yên ắng, một tiếng hét thất thanh vang lên, đánh động cả khu rừng.

– Thật sự rất là...

Vân Khánh đứng trước cổng làng, mở to mắt nhìn trần trời, Kiến Văn đột ngột nảy lên cảm giác e ngại, không biết nàng ta sắp lên cơn điên gì.

– ... rất là... phi thường quá!!!

Vân Khánh thích thú reo lớn rồi xông vào làng, hét chạy tới gian hàng lại vụt qua gian hàng khác, ngắm nghía hết món này đến món khác, thứ nào đối với nàng cũng thật đặc biệt. Mọi người xung quanh bị hành động kỳ lạ của Vân Khánh làm chú ý, đều hướng mắt tới nhìn nàng.

Vân Khánh đang thích thú xem hàng thì bị Kiến Văn chặn lại, nàng ta nhúu mày khó hiểu nhìn Kiến Văn, đang chơi rất vui mà, tại sao mặt hắn lại đen thui như vậy chứ?

Kiến Văn không nói không rằng, một đường lôi kéo Vân Khánh đi tiếp. Đi được một đoạn, cảm thấy ánh mắt của mọi người cũng không bớt đi, Kiến Văn buồn bực xoay người lại nhìn Vân Khánh. Đến giờ hắn đã hiểu vì sao mọi người vẫn nhìn theo bọn họ chăm chú như vậy, bởi vì, Vân Khánh ăn mặc quá lạ lùng. Trước giờ hắn không chú ý, đến bây giờ mới phát hiện hóa ra Vân Khánh ăn mặc phong phanh như thế, cái áo kỳ lạ của nàng ta bó sát vào người, để lộ cả những đường nét trên cơ thể, đã thế, tay còn không che chắn. Còn cái quần của nàng ta đang mặc... có thể gọi là cái quần sao? Vừa bó sát lại còn lộ ra cả một mảng da như thế???

Vân Khánh khó hiểu nhìn Kiến Văn, mặt hắn đang dần dần ứng đỏ lên như ớt chín. Đúng thật là người kỳ lạ mà! Quả nhiên... không ai có thể tốt toàn vẹn được. Một người tốt bụng như hắn cũng có khuyết điểm là tính khí kỳ quặc!

Kiến Văn hồi hã lấy một cái áo choàng từ trong hành lý của mình ra phủ lên người Vân Khánh. Đột ngột bị một tấm vải to đùng, lại cũ kỹ phủ lên người, Vân Khánh bực bội muốn hất bỏ, Kiến Văn cuống quýt hét lớn:

– Đừng làm loạn!

– Người có biết nóng không hả?

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Kiến Văn, Vân Khánh đành kèm lòng chịu đựng, dù sao nàng vẫn đang ở tình thế phải nhờ vả người ta, xem như nàng xui xẻo đi.

Kiến Văn nhìn vẻ mặt tức tối, không cam lòng của Vân Khánh như muốn nói hắn đang bắt nạt nàng, hắn cũng không biết làm gì hơn. Dù sao nàng cũng ngoan ngoãn không bỏ cái áo choàng ra là được rồi, một chút nữa, cho nàng ăn ngon một chút xem như bồi thường vậy.

Vân Khánh nắm chặt lấy áo choàng, tưởng tượng như đang cầu xé Kiến Văn, rồi dửng dưng bỏ đi trước. Kiến Văn nhìn theo thờ dài bất lực, bước chân

theo sau.

Vân Khánh cứ thế đi thẳng mãi, một lúc sau, Kiến Văn đột ngột níu nàng lại.

Vân Khánh quay đầu lại lườm Kiến Văn, như muốn hỏi: “lại chuyện gì nữa?”

Kiến Văn thờ dãi, chỉ tay vào một con hẻm nhỏ, nói:

- Đi hướng này!

Vân Khánh có chút xấu hổ khi biết mình đi lạc đường, vẫn khăng khăng không thêm mở miệng, vùng vẫy thoát khỏi tay Kiến Văn rồi ngang tàng rẽ theo con đường hẻm chỉ.

Tình huống như vậy lặp lại mấy lần, đến lần thứ ba, Vân Khánh la oái oái:

- Đường khó đi như vậy, tại sao người không đi trước dẫn đường?

Kiến Văn ngược mặt nhìn trời.

Cuối cùng, cả hai dừng chân trước một căn nhà. Kiến Văn mở cửa hàng rào cho Vân Khánh đi vào, đó là một căn nhà gỗ nhỏ, với một mảnh sân phía trước, có mấy con gà đang đi qua đi lại tìm mồi, mọi thứ được sắp xếp khá gọn gàng, sạch sẽ.

Trong lúc Vân Khánh còn đang quan sát xung quanh nhà thì Kiến Văn đã bỏ đi đâu đó, một lúc sau hán từ bên trong đi ra, mang theo mấy bộ quần áo cũ.

- Đây là y phục cũ của mẹ ta, nàng hãy thay thử kỳ quặc trên người ra đi.

Vân Khánh bước tới đưa tay lấy y phục, cái áo choàng không còn gì giữ lại nên tuột xuống trước mặt Kiến Văn, lần nữa mặt hán lại đỏ như dít khi. Kiến Văn hốt hoảng quay người đi, lắp bắp nói:

- Nàng... nàng... mau thay y phục đi!

Vân Khánh nhìn hành động của Kiến Văn, chợt hiểu ra là hán đang xấu hổ vì y phục của mình, bật cười lớn.

- Đây là y phục rất thịnh hành ở chỗ của ta đó. Người xem có đẹp không..

Kiến Văn có cảm giác Vân Khánh đang múa may sau lưng mình, mặt lại càng đỏ dữ dội, chỉ thiếu khói xì ra hai bên tai.

Vân Khánh cảm thấy chọc Kiến Văn nhiều là đủ rồi, thôi không cười nữa. Lỡ để hán dỗi ý không giúp mình nữa thì rất phiền.

Kiến Văn cảm giác Vân Khánh đã đi ra sau phòng rồi thì mới tỉnh táo lại, vừa nhút nhýt, đôi chân bần rùn muốn té ngã.

Lúc này, hán mới ý thức được một vấn đề:

“Tại sao lại dẫn nữ nhân kỳ quặc đó về nhà?”

Kiến Văn càng lúc càng đen mặt, hán đã thấy nàng bám người tới cỡ nào rồi, bây giờ nàng có chịu buông tha cho hán hay không?

Càng nghĩ càng sợ hãi...

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Đại hiệp, ngài đã có lòng tốt...

Vào buổi sáng đẹp trời, có tiếng nói của Vân Khánh vang lên:

— Đại hiệp à, lại có việc cho huynh làm đây...

Không hiểu sao, Kiến Văn hiện tại rất dị ứng với hai chữ “đại hiệp” này, mỗi lần Vân Khánh hô lên y như rằng hán sẽ có chuyện không lành.

Kiến Văn lẻo đẻo từ trong nhà bước ra, Vân Khánh đang đứng ngoài cổng chờ hán. Bây giờ hán đã biết nguyên do nàng gọi hán rồi, một bạch diện thư sinh té xỉu trước cửa nhà, Kiến Văn liền đến kiểm tra.

– Hấn còn sống chứ?

Vân Khánh lên tiếng hỏi.

Kiến Văn cau mày đáp:

– Chưa chết! hấn chỉ bị kiệt sức mà ngất xỉu thôi.

Kiến Văn cúi xuống khoác tay thư sinh lên vai, bế thốc hấn vào nhà. Đúng lúc đó, lại nghe thêm Vân Khánh bồi thêm một câu:

– Quà nhiên ngôi nhà này phong thủy tốt, hành nghề “đại hiệp” cũng có người tìm đến cửa.

Kiến Văn hai chân lão đảo, mém xỉu té ngã.

Căn nhà nhỏ của Kiến Văn chỉ có một phòng nhỏ phía sau, trước kia là phòng của mẫu thân hấn, sau này bị Vân Khánh chiếm cứ, còn Kiến Văn thì ngủ tại chiếc giường tre đặt ở phòng khách. Bây giờ, Kiến Văn đặt thư sinh kia lên chiếc giường tre, cho uống tí nước, tiếp theo thế nào còn phải chờ hấn tỉnh dậy đã.

Sau đó, Vân Khánh bê thức ăn sáng lên, đây hoàn toàn là do Kiến Văn làm, nằng chẳng hề động tay vào. Ngày đầu tiên đến đây, Vân Khánh đã từng nói sẽ nấu nướng, dọn dẹp cho Kiến Văn, xem như trả chi phí cho những ngày nằng ở đây, Kiến Văn cũng gật đầu đồng ý. Nhưng ngay sau đó, hấn liền hối hận! Nằng hoàn toàn chẳng làm được gì ngoại trừ việc phá hư thêm! Thế là, Kiến Văn phải bắt tay vào thu dọn tàn cuộc của Vân Khánh bày ra, rồi miễn cho nằng vào bếp luôn. Vân Khánh cảm thấy áy náy nên xung phong giành phần dọn cơm ra bàn, xem như là góp sức.

Cơm trắng cùng với hai món rau xào và canh nhạt. Rất là đơn sơ, nhưng trước nay Kiến Văn đã sống thành thói quen, còn Vân Khánh không có yêu cầu cao lắm với thức ăn nên hai người hoàn toàn hài lòng, dù sao tay nghề của Kiến Văn cũng không tệ.

Tên thư sinh nằm trên giường tre một lúc thì nghe mùi thức ăn mà dần dần tỉnh lại.

– Com... com...

Vân Khánh ngồi đối diện với chiếc giường liền phát hiện tên thư sinh đang động đậy.

– Í, hấn tỉnh lại rồi kìa!

Kiến Văn buông đũa, đến xem xét, vừa đến gần, Kiến Văn đã bị tên thư sinh chụp lấy tay, hai mắt đầy tia máu mờ trừng ra.

– Com!

Kiến Văn đen mặt, hóa ra tên thư sinh này là bị đói tới ngất xỉu!

Tiếp theo là cảnh tượng vô cùng bi đát, Kiến Văn và Vân Khánh ngồi sững sờ nhìn thư sinh ăn lấy ăn để như ma đói từ mấy kiếp. Sau khi ăn hết nồi cơm và toàn bộ thức ăn trên bàn, tên thư sinh mới lấy tay áo quẹt ngang miệng một cách thỏa mãn. Đến bây giờ, hấn mới giật mình nhớ ra sự có mặt của hai ân nhân, nhớ tới hành động thô lỗ ban nãy, thư sinh đứng bật dậy, lùi về sau mấy bước, cung kính chấp tay hành lễ với hai người.

– Xin hai vị ân nhân thứ lỗi cho hành động vô phép nãy giờ của tiểu sinh...

Kiến Văn khước miệng co giật, miễn cưỡng nói:

– Không... không có gì.

Tên thư sinh vẫn áy náy không thôi, bắt đầu giới thiệu bản thân:

– Tiểu sinh tên gọi là Thụ Nhân, là người từ Bắc Bình đến.

Bắc Bình? Nơi đó cách đây cũng khá xa, một thư sinh yếu đuối như Thụ Nhân có thể bình an tới được Kinh Thành cũng không phải chuyện dễ. Vân Khánh nổi lên lòng tò mò, hỏi:

– Tại sao ngươi lại lang thang tới đây?

Thụ Nhân có chút khó xử, dè dặt nói:

- Thật ra... tiểu sinh đang tìm người...

Sợ hai người hiểu lầm, Thụ Nhân liền phân trần:

- Đó chính là vị hôn thê của tiểu sinh!

Trái lại với lo sợ của Thụ Nhân, Kiến Văn hoàn toàn tro mặt, không biểu tình gì, Vân Khánh càng làm quá hơn, “ồ” lên một tiếng.

Thụ Nhân bắt đầu kể lại câu chuyện của mình:

- Quê của tiểu sinh là ở Bắc Bình, phụ mẫu mất sớm, may mắn nhờ Triệu viên ngoại, Triệu bá phụ nhớ tình xưa mà thu nhận, chu cấp cho ăn học... Khoảng nửa năm trước, vì chuẩn bị cho thi cử nên Triệu bá phụ thu xếp cho tiểu sinh đến kinh thành sớm, tiểu sinh đã có lời thề sau này đỗ đạt sẽ quay lại hồi đáp công ơn của Triệu bá phụ và sớm ngày rước vị hôn thê là Triệu tiểu thư, Triệu Uyên Nhã về. Nào ngờ, cách đây một tháng, tiểu sinh nhận được tin tức, gia đình của Triệu bá phụ bị hãm oan mà diệt toàn gia, Triệu tiểu thư trong lúc hoạn lạc mà mất tích...

Nói đến đây, Thụ Nhân đau lòng không cầm được nước mắt, nam tử có thể đổ máu chứ không rơi lệ, Thụ Nhân liền đưa cao tay áo lên che mặt lại. Vân Khánh sớm nước mắt ràn rụa, đồng tình lao tới nắm lấy tay Thụ Nhân, bày tỏ:

- Thụ sinh, chuyện tình của ngươi thật lâm ly bi đát, ta nghĩ số ta đã khổ, nào ngờ ngươi còn khổ hơn cả ta... thụ sinh, ngươi quả nhiên thật đáng ngưỡng mộ, nhất định ông trời sẽ cảm động tấm lòng thành của ngươi mà để ngươi gặp lại Uyên Nhã...

Thụ Nhân bắt ngờ có người đồng tình với hắn như vậy, bao nhiêu cảm xúc đè nén trong chớp mắt dần đầy, hai người bật tiếng khóc thê lương.

Kiến Văn đau đầu bóp trán, hẳn khi nào thuê gánh hát khóc mướn về đây. Tên thụ sinh kia đi lang thang trong kinh thành cách Bắc Bình xa như thế, hẳn ở đây tìm được cái rắm! Đã thế còn đối tới ngất xỉu giữa đường...

Vân Khánh nén tiếng khóc nghẹn, nói với Thụ Nhân:

- Ngươi an tâm đi, Kiến Văn là người tốt, là đại hiệp vô cùng lợi hại, hắn đã hứa giúp ta tìm tỳ tỳ, hắn cũng sẽ giúp ngươi tìm vị hôn thê của mình thôi...

Thụ Nhân nghe được liền hướng mắt mong mỏi, tràn đầy hy vọng nhìn Kiến Văn.

Kiến Văn sững người khi nghe thấy lời của Vân Khánh, mặt hắn càng lúc càng đen, áp lực dồn nén làm chân ghé bên dưới vỡ nát, chỉ còn lại ba chân. Vân Khánh và Kiến Văn thấy vậy càng nhìn Kiến Văn trầm trồ ngưỡng mộ, ghé chỉ còn ba chân mà hắn vẫn ngồi yên như vậy, quả nhiên là cao thủ mà!

Kiến Văn thật khóc không ra nước mắt. Hắn phải lặp lại bao nhiêu lần nữa? Hắn không phải là “đại hiệp”, hắn còn có thù với “đại hiệp” kia!!!

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tình Yên

– Này, kể cho mọi người nghe về vị hôn thê của ngươi đi, để còn biết mà nhận dạng!

Vân Khánh đột ngột yêu cầu, Thụ Nhân nghe lời đề nghị của Vân Khánh liền hồi tưởng về Uyên Nhã, vừa nghĩ đến, mặt hắn lại tiếp tục đỏ bừng, lí nhí nói:

– Nàng... nàng... là một cô nương rất tốt, dịu dàng... lúc nào cũng đối xử tốt với người khác...

Vân Khánh đưa mắt nhìn Thụ Nhân, nhằm chán hỏi:

– Chỉ vậy thôi?

Thụ Nhân xấu hổ, dồn hết sức gật đầu. Vân Khánh phê bình:

– Ít nhất ngươi phải tả hình dạng của nàng ta chứ! Cao hay thấp, mập hay gầy, mặt mũi thế nào... Chứ ngươi nói chung chung như vậy, làm sao biết mà tìm chứ!

Nghe lời Vân Khánh nói, mặt Thụ Nhân càng đỏ ửng ửng, luôn tay xua xua:

– Không được! Không được! Thánh nhân đã dạy...

Vân Khánh nghi ngờ từ trước tới giờ tên thụ sinh vô dụng này còn chưa từng một lần đối mặt với vị hôn thê của mình. Sao lại có nam nhân vô dụng như vậy chứ? Vị hôn thê của mình mà còn không dám nhìn cho kỹ???

Kiến Văn từ đầu chẳng mong chờ gì ở Thụ Nhân, vẫn bình thản ngồi yên một chỗ.

Xong, Kiến Văn nói:

– Nàng cũng chưa từng nói về tỷ tỷ của mình.

Vân Khánh nghe thấy lời của Kiến Văn liền trở mắt ra nhìn, vẻ mặt không tin được.

– Thật ư? Ta chưa kể về tỷ tỷ của mình sao? Sao lại có sự thiếu sót như vậy chứ?

Kiến Văn đã quá quen với những hành động và ngôn từ quá khích của Vân Khánh nên cảm thấy rất bình thường, chỉ có Thụ Nhân lúc này mới được mở rộng tầm mắt.

Vân Khánh bắt đầu mơ tưởng:

– Tỷ tỷ của ta tên gọi là Tinh Yên, chính xác nàng là biểu tỷ của ta, ta từ nhỏ mồ côi được gia gia thúc thúc mang về nuôi. Nàng là một người rất xinh đẹp, nàng có ánh mắt rất đậm ấm, luôn nở nụ cười nhẹ trên môi, không những vậy, mái tóc đen dài xõa sau lưng, mỗi lần gió thổi qua làm tung bay như một tiên nữ vậy...

Kiến Văn đen mặt khi nghe Vân Khánh miêu tả tỷ tỷ của mình, nếu hắn không hiểu tính cách của nàng chắc chắn sẽ nghĩ rằng nàng và người tỷ tỷ đó có mối quan hệ không bình thường!

Thụ Nhân ngây thơ hơn, gật gù theo từng câu nói của Vân Khánh, không suy nghĩ sâu xa.

– ... không những nàng xinh đẹp hơn người, tính tình tốt, mà nàng còn rất có tài năng hội họa. Lúc nào, lúc nào nàng cũng cầm viết vẽ vẽ, những lúc đó trong nàng thật bình yên, tinh khiết như sương vậy...

Thụ Nhân gật đầu đồng ý.

– Tỷ tỷ của nàng thật tài giỏi.

Kiến Văn chịu hết nổi hai kẻ dở hơi này, hắn cắt ngang lời của Vân Khánh:

– Rốt cuộc vì sao nàng và nàng ta lạc nhau? Hai người lạc ở đâu?

Nghe đến đây, Vân Khánh ngừng nói, cảm thấy buồn bã.

– Ta đã từng nói, nhà của ta ở một nơi rất xa, rất xa nơi này, ta cũng không biết làm cách nào mới có thể quay về nữa. Có thể nói ra mọi người sẽ không tin, nhưng thật sự ta và tỷ tỷ là người của một thế giới khác, nơi đó rất khác với ở đây... Hơn một năm trước, thúc thúc và bá mẫu của ta gặp tai nạn qua đời, kể từ lúc đó, ta cảm thấy tỷ tỷ dần dần thay đổi, nàng càng lúc càng ít nói cười, thu hẹp mình lại. Có lúc, ta sợ hãi tỷ tỷ vì đau buồn mà suy nghĩ quẩn, nhưng tỷ tỷ đã trấn an ta, bảo rằng nàng không sao đâu. Rồi cách đây mấy ngày, khi về nhà, ta thấy tỷ tỷ bước vào một đám sương kỳ lạ, dù ta gọi thế nào nàng cũng không nghe thấy, ta liền đuổi theo nàng và khi tỉnh lại, ta phát hiện mình đang ở đây, còn tung tích của tỷ tỷ hoàn toàn không biết...

Kiến Văn cau mày, câu chuyện Vân Khánh kể còn kỳ dị hơn tất cả những câu chuyện thần tiên, ma quỷ mà hắn đã từng nghe.

Thụ Nhân thì bị câu chuyện của Vân Khánh làm xúc động đến rơi lệ, hắn an ủi:

– Nàng đừng lo lắng, nhất định sẽ có cách tìm lại tỷ tỷ của nàng thôi...

Vân Khánh gượng cười nói:

– Ừ, ta biết! Nàng là một người tốt, tốt nhất mà ta từng gặp, nhất định nàng sẽ được bình an.

Vân Khánh và Thụ Nhân bốn mắt nhìn nhau, nhớ tới cảnh ngộ của mỗi người mà thở dài, lòng càng nặng trĩu.

Chỉ có Kiến Văn đang âm thầm sắp xếp lại những thông tin mà Vân Khánh đã kể, hắn cảm thấy có điều gì đó không đúng. Hơn nữa, dù vô tình nhưng Vân Khánh đã nói, chính Tinh Yên là người tự bước vào đám sương mù kỳ lạ kia, vậy có thể chính nàng là người tự ý muốn bỏ đi?

Hắn không nghĩ rằng Vân Khánh nói dối, rốt cuộc Tinh Yên có đơn thuần như trong lời nói của Vân Khánh?

Ở một ngôi làng nhỏ nọ.

– Bá mẫu, ta mang bức thêu đến đây!

Một thiếu nữ đứng trước cửa một ngôi nhà nhỏ, lên tiếng gọi.

Từ trong nhà, một phụ nhân khoảng bốn, năm mươi tuổi bước ra, thân thiết lôi kéo thiếu nữ vào nhà

cười cười nói nói:

– Cảm ơn cô nương, nhờ cô nương giúp đỡ mà y phục cưới của con gái ta mới có thể hoàn thành kịp.

Thiếu nữ nghe lời khách sáo của phụ nhân, thì cười nhẹ nói:

– Bá mẫu đừng ngại, nhờ bá mẫu giúp đỡ nếu không Tinh Yên đã không có chốn dung thân rồi.

Phụ nhân khoát tay không đồng ý:

– Bây giờ thời buổi loạn lạc, không biết chiến tranh xảy ra lúc nào, rất nhiều gia đình bị ly tán, trong giúp khó khăn, giúp đỡ nhau một chút có là gì. Đứng rồi, nàng thật sự không còn người thân nào ở đây sao?

Thiếu nữ tên gọi “Tinh Yên”, nhẹ nhàng đáp:

– Tinh Yên mồ côi, nói người thân thì chỉ có một người biểu muội, nhưng nàng đang ở một nơi rất xa...

Phụ nhân sợ Tinh Yên buồn tủi, lên tiếng an ủi:

– Nàng đừng sợ! Nếu không còn nơi nào để đi thì cứ ở lại đây với ta!

Tinh Yên nhẹ nở nụ cười đáp ứng:

– Dạ, bá mẫu!

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Phương Bắc thẳng tiến

Sau khi Thụ Nhân hồi phục sức khỏe, Vân Khánh quyết định sẽ đi về phương Bắc cùng với Thụ Nhân để tìm người.

– Vân Khánh cô nương, việc tìm người rất quan trọng, dù cô nương có lòng tốt nhưng không nhất thiết phải đi cùng ta, vì ta mà bỏ lỡ thời gian đâu.

Thụ Nhân nghĩ Vân Khánh vì không an tâm để hấn đi một mình nên mới quyết định đi cùng hấn, hấn vô cùng áy náy.

Vân Khánh phẩy tay, hào phóng nói:

– Tỷ tỷ của ta bị lạc ở đâu, ta cũng không biết, đi cùng người hay không cùng người cũng chẳng có gì khác nhau! Hơn nữa, nghe nói phương Bắc của đất nước này có tuyết rơi, tỷ tỷ của ta từng nói nàng chưa từng thấy tuyết rơi, nếu có cơ hội nàng cũng muốn đi xem một lần. Có thể, tình cờ tìm được nàng ở đấy thì sao...

Thụ Nhân vẫn không thôi khó xử.

– Việc này...

Vân Khánh vỗ mạnh lên vai Thụ Nhân, hùng hồn phát ngôn:

– Là nam nhân thì phải quyết đoán! Đừng lúc nào cũng lo sợ cái này, cái kia!

Thụ Nhân đứng là học trò gương mẫu, sau khi nhận lời giáo huấn của Vân Khánh, gật đầu nói:

– Vậy trên đường, xin làm phiền cô nương giúp đỡ!

Vân Khánh lập tức đồng ý tuyên bố:

– Đó là chuyện đương nhiên!

Ngay sau đó, liền xoay sang nhìn Kiến Văn, rất có tư chất kẻ nịnh nọt nói:

– Trên đường đi, xin toàn nhờ vào đại hiệp!

Kiến Văn sa sầm mặt nhìn hai kẻ rồi hơi trước mắt mình, tự mình quyết định tất cả mọi chuyện rồi sẵn tiện tính luôn cả phần của hấn vào?

Hấn không phải “đại hiệp”, cũng không phải bảo tiêu của hai người!!!

Nhưng đáng tiếc, dù Kiến Văn có phản đối thế nào, số phận của hắn cũng đã định không thể thoát khỏi.

Ba người bắt đầu thu xếp hành lý lên đường. Kiến Văn xưa nay độc cô lai vãng, lại thêm công việc của hắn nên hắn thường xuyên ra ngoài đã thành thói quen, hành lý càng gọn nhẹ. Thụ Nhân tranh thủ mang thêm một số quần áo, sách vở, không biết hắn có thật sự vác nổi hay không. Vân Khánh lại càng làm quá, bất cứ thứ gì có thể ăn được, xài được, nằng đều gom hết đem theo, hành lý sau lưng nàng còn to gấp hai lần cơ thể của nàng. Kiến Văn càng lúc càng tối sầm mặt mày.

Một tiếng gào chói tai đột ngột vang lên phá vỡ bầu không khí yên ả:

– Bỏ hết tất cả lại cho taaaaa... .

Sau một hồi tranh cãi quyết liệt, cuối cùng mỗi người nhường một bước, Vân Khánh ôm theo toàn bộ thức ăn, nhất quyết không bỏ lại. Nàng nhất định khẳng khái: lỡ như bị lạc, trong người không có bất cứ thứ gì, không phải nàng chịu đói sao!!!

Quả thật như Kiến Văn dự đoán trước, chỉ được một đoạn đường Vân Khánh đã không xách nổi nữa, toàn bộ hành lý đều chuyển lên lưng hắn. Lại thêm một đoạn đường, đến lượt Thụ Nhân kiệt sức, Kiến Văn không nén được cơn giận, quát tháo khắp nơi nhưng cũng phải vác theo hành lý của Thụ Nhân.

Vân Khánh lúi cúi kéo Thụ Nhân lại, nói nhỏ:

– Đây thư sinh, người không biết đâu, vị đại hiệp này tuy là người tốt nhưng lại có tật xấu là tâm trạng dễ thay đổi, người tuyệt đối không được chọc hắn nổi giận đâu đấy...

Thụ Nhân máy móc gật đầu, hoàn toàn tin vào lời Vân Khánh nói. Toàn bộ lời của Vân Khánh nói một chữ cũng không sót, đều lọt vào tai của Kiến Văn, hắn tức tối đen mặt mà không có chỗ phát tác.

Kiến Văn tròn mắt nhìn trời, lầm bầm:

– Ta hận kẻ nào tên gọi “đại hiệp”!!!

Ba người bắt đầu cuộc hành trình về phương Bắc.

Tại làng An Bình vào buổi trưa nọ, từ đâu đó, một bóng người vật vờ xuất hiện, lê từng bước khó nhọc trên con đường mòn vắng vẻ. Mặt trời càng lên cao, ánh nắng trở nên gay gắt hơn, mồ hôi trên người nam nhân ấy càng chảy ròng ròng, hắn há hốc miệng thở hồng hộc từng hơi một. Xung quanh không một bóng người, hắn không tìm thấy sự giúp đỡ từ ai, chỉ mặc niệm phải cố gắng đi về phía trước.

Bước chân loạng choạng của hắn không còn vững nữa, cuối cùng đổ ập xuống đất. Nằm dài trên mặt đất nóng cháy, không còn sức cựa quậy, thần trí hắn dần trở nên mơ hồ, thậm chí:

“Ta... ta... phải chết ở đây sao?”

“... ta vẫn còn rất nhiều chuyện cần làm... có ai đó không? Có ai đó... làm ơn...”

Trong lúc không còn minh mẫn và vô vọng ấy, hắn dường như gặp ảo giác có người xuất hiện bên cạnh hắn.

– Công tử...

Hắn cố nheo mắt nhìn người đó, nhưng hoàn toàn vô vọng. Tiếng gọi của người đó trở nên xa xăm hơn:

– ... công tử...

Trước lúc hắn hoàn toàn mất đi tia ý thức cuối cùng, hắn chợt cảm thấy người đang ở trước mắt mình rất thân quen, hắn muốn gọi tên người đó.

“... U... Uyên...”

Ánh sáng biến mất!

Thụ Nhân đang nằm nghỉ dưới bóng cây nặng nề mở hai mắt ra, hai mắt vẫn mờ mịt không rõ ràng. Mãi một lúc lâu sau, hắn như nhớ ra cái gì đó, đột ngột mở trừng hai mắt, ngồi bật dậy.

Vân Khánh đang ngồi nghỉ gần đấy bị hành động bất ngờ của Thụ Nhân làm giật mình.

– Đây, người lên con đường kinh à?

Vân Khánh bực bội quát.

Về mặt của Thụ Nhân trông rất bàng hoàng, hai mắt mở to không tiêu cự, dường như hắn đang sắp xếp lại trí nhớ của mình.

Vân Khánh thấy Thụ Nhân trở nên nghiêm trọng như vậy, đâm ra hồi hận vì đã lớn tiếng với hắn, nhích lại gần xem xét.

– Này, Thụ Nhân, ngươi không sao? Này! Thụ sinh!

Lay mãi vẫn không thấy Thụ Nhân trả lời, Vân Khánh sợ hãi quay sang nhìn Kiến Văn cầu cứu:

– Đại hiệp, hắn không phải bị say nắng tới hồng đầu óc rồi chứ? Nguy rồi, Thụ Nhân bị điên rồi! Làm sao bây giờ...

Kiến Văn cảm thấy đầu mình càng lúc càng đau với hai kẻ bệnh thần kinh trước mặt mình. Một kẻ thì không sợ trời, không sợ đất, nhìn thấy cái gì cũng cảm thấy mới lạ, hết chạy đông lại chạy tây, rốt cuộc bị lạc, làm hắn phải đi tìm khắp nơi. Đến lúc tìm được nàng, mang lại chỗ cũ thì lại phát hiện tên thụ sinh yếu ớt kia đã biến mất!!! Một lần nữa, hắn phải dáo dít đi tìm tên thụ sinh kia, cũng không dám buông lỏng kẻ chuyên phá hoại bên cạnh, sợ nàng lại mất tích tiếp!

Rốt cuộc, Kiến Văn và Vân Khánh cũng tìm được Thụ Nhân bị say nắng đến ngất xỉu trên một con đường nhỏ, Kiến Văn lập tức xóc Thụ Nhân lên vai tìm nơi để hắn nghỉ ngơi cho đến giờ mới tỉnh lại. Thụ Nhân điên rồi? Hắn mới là người phải phát điên lên đây!

Trong lúc rối ren ấy, Thụ Nhân đột ngột lên tiếng nói:

– Ta... ta... đã nhìn thấy Uyển Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nàng là biểu tỹ (biểu muội) của ta thật sao?

Kiến Văn và Vân Khánh đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn Thụ Nhân, khẽ thở dài một tiếng. Cả hai hoàn toàn không tin vào lời Thụ Nhân nói, có lẽ hắn bị say nắng rất nặng rồi, có nên đưa hắn đi đại phu xem một chút không?

Thấy Kiến Văn không thèm để ý tới mình, cả Vân Khánh cũng cười giả lả cho qua, Thụ Nhân càng gấp gáp, kiên định nói:

– Thật đó! Ta đã nhìn thấy Uyển Nhi tiểu thư mà... Ta không phải nói dối đâu...

“Ta không có nói người nói dối, nhưng người bị mê sảng!”

Kiến Văn và Vân Khánh đồng lòng mặc niệm

Thụ Nhân càng cố chứng minh điều mình nhìn thấy như thế nào, Kiến Văn và Vân Khánh lại càng nhận định Thụ Nhân hoa mắt rồi!!

Vân Khánh không nhẫn tâm nhìn Thụ Nhân tiếp tục đáng thương như thế, đành lên tiếng thuyết phục hắn. Nào là, chúng ta đã tìm kiếm ở ngôi làng này hết một lần nhưng không có tin tức, lúc đó người bị trúng gió ra làm sao, khi ấy người mất mớ thế nào, cũng có thể là ảo giác do người mong muốn...v.v...

Kiến Văn có chút khó xử, hắn không thể nào tàn nhẫn nói: nếu thật sự người mà Thụ Nhân là Uyển Nhi, vậy tại sao nàng ta lại bỏ mặc Thụ Nhân? Người Thụ Nhân muốn tìm là Uyển Nhi, tương tự, chẳng phải Uyển Nhi chỉ còn một thân nhân duy nhất chính là Thụ Nhân sao? Nàng không có lý do gì để bỏ qua Thụ Nhân, trừ phi... nàng không phải Uyển Nhi!

Thụ Nhân có chút bị lời nói của Vân Khánh làm tác động, nhưng cuối cùng hắn vẫn khẳng khái giữ lấy suy nghĩ của mình.

– Vân Khánh cô nương có thể nói đúng, nhưng dù sao ta vẫn muốn thử một lần. Nếu lỡ như khi đó ta không nhìn lầm, vậy có phải chúng ta đã bỏ qua một cơ hội tốt tìm tung tích của Uyển Nhi tiểu thư sao...

Cuối cùng, Kiến Văn và Vân Khánh có chút bị sự cố chấp của Thụ Nhân miễn cưỡng, lại một phần cảm thấy bị ý chí bất khuất của Thụ Nhân lay chuyển, cả hai quyết định sẽ dừng lại ngôi làng này, tìm kiếm tung tích của Uyển Nhi thêm một lần nữa.

...

– Bây giờ chúng ta tìm như thế nào đây? Đến gõ cửa từng nhà sao?

Vân Khánh bắt lực nhìn hai nam nhân trước mặt hỏi ý kiến.

Dù ngôi làng này nói lớn không lớn, nhưng cũng không nhỏ, hộ dân ở đây không hai cũng ba trăm hộ, khả năng bỏ sót vẫn rất lớn.

Thụ Nhân ngoại trừ đọc sách ra, những chuyện khác đều không giỏi, nhất là vấn đề tìm người này, hẳn lại càng mù mịt. Kiến Văn rót cuộc vẫn không chịu nổi ánh mắt da diết cầu khẩn của hai kẻ trước mặt. Hắn đưa tay lên ôm đầu, nói:

– Tìm trưởng làng xem có người lạ nào trong làng hay không, biết đâu Uyển Nhã thay tên đổi họ để tránh truy binh...

Vừa nghe xong Vân Khánh liền vui mừng ra mặt, hồ hởi phát mạnh vào vai Kiến Văn, nói:

– Ngươi có ý kiến hay thế sao tới giờ mới nói ra, làm hại mọi người lo lắng này giờ.

Nói rồi Vân Khánh dẫn đầu, hăng hái dẫn theo Thụ Nhân tiến về trước. Kiến Văn bị bỏ lại ở sau trợn ngược mắt tự hỏi:

– Các ngươi biết đường đi sao?

...

– Ngươi lạ?

Trưởng làng nghiêm mặt nhìn ba kẻ lạ trước mắt, dáng vẻ và điệu bộ thật khả nghi. Trưởng làng dò xét:

– Tại sao các người lại hỏi chuyện đó?

Vân Khánh ú ớ không nói thành lời, dù có ngốc cũng nhìn ra vị trưởng làng này đang đề phòng bọn họ, nếu nàng nói lời nào không phải, ông ta quyết định không giúp, vậy chẳng phải hỏng cả sao?

Kiến Văn vẫn bảo trì trầm mặc, vừa nhìn liền biết hẳn là người thuộc giang hồ, bách tính lương thiện tránh xa còn không kịp, làm sao dám dây vào?

Cuối cùng, trọng trách cao cả giải thích này vẫn là do Thụ Nhân gánh lấy.

– Lão... lão bá... thật ra... là tiểu sinh muốn tìm vị hôn thê của mình...

Thụ Nhân vốn là một đọc sách, tuyệt đối không thể nói dối, hẳn vẫn là không thể nói dối được. Nhưng hẳn vẫn biết nặng nhẹ, cái gì nên nói, cái gì không thể nói ra.

– ... gia đình của nàng gặp nạn, nàng không nơi nương tựa, một mình đi tìm tiểu sinh... bây giờ nàng tung tích không rõ... tiểu sinh... tiểu sinh...

Lời chưa nói hết, Thụ Nhân đã xúc động mạnh muốn rơi lệ, dù hẳn là thư sinh yếu ớt thì vẫn là một nam nhân, đã là nam nhân thì không thể dễ rơi lệ đến như vậy, hẳn lấy tay áo lau lau mắt, nhìn không để nước mắt rơi ra. Bộ dạng hẳn nhẫn nhẹn như vậy trông càng đáng thương hơn. Trưởng làng dù sao cũng là người từng trải, nhìn thì biết được đối phương đang thật tình hay giả vờ, lão cũng bị tình cảnh của Thụ Nhân làm tác động.

Trưởng làng sau cùng vẫn động lòng trắc ẩn, mở lời nói:

– Thật ra... hiện tại không có khai báo việc người lạ nào trong làng...

Thụ Nhân nghe xong liền lộ vẻ thất vọng, chẳng lẽ hẳn thật sự nhìn nhầm? Hình ảnh Uyển Nhã xuất hiện trước mắt hẳn đều do hắn tưởng tượng ra?

Vân Khánh nhìn gương mặt tái nhợt của Thụ Nhân động lòng thương cảm, muốn an ủi hẳn vài câu, Vân Khánh chưa kịp tiến lên thì vị trưởng làng đã nói tiếp:

– ... nhưng ta nghĩ cũng có thể có vài người lạ mặt không đến khai báo...

Ba người đồng loạt hướng mắt nhìn trưởng làng, trưởng làng lại nói:

– Hiện tại, thời buổi rối ren, các ngươi cũng đâu phải không biết, nhiều người mất hết nhà cửa lưu lạc khắp nơi... Ừm, ta nghĩ các ngươi có thể tìm kiếm quanh làng một lần xem sao...

Vân Khánh há hốc mồm nhìn vị trưởng làng đáng kính trước mặt, rất muốn gào thét:

“Nếu làm được như vậy ta còn nhờ ngài làm cái gì???”

...

Ba người đứng chông chênh giữa đường lớn.

Thụ Nhân rồi ren mở lời:

– Hai... hai vị... dù sao chuyện này cũng là do tiểu sinh gây ra, hai vị cứ để mặc tiểu sinh tìm kiếm...

Vân Khánh có chút thất vọng sau “cuộc nói chuyện” với trưởng làng, giờ nhìn thấy Thụ Nhân hồi lỗi như vậy đành sốc lại tinh thần, lớn tiếng nói:

– Không sao đâu! Dù cái làng này có lớn cỡ nào thì cũng chỉ vài trăm nhà thôi, ba chúng ta có thể đến hỏi từng nhà mà, nghe chưa một sách!

Nói rồi, lại bật tiếng cười lớn và vỗ mạnh vào lưng Thụ Nhân.

Thụ Nhân cảm nhận được sự quan tâm của Vân Khánh, đưa hai mắt đỏ hoe lên nhìn nàng, lắp bắp nói:

– Hai... hai vị...

Vân Khánh nở nụ cười tươi rồi nhìn Thụ Nhân, còn Kiến Văn dù vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng cũng không bỏ mặc Thụ Nhân, nhìn hai người có lòng thành như vậy, Thụ Nhân lần nữa bị làm cảm động đến rung rung nước mắt. Thụ Nhân hít vào một hơi mạnh, nuốt nước mắt lại, phàn nàn nói:

– Tiểu sinh không biết phải bày tỏ lòng biết ơn của mình với hai vị như thế nào, nói tóm lại là... rất cảm ơn hai vị.

Thế là công cuộc tìm người bắt đầu, ba người chia ra ba ngã, nếu ai có phát hiện thì sẽ báo hiệu cho hai người còn lại.

Mặt trời dần dần khuất núi, vẫn không có một tin tức nào cả, thời gian càng trôi qua, hy vọng càng vụt tắt.

Vân Khánh dừng chân lại nghỉ mệt trên đường, đưa tay lên lau mồ hôi trên mặt, nàng đã đi ròng rã cả một ngày, hai chân đã mỏi nhừ.

Đúng lúc muốn bỏ cuộc đó, Vân Khánh nghe thấy tiếng la của Thụ Nhân ở xa vang lại.

– Chờ chút... Xin chờ một chút...

Vân Khánh không suy nghĩ gì, liền đứng bật dậy chạy đến chỗ phát ra tiếng động. Vừa đến gần đã thấy Thụ Nhân té ngã trên đất, còn có bóng một thiếu nữ đang chạy ở đằng xa. Vân Khánh hốt hoảng chạy đến định đỡ Thụ Nhân dậy, Thụ Nhân đã ngẩng mặt lên gào thét:

– Người đó có thể là Uyên Nhã tiểu thư! Hãy mau đuổi theo...

Vân Khánh chưa biết làm gì thì Kiến Văn đã xuất hiện, không nói một lời đã đuổi theo hướng thiếu nữ thân bí kia biến mất.

– Vân Khánh cô nương, xin hãy mau đi trước đi, để mặc tiểu sinh...

Nhìn Thụ Nhân gấp gáp như thế, cũng không màng lo cho thương thế của mình, Vân Khánh không thể làm gì hơn là chạy đi trước.

Sau khi quẹo qua mấy con hẻm, Vân Khánh hoàn toàn mất dấu của Kiến Văn và thiếu nữ kia.

– Làm sao bây giờ?

Vân Khánh vừa hỏi hã vừa mịt mờ không biết nên đi theo con đường nào, nàng cắn răng chọn đại một đường.

Rầm

Không chịu nhìn đường nên Vân Khánh va phải người đi ngược lại, cả hai té ngã ra đất.

Vân Khánh ngồi bật dậy, lo lắng hỏi:

– Xin lỗi, cô có bị làm sao không?

Người bị Vân Khánh va phải là một thiếu nữ mặc thanh y, nàng ta có vẻ bị đau sau cú va chạm vừa rồi nhưng không có ý so đo, gượng cười nói:

– Ta... không sao.

Vân Khánh chạy đến đỡ thiếu nữ dậy, vẫn không thôi áy náy:

– Xin lỗi, ta vô ý quá! Ta gọi là Vân Khánh, cô tên gọi là gì?

– Vân Khánh?

Thiếu nữ thanh y có vẻ ấn tượng mạnh với cái tên này, nàng nhìn Vân Khánh qua một lần, hồi lâu mới mở miệng nói:

– Ta gọi là... Tinh Yên!

– UYÊN NHÃ...

Đúng lúc đó, tiếng hét của Thụ Nhân đồng thời vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Câu chuyện của Tinh Yên

Vân Khánh nhìn không chớp mắt thiếu nữ thanh y đang ngồi trước mặt mình bằng ánh mắt tóe lửa, như thể có thể nhìn thấu bất cứ điểm nghi vấn nào. Nhìn mãi vẫn không thể phát hiện ra cái gì, Vân Khánh buông xuôi, thất vọng nhìn Kiến Văn và Thụ Nhân ca thán:

– Ta không nhìn ra cái gì hết...

Kiến Văn xem thường không thèm nhìn Vân Khánh nửa con mắt, còn Thụ Nhân thì kích động nói:

– Vân Khánh cô nương, ta quả quyết đây chính là Triệu tiểu thư, Triệu Uyển Nhã, tuyệt đối nàng không phải biểu tỷ của cô nương đâu...

Vân Khánh chưa kịp nói gì thì người vẫn im lặng nãy giờ, Triệu Uyển Nhã, à không, là “Tinh Yên” đã lên tiếng phản bác:

– Công tử, ta không biết ta giống với người công tử muốn tìm như thế nào, nhưng ta thực sự là “Tinh Yên”!

Lần này, đến lượt Vân Khánh mờ mịt. Cảm giác được ánh mắt đang chờ đợi của mọi người, Vân Khánh sốt ruột, xua xua tay nói:

– Ta không biết... Nàng ta chẳng có chỗ nào giống biểu tỷ của ta cả! Chắc là... trùng tên ư?

“Tinh Yên” lại tiếp tục nói:

– Ta cũng không nhận ra cô nương... nhưng quả thật ta có một người biểu muội cũng gọi là Vân Khánh... Thật sự... trí nhớ của ta bây giờ đang rất mờ hồ...

Mọi người lâm vào trầm mặc.

Kiến Văn đột ngột lên tiếng chỉ về:

– Nàng hãy hỏi nàng ta quá khứ của hai người đi, nếu nàng quả thật là “Tinh Yên” chắc phải biết ít nhiều chứ.

Vân Khánh như người trong mộng nhận được chỉ điểm liền trở nên sáng suốt, reo lên:

– Đúng vậy! Nếu nàng quả thật là tỷ tỷ của ta, nàng phải biết được chuyện trước kia của chúng ta chứ!

“Tinh Yên” nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Thụ Nhân sốt ruột hết nhìn Vân Khánh lại nhìn “Triệu Uyển Nhã”, cái gì cũng không nói thành lời.

Vân Khánh bắt đầu đặt câu hỏi:

– Quê của chúng ta ở đâu?

Uyển Nhã liền đáp lời:

– Ở thị trấn Tây Giang, thuộc tỉnh Cửu Long vào thế kỷ hai mươi mốt.

Nhìn vẻ mặt ngờ ngàng của Vân Khánh, có thể xác định “Tinh Yên” đã đáp đúng, nhưng không biết vì sao, theo trực giác, Kiến Văn lại cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ.

Thụ Nhân gấp gáp hỏi:

– Vân Khánh cô nương, Uyển Nhã tiểu thư trả lời đúng hay sai?

Vân Khánh ấp úng nửa ngày, bật tiếng nói:

– Hoàn... hoàn toàn đúng.

Thụ Nhân vẫn cương quyết không chấp nhận, tiếp tục nói:

– Không thể nào! Có thể chỉ là tình cờ thôi, cô nương hãy tiếp tục hỏi đi...

Vân Khánh bị Thụ Nhân làm choáng váng đầu óc, miễn cưỡng nói:

– Được rồi! Ta tiếp tục hỏi: nàng có nhớ vì sao chúng ta lại ở chung với nhau không?

“Tĩnh Yên” liền đáp:

– Vào năm mười sáu tuổi, cha mẹ của muội gặp tai nạn qua đời, cha đã đưa muội về sống cùng tới ngày nay.

Vân Khánh im bật, “Tĩnh Yên” nói đúng, vào năm nàng sáu tuổi, cha mẹ nàng đột ngột qua đời, chẳng ai chịu giúp đỡ, ngoảnh mặt với nàng. Đúng lúc đó, ông ấy xuất hiện, người được cho là thân thích xa lắc xa lơ đã dang tay với nàng, đưa nàng về sống chung mái nhà.

Còn nhớ khi đó, bởi vì ám ảnh những chuyện đã xảy ra, nàng vô cùng thụ động, không chịu tiếp xúc người lạ. Vào cái ngày được đưa về nhà mới, cũng là ngày đầu tiên gặp được “Tĩnh Yên”...

Trước mắt nàng là một cô bé chỉ hơn nàng một, hai tuổi, cô bé đó có mái tóc suôn dài như thác đổ, ánh mắt đen láy dịu dàng và nụ cười nhẹ lúc nào cũng ở trên môi. Trong ấn tượng của nàng lúc đó và cho tới bây giờ, “Tĩnh Yên” là người đẹp nhất nàng từng gặp...

– Sợ... sở thích của Tĩnh Yên là gì?

“Tĩnh Yên” liền trả lời:

– Đọc sách và vẽ!

Vân Khánh lập tức tiếp lời:

– Vậy còn của ta?

“Tĩnh Yên” như đoán được Vân Khánh sẽ hỏi như vậy, bật cười nhẹ và nói:

– Muội rất thích ăn và... bám theo ta.

Vân Khánh dù biết đáp án nhưng khi nghe một người khác nói ra, nàng vẫn cảm thấy ngỡ ngàng, gương mặt liền ửng đỏ lên.

Thụ Nhân thấy Vân Khánh im lặng mãi, cảm giác không ổn, dò hỏi:

– Vân Khánh cô nương, cô nương không còn vấn đề gì để hỏi nữa sao?

Vân Khánh cho đến lúc này, dường như đã bắt đầu chấp nhận người trước mặt chính là “Tĩnh Yên”, tỷ tỷ của mình.

– Tỷ, tại sao tỷ lại ở đây?

“Tĩnh Yên” suy nghĩ một lúc, lên tiếng nói:

– Ta cũng không biết. Từ lúc tỉnh dậy, đã thấy mình ở đây rồi, ký ức thì mơ hồ...

Vân Khánh nghe xong lẩm bẩm:

– Chẳng lẽ mình là “xuyên không”, còn tỷ tỷ là “tá thi hoàn hồn”...

Thụ Nhân như trên chảo dầu sôi, lập tức phản bác:

– Vân Khánh cô nương, ta không biết vì sao Uyển Nhã tiểu thư lại biết quá khứ của hai người, nhưng nàng quả thật là Uyển Nhã, tuyệt đối không phải Tĩnh Yên trong lòng của cô đâu!

Nhìn Thụ Nhân kích động đến đỏ mặt như thế, Vân Khánh cảm thán: hóa ra thư sinh yếu ớt cũng có vậy ngược của mình.

Trong lúc Vân Khánh và Thụ Nhân đang mắt to trừng mắt nhỏ, “Tĩnh Yên” đứng lên nói:

– Trời không còn sớm nữa, chắc mọi người đã đói rồi, để ta đi làm thức ăn cho mọi người.

Thụ Nhân lập tức đứng bật dậy, nói:

– Uyển Nhã tiểu thư, làm sao tiểu sinh có thể bắt tiểu thư nấu cơm cho mình ăn được...

Vân Khánh trợn ngược mắt, người bốt đa tình có được hay không?

...

Một lúc sau, bàn ăn đã chuẩn bị xong, cơm nóng, rau xào, canh nghi ngút khói còn có một ít thịt được đưa lên. Đã bao nhiêu ngày dài nắng dầm sương, bây giờ nhìn thấy bàn cơm nóng hổi như vậy, cả ba người có chút reo trong bụng.

Sau khi mọi người đã ngồi vào vị trí, Thụ Nhân vừa hạnh phúc vừa kích động phát biểu:

– Uyển Nhã tiểu thư, tiểu sinh thật sự cảm thấy có lỗi vì không giúp gì được cho tiểu thư mà còn làm phiền đến tiểu thư như vậy...

“Tĩnh Yên” lúc này đã không còn chấp nhất vấn đề “xưng hô” của Thụ Nhân nữa, khẽ cười đáp:

– Mời công tử dùng cơm!

Nói rồi, không ai bảo ai, mọi người đều tự động cầm đũa lên gấp thức ăn đưa vào miệng. Với kẻ đã chịu gian khổ quen như Kiến Văn, hẳn đã không còn đặt nặng vấn đề ngon dở, chỉ cần no bụng là đủ. Thụ Nhân thì lần đầu tiên được ăn thức ăn do người mình ngưỡng mộ nấu, ngoài cảm động chính là nhiệt tình cảm động. Bất ngờ là Vân Khánh, kẻ trước giờ luôn thích ăn, sau khi cho miếng thức ăn đầu tiên vào miệng thì đột nhiên không thể nuốt được, động tác dừng lại giữa không trung.

Kiến Văn là người đầu tiên phát hiện ra hành động lạ thường của Vân Khánh.

– Có chuyện gì sao?

Vân Khánh từ từ ngẩng mặt lên nhìn Kiến Văn, trong ánh mắt có chút mất mát, rồi đưa mắt nhìn sang “Tĩnh Yên”, khó khăn lên tiếng hỏi:

– Nàng... nàng luôn nấu ăn như vậy sao?

“Tĩnh Yên” khó hiểu nhìn Vân Khánh hỏi:

– Thức ăn không hợp khẩu vị của muội sao?

Vân Khánh cười chua xót nói:

– Không phải! Thức ăn rất ngon! Bởi vì rất ngon, cho nên tuyệt đối tỷ tỷ của ta không có thể làm được...

Mọi người như đã hiểu ra điều Vân Khánh muốn nói, toàn bộ đều dừng đũa, nghiêm túc nghe tiếp.

Vân Khánh hai mắt đỏ ửng, sứt sứt mũi, cảm giác sung sướng vì nghĩ rằng đã tìm thấy tỷ tỷ hoàn toàn biến mất.

– Tỷ tỷ... tỷ của ta... khẩu vị rất lạ lùng, nàng... nàng...

Vân Khánh đưa mắt nhìn “Tĩnh Yên”, khổ sở nói ra:

– ... không phải tỷ tỷ của ta.

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ở phương Bắc, có một họa sĩ...

Ở một vùng đất khô cằn gần biên giới nọ, trên một con đường nhỏ, nếu không chú ý sẽ bỏ qua một gian hàng ọp ẹp trong góc nhỏ. Gian hàng cực kỳ đơn giản chỉ có một tấm vải manh cũ kỹ, có nhiều chỗ rách và được dựng lên làm chiếc màn che nắng. Dưới tấm màn che đó là một thiếu nữ mặc y phục sòn cũ đang ngồi bó chân, trên chân của nàng có một sập giấy trắng và nàng đang dùng một thứ gì đó đen đen như cục than để vẽ lên đó. Bởi vì hành động của nàng trước nay chưa từng thấy ai dùng qua nên mọi người chẳng ai nghĩ rằng nàng đang vẽ tranh, là một họa sĩ.

Thiếu nữ đang say mê đột ngột cảm giác được có người dừng chân trước gian hàng của mình, nàng dùng tay và ngẩng đầu lên nhìn hai người ở trước mặt mình. Đây dường như là cặp vợ chồng trẻ mới cưới, hai người mặc áo vải bố, đáng vẻ rụt rè muốn hỏi lại thôi.

Thiếu nữ đặt bức tranh trên tay xuống, lên tiếng hỏi:

– Hai người cần gì?

Người vợ trẻ phân vân hỏi:

– Nàng... nàng là họa sĩ phải không?

Thiếu nữ nhẹ cười gật đầu.

– Phải.

Người vợ trẻ bắt đầu phân trần.

– Phu quân của ta sắp lên đường nhập ngũ, ta muốn về lại một bức tranh, còn tiền công...

Như đã hiểu ý thiếu phụ nói, thiếu nữ liền ngoắc tay ra hiệu cho cặp vợ chồng trẻ ngồi xuống đối diện mình. Không đợi cho họ nói gì thêm, thiếu nữ đã bắt tay vào vẽ. Ban đầu, hai người chỉ định đến hỏi thăm, dù sao họ cũng không có nhiều tiền đến mức có thể thuê được họa sĩ danh tiếng, lại thấy cách vẽ của người thiếu nữ trước mặt cũng thật lạ lùng, nhưng bây giờ... đành phải chờ xem sau đã.

Thiếu nữ tiếp tục cầm thấy cây viết đen như hòn than kia bắt đầu nguệch ngoạc trên giấy, khoảng chừng một canh giờ sau, nàng mới ngẩng mặt lên, trên mặt lại dính thêm vài vết than đen, cười cười nói:

– Đã xong rồi!

Cặp vợ chồng thoáng soẹt qua tia thất vọng, dù họ chưa từng thấy họa sĩ vẽ tranh bao giờ nhưng ít gì cũng nghe nói đôi chút, họ không nghĩ rằng thiếu nữ có thể vẽ xong nhanh như vậy, như vậy... bức tranh ư là...

Thiếu phụ bước lại gần thiếu nữ, tay đón lấy bức tranh, trên môi vẫn cố nở nụ cười giả lả nhưng trong lòng cũng không kỳ vọng gì nhiều. Đến lúc nhìn thấy bức tranh trên tay, nàng thật sự ngạc nhiên. Người chồng thấy vợ mình đứng sững sờ, cũng chạy đến gần xem xét. Khi nhìn thấy bức tranh, cũng kinh ngạc không kém gì vợ mình.

Bức tranh được vẽ bằng than đen nguệch ngoạc tưởng xấu xí, không ngờ rằng chỉ cần vài đường nét đơn giản như thế lại có thể khắc họa lại như đúc hình ảnh của đôi vợ chồng trong đó, thậm chí còn có thể cảm nhận được cảm xúc của người người trong tranh, trông ngóng từng ngày, yêu thương không rời trong đó.

Hai người thật sự quá bất ngờ, không ngờ rằng bức ảnh của họ lại đặc biệt như vậy, thiếu phụ áp a áp ứng nói:

– Cô... cô nương..., bức tranh này...

Thiếu nữ khẽ nghiêng đầu hỏi:

– Hai người không thích nó sao?

Đôi vợ chồng liền lắc đầu nguây nguẩy, gấp gáp nói:

– Không phải! Không phải! Chúng tôi rất thích bức tranh này, chỉ là... không biết phải trả công cho cô nương bao nhiêu thôi...

Thiếu nữ khẽ cười, không có ý làm khó, nàng đưa mắt nhìn sang tiệm bánh bao đối diện, nói:

– Bánh bao ở đó nghe nói rất ngon, hai người hãy mua cho tôi vài cái đi.

Đôi vợ chồng nghe thấy yêu cầu của thiếu nữ thì ngỡ ngàng, đứng sững như tượng, mãi một lúc, thiếu phụ mới sốt sắng đồng ý.

– Được, được rồi.

Nói rồi, đôi vợ chồng cất kỹ bức tranh vào lòng, dắt nhau đi mua bánh. Thiếu nữ tiếp tục ngồi rì rọ bức tranh còn dang dở, cũng không sợ đôi vợ chồng kia đi mất không quay lại.

Một lúc sau, đôi vợ chồng ấy quay lại gian hàng ọp ẹp kia, thận trọng đặt túi bánh xuống trước mặt thiếu nữ, vẫn không dứt lời cảm ơn.

– Thật sự... rất cảm ơn nàng. Nàng có thể cho biết tên của nàng được hay không?

Thiếu nữ nghe đến tên của mình, tay khẽ sựng lại, bên tai văng vẳng lại câu nói kia:

“Ta cho cô cái tên của mình. Kể từ bây giờ, cô chính là...”

Thiếu nữ ngẩng đầu, cười cười đáp:

– Ta, Vô Danh (không có tên)!

.....

Trở lại gian nhà nhỏ, nơi mọi người đang trú ngụ.

“Tĩnh Yên” có chút bất ngờ, khi nghe Vân Khánh phủ nhận mình là “Tĩnh Yên”. Nàng có chút không kèm chế được, gấp gáp nói:

– Vân... Vân Khánh, muội có gì nhầm lẫn không? Ta chính thật là Tĩnh Yên, biểu tỷ của muội mà...

Vân Khánh chỉ lắc đầu, mãi lúc lâu sau mới nói:

– “Tĩnh Yên” trước giờ khẩu vị rất lạ lùng, tỷ ấy không thể cảm nhận được mùi vị, bởi vậy, thức ăn do tỷ ấy nấu chưa bao giờ được gọi là ngon cả. Còn nàng thì... không phải đã từng nói luôn nấu như vậy sao? Dù ký ức có thể bị nhầm lẫn nhưng thói quen của cơ thể đâu dễ dàng thay đổi như vậy được.

“Tĩnh Yên” sững sờ, muốn nói lại nhưng lại không biết nên nói thế nào.

Thụ Nhân không đành lòng nhìn nàng khổ sở như vậy, lên tiếng an ủi:

– Uyển Nhã tiểu thư...

– Không phải!

“Tĩnh Yên” đột ngột hét lên, phản ứng gay gắt với cái tên “Uyển Nhã”. Như cảm giác được phản ứng thái hóa của mình, “Tĩnh Yên” biện minh:

– Xin lỗi công tử. Ta... không cố ý.

Thụ Nhân đương nhiên không để trong bụng, cái hấn quan tâm bây giờ chính là tâm trạng của nàng.

– Không... không có gì.

– Xin... xin lỗi, mọi người cứ dùng tự nhiên. Ta không cảm thấy đói nữa.

Vừa nói xong, “Tĩnh Yên” liền bỏ đi, như đang tháo chạy khỏi nơi này.

Sau khi “Tĩnh Yên” bỏ đi rồi, Kiến Văn mới lên tiếng nói ra nghi vấn của mình:

– Hai người có cảm thấy từng câu trả lời của nàng ta cứ như được chuẩn bị sẵn không?

Vân Khánh và Thụ Nhẫn ngơ ngàng nhìn Kiến Văn, hai người vốn không tinh nhạy như Kiến Văn cũng không suy nghĩ sâu xa như hấn.

– Tại sao huynh lại nghĩ như vậy?

Vân Khánh thắc mắc hỏi.

– Hai người thử nhớ lại đáp án từng câu hỏi của cô ta xem.

Vân Khánh bắt đầu ngẫm nghĩ.

– Câu tôi hỏi đầu tiên là: “quê quán”, nàng đã trả lời... “... Cửu Long, thế kỷ hai mươi mốt”...

Thế kỷ hai mươi mốt?

Tại sao nàng phải nhấn mạnh điều đó? Bởi vì nơi đây chỉ có hai người hiểu rõ ý nghĩ của nó?

Mỗi lần câu hỏi được đưa ra, “Tĩnh Yên” đều không cần suy nghĩ mà lập tức nói ra đáp án? Về mặt của “Tĩnh Yên” lúc đó như thờ phào vì đưa ra đúng câu hỏi?

Vân Khánh sững sờ mở to hai mắt không thể tin được nhìn Kiến Văn.

Thụ Nhân đến giờ vẫn không hiểu chuyện gì, càng lúc càng hấp tấp hỏi hai người.

– Nay, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Tại sao hai người lại im lặng như vậy?

Kiến Văn đinh chắc nói:

– Người đó hiểu nàng rất rõ!

Bởi vì hiểu rõ nên biết chắc chắn nàng sẽ đặt câu hỏi như thế nào, trả lời ra sao để lấy được lòng tin của mình ư?

Nếu như hôm nay không có Kiến Văn ở đây, có phải hay không nàng sẽ tin rằng trí nhớ “Tĩnh Yên” thật sự bị ảnh hưởng và đem người trước mắt trở

thành “Tĩnh Yên”?

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nơi hạnh phúc tìm về...

“Tĩnh Yên” tâm trạng rối ren, muốn trốn tránh mọi người ra ngồi thần thờ ở một góc trong sân nhỏ.

– Uyển... Uyển Nhã tiểu thư...

Giọng Thụ Nhân lí nhí gọi, “Tĩnh Yên” chậm chậm quay đầu lại nhìn hấn.

Một thư sinh gầy gò, yếu ớt tới mức những tưởng chỉ cần một cơn gió mạnh thổi qua cũng có thể bị cuốn đi, ngũ quan hấn không tệ nhưng cũng không có đặc điểm gì nổi bật khiến cho người khác nhớ tới, hơn nữa, bản tính rụt rè, nhút nhát của hấn cũng không được người ta xem trọng. Quan sát hồi lâu, nàng vẫn không nghĩ được vì sao hấn lại được người đó xem trọng như vậy?

Mãi không thấy người đối diện lên tiếng, Thụ Nhân lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, hấn cảm giác nàng đang cô độc, hấn muốn an ủi nàng nhưng hấn thật không biết làm cách nào để không làm nàng chán ghét. Bỗng khuâng một lúc, Thụ Nhân đánh liều bước tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh “Tĩnh Yên”, “Tĩnh Yên” dường như cũng không có ý muốn đuổi hấn đi, hoặc nói là bỏ mặc hấn thì đúng hơn.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, cả hai không ai nói một tiếng nào. Thụ Nhân càng lúc càng gấp gáp quơ quào tay chân không biết nên làm cái gì cho đúng.

Khi Thụ Nhân sắp bị căng thẳng đến hồng đầu óc thì người bên cạnh đột ngột lên tiếng nói:

– Công tử có thích cuộc sống của mình hay không?

Thụ Nhân bắt giác nghe nàng mở lời thì vô cùng ngạc nhiên, nhưng hấn vẫn không hiểu ý nàng muốn nói gì.

– Tiểu... tiểu thư...

“Tĩnh Yên” không nhìn hấn, đôi mắt vẫn thủy chung ngước lên bầu trời đầy sao, xa xăm khôn cùng.

– Công tử hãy kể về cuộc sống trước kia của công tử và ta sẽ kể câu chuyện của ta, được chứ?

Thụ Nhân ngỡ ngàng một lúc rồi ồ lên như vỡ lẽ ra, hấn đưa tay lên gỡ gỡ đầu gối nghĩ:

– Cuộc sống của tiểu sinh ư? Thật ra... ngoại trừ đọc sách và đọc sách ra thì tiểu sinh cũng không có điều gì đặc biệt...

Thụ Nhân không biết nói gì nữa lại im lặng, “Tĩnh Yên” vẫn thờ ơ như cũ, không mấy may lay động.

– Thật ra... trước kia tiểu sinh cũng đã từng có cuộc sống bình thường như bao đứa trẻ khác...

Trước mắt Thụ Nhân, ký ức sâu kín trong lòng hấn như đang tái hiện lại trước mắt.

– ... Ngày đó, gia đình tiểu sinh rất nghèo, tiểu sinh còn nhớ lúc đó trong nhà gạo không đủ ăn, rất nhiều lần tiểu sinh theo phụ thân lên núi đào khoai... những ngày tháng đó thật sự rất... hạnh phúc...

Giọng của hấn càng lúc càng nhỏ lại, “Tĩnh Yên” biết hấn đang chìm vào ký ức của mình, lần nữa tận hưởng hơi ấm còn vương lại trong đó.

Thụ Nhân mãi hồi lâu mới tỉnh dậy từ trong suy tưởng, hấn nhớ đến Uyển Nhã, à không, bây giờ đang là “Tĩnh Yên” đang ngồi cạnh mình. Sao hấn lại có thể quên mất nàng kia chứ, không biết... nàng có giận không?

Thụ Nhân len lén nhìn sang “Tĩnh Yên” đang ở bên cạnh, hoàn hảo là nàng vẫn không tỏ thái độ gì, hấn âm thầm thở phào nhẹ nhõm rồi lại giật bản mình, tự hỏi: chẳng lẽ câu chuyện của mình nhằm chán đến mức nàng không màng quan tâm?

“Tĩnh Yên” không đưa mắt nhìn Thụ Nhân lấy một lần, nàng khẽ mấp máy môi, nói gì đó nghe không rõ, hồi lâu mới phát thành tiếng:

– ... ở nơi đó, mọi người không lo bị đói... ở đó, tất cả mọi người đều được hạnh phúc... những đứa trẻ ở bên cạnh gia đình mình, nữ nhi cũng được đến trường, không có đau khổ, còn có rất nhiều, rất nhiều thứ... đặc biệt...

Thụ Nhân kinh ngạc nhìn “Tĩnh Yên” hồi lâu, bắt giác hỏi:

– Tiểu thư không thích cuộc sống của mình sao?

“Tĩnh Yên” bị câu hỏi bất ngờ của Thụ Nhân làm chấn động, mày ngài khẽ nhíu nhưng lập tức liền trở lại bình thường như không có gì xảy ra nhưng đôi tay ở dưới tay áo không tự chủ mà nắm chặt lại.

Thụ Nhân nhận ra sự vô lễ của mình, lấp bắp nói:

– Tiểu sinh xin lỗi! Xin lỗi đã mạo phạm tiểu thư! Mong tiểu thư đừng để tâm. . .

Nói mãi mà không thấy “Tĩnh Yên” phản ứng gì, Thụ Nhân im miệng, hồi lâu vẫn không nhin được, to gan phát biểu:

– Tiểu sinh xin lỗi! Xin lỗi đã mạo phạm tiểu thư! Mong tiểu thư đừng để tâm. . .

Nói mãi mà không thấy “Tĩnh Yên” phản ứng gì, Thụ Nhân im miệng, hồi lâu vẫn không nhin được, to gan phát biểu:

– Dù thất lễ nhưng tiểu sinh xin cả gan nói!

“Tĩnh Yên” liếc mắt nhìn Thụ Nhân.

Thụ Nhân chân chừ, nghẹn đến đỏ rần mặt, lớn tiếng nói:

- Bất cứ nơi nào, dù tốt đẹp tới đâu cũng không thể hơn được nơi chôn nhau cắt rốn của mình. Ở vùng đất này, dù nghèo khó, cần cỏi nhưng đây là nơi chan chứa tình cảm nhất, nơi mang tình cảm mà không đâu có thể cho chúng ta được!

Thụ Nhân nói một hơi dài rồi dừng lại thở hổn hển. Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của “Tĩnh Yên” dành cho mình, hấn khẽ nuốt nước bọt, tiếp tục nói rằng:

- Tiểu thư, dù thời gian tiểu sinh sống tại Triệu phủ không lâu, nhưng tiểu sinh được hiểu đôi chút về con người Triệu viên ngoại và Triệu phủ, Triệu viên ngoại là một người phúc hậu, luôn giúp đỡ những người bất hạnh, tiêu biểu chính là tiểu sinh đây! Khi phụ mẫu tiểu sinh mất, Triệu viên ngoại đã chủ động tìm đến, nhắc lại lời hẹn xưa và cho tiểu sinh nơi nương tựa, còn tạo điều kiện giúp tiểu sinh tiếp tục ăn học! Triệu phu nhân là người đức độ, nhân phẩm không có gì để bàn cãi, Triệu tiểu thư lại đoan trang, hiền hậu... Tiểu sinh không biết nơi mà tiểu thư nói tới có điều gì tốt đẹp nhưng có một điều tiểu sinh đoán chắc, một gia đình tốt đẹp như Triệu gia không phải nơi nào cũng có được...

“Tĩnh Yên” trơ mắt nhìn Thụ Nhân, mở miệng nói:

- Ngươi... liệu có biết mặt trái của nó không?

Thụ Nhân ấp úng, sau phút bàng hoàng lại nói:

- Vậy làm sao tiểu thư dám chắc rằng nơi đó mọi điều đều tốt đẹp?

Thụ Nhân cảm giác mình sắp điên lên rồi, nếu không, làm sao hấn có thể ăn nói sằng bậy như này giờ được? Nhưng hấn không thể bắt bản thân mình ngừng nói được.

- Tiểu thư dám chắc mọi chuyện đều tốt đẹp như tiểu thư đã tưởng tượng sao? Nếu thật sự tốt đẹp như thế...

Thật sự tốt đẹp như thế, tại sao con người gọi là “Tĩnh Yên” ấy lại muốn rời đi, lại sẵn sàng rũ bỏ mọi chuyện liên quan đến mình, trải sẵn đường cho một người xa lạ thay thế cô ấy? Nếu thật sự tốt đẹp như thế, chẳng phải Vân Khánh cô nương vẫn có nỗi niềm riêng hay sao...

- Uyển Nhã tiểu thư...

- Đủ rồi!!!

“Tĩnh Yên” đột ngột hét lên cắt ngang lời của Thụ Nhân.

- Ta không phải Uyển Nhã...

“Tĩnh Yên” cúi ngằm mặt xuống, đôi vai vì kích động khẽ run lên từng hồi. Thụ Nhân tiến tới muốn an ủi nàng, “Tĩnh Yên” đột ngột ngẩng đầu lên, gương mặt giàn giụa nước mắt, nói:

- Ta không xứng đáng với cái tên ấy...

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Vô đề

Ngày đó, nàng nhớ rằng mình vẫn như thường lệ ngồi thêu thùa trong khuê phòng của mình. Đột ngột, ngón tay búp sen của nàng bị mũi kim đâm phải, nàng giật nảy mình đánh rơi cả khung thêu. Sau khi nút đầu ngón tay bị đâm vào miệng, nàng mới nhớ tới khung thêu, liền cúi xuống nhặt từ trên đất lên. Bức thêu sắp hoàn thiện, nỡ lẽ là vậy thế mà bây giờ bị một giọt máu dây vào, nở rộ thành một bông hoa rực lửa.

Đúng lúc đó, cửa phòng đang khép kín bị xông vào.

Nàng giật mình ngược nhìn mẫu thân của mình, người luôn hòa nhã, đêm đêm là vậy thế mà bây giờ trên mặt không một tia bình tĩnh, người hốt hoảng chạy vào níu lấy tay nàng chạy đi.

– Mẫu thân, người sao vậy?

Mẫu thân không trả lời, chỉ một mực lôi kéo nàng chạy trong hoảng loạn. Chớp mắt, nàng đã tới sau hậu viên, mẫu thân nàng mở nắp một lu nước ra, cuống cuồng nói:

– Mau vào trong!

Nàng khó hiểu, chân chừ mãi, mẫu thân của nàng không kiên nhẫn, quát lớn:

– Mau lên!!!

Nàng sợ hãi buộc nghe theo lời mẫu thân trèo vào trong lu nước. Mẫu thân nàng lập tức đóng nắp lu lại, còn với tay lấy những cành cây khô gần đó che chắn lại cái lu. Nàng ngồi trong lu nước hốt hoảng không thôi, he hé cái nắp lu lên nhìn xung quanh.

Đúng lúc đó, những tiếng động huyền ảo vang lên, tiếng la hét vang lên khắp nơi, mẫu thân nàng toan chạy về chính viện nhưng bị chặn đường, bà bị buộc lùi ngược về sau.

Một đại hán bặm trợn nhe răng cười nói:

– Triệu phu nhân, bà định trốn đi đâu?

Triệu phu nhân dù sợ hãi cùng cực cũng kiên quyết không lộ ra nhu nhược trước bọn côn đồ gian ác này, mạnh mẽ nói:

– Các ngươi là quân cướp bóc, ác nhân ác đức, ông trời sẽ không tha cho các ngươi đâu...

Những tên cướp có mặt tại đó nghe thấy lời hăm dọa của Triệu phu nhân, không những không sợ mà còn khoái chí bật cười ha ha.

– Ha ha ha, ông trời có trừng phạt ta hay không ta không biết. Còn hôm nay chắc chắn là ngày đoạn tuyệt của Triệu gia các ngươi rồi...

Triệu phu nhân hét lớn:

– Các ngươi đúng là bọn lang sói! Dù có chết, người của Triệu gia ta cũng sẽ không tha cho các ngươi đâu!!! Có làm ma ta cũng phải ám các ngươi tới cùng...

Tiếng cười khoái trá của bọn hán càng cao hơn, áp chế cả tiếng la khóc xung quanh.

– Ha ha ha... bà nguyên rủa ta sao? Làm ma cũng muốn bám theo ta sao? Bà cứ yên tâm đi, dù bà có chết rồi bà cũng không có thông thả vậy đâu... Bởi vì... đã chết rồi vẫn trở thành người bị vạn dân phỉ nhổ chính là Triệu gia của bà!

Triệu phu nhân kích động hỏi:

– Ngươi nói vậy là sao?

Tên đại hán thư thả nói:

– Triệu gia bán nước! Bà nghĩ xem... liệu toàn bộ dân chúng của Thánh Thiên Quốc sẽ tha cho Triệu gia của bà hay sao?

Mặt Triệu phu nhân tái nhợt, giọng trở nên run run:

– Các ngươi nói vậy là sao? Các ngươi đã làm gì Triệu gia? Các ngươi đã làm gì phu quân của ta?

Tên đại hán vẫn nhếch cao khóe miệng, giọng lạnh như âm hồn nói:

– Bà sẽ gặp được phu quân mình nhanh thôi...

Lời nói còn chưa dứt, thanh đao trên tay hắn đã đâm xuyên qua người của Triệu phu nhân. Triệu phu nhân trợn trừng mắt, chết ngay lập tức.

Tên đại hán rút thanh đao lại, cơ thể Triệu phu nhân đổ ập xuống đất. Đúng lúc đó, một tên chạy tới nói:

- Lão đại, không tìm thấy tung tích của Triệu tiểu thư...

- Lão đại, cửa sau bị mở, nàng ta chắc chạy trốn rồi..

Tên đại hán nheo mắt khó chịu, không ngờ lại để xổng mất một con mồi, tức giận nói:

- Phóng hỏa! Toàn bộ rút lui!

Trong chớp mắt, Triệu gia huy hoàng trong quá khứ toàn bộ trở thành một đồng hoang tàn, nhưng người đã từng cười đùa, giờ lại nằm trên đất. Toàn bộ bị nuốt chửng trong ngọn lửa lạnh lẽo.

Trốn trong lu nước, nàng dùng hai tay bịt kín miệng, ngăn không để cho mình kêu lên thành tiếng, còn nước mắt không ngừng rơi xuống. Tất cả, tất cả mọi thứ đều biến mất trước mắt của nàng, còn nàng không có một chú năng lực phản kháng, chỉ biết co ro trốn một góc, trơ mắt nhìn mọi người bị giết.

Chẳng còn gì nữa cả...

Chẳng còn gì nữa...

Mất cả rồi...

Sau trận hỏa hoạn ấy, nàng vẫn sống sót, bắt đầu tha bước sống như kẻ ẩn xin ngoài đường. Đôi mắt nàng trống rỗng, không còn sinh khí. Cho đến một ngày nọ, khi mở mắt ra, nàng nhìn thấy người đó.

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Ước mơ, hy vọng vào điều xa xăm

Khi mở mắt ra lần nữa, Uyển Nhã giật mình phát hiện ra mình đang ở một nơi xa lạ. Sau một lúc lâu, Uyển Nhã mới định thần được, bắt đầu quan sát khung cảnh xung quanh. Đây chắc hẳn là một ngôi nhà hoang, dù đã được quét tước nhưng vẫn còn nhiều chỗ bừa bộn, còn nàng thì được cho nằm trên một tấm vải cũ kỹ lót bên dưới, rốt cuộc là ai đã cứu nàng sao?

Lại đảo mắt nhìn một lần, lúc này Uyển Nhã mới phát hiện ra còn một người trong nhà.

Đó là một người rất kỳ lạ, không phải, phải nói là đặc biệt!

Thiếu nữ đó chắc khoảng mười bảy, mười tám tuổi, không quá xinh đẹp nhưng nàng lại có một khí chất đặc biệt khiến người khác muốn ngắm nhìn. Nàng chăm chú vào trang giấy đặt trên chân, đôi mắt khẽ nhìn xuống, hàng lông mi dài in bóng trên khuôn mặt, mái tóc buộc lỏng lẻo, mỗi khi có cơn gió nhẹ thổi qua, những sợi tóc lại bay lất phất.

Thiếu nữ không buồn để ý điều đó, cứ để những sợi tóc tùy ý rơi loạn trên mặt mình, nàng vẫn mãi mê tập trung vào trang giấy trước mặt, dường như nàng đang vẽ gì đấy.

Đây là lần đầu tiên Uyển Nhã gặp được người như thế, thật hài hòa, thật tĩnh lặng, lại như vô tâm với sự đời.

Mãi một lúc lâu sau, thiếu nữ mới rời mắt khỏi trang giấy, nhìn về phía Uyển Nhã.

— Đã tỉnh rồi?

Giọng nói của nàng vừa thờ ơ vừa vô cảm.

Uyển Nhã lúc này mới bất giác phát hiện mình đang nhìn người ta chăm chăm, thật sự rất thất lễ, lên tiếng nói:

— Xin lỗi... Là cô nương đã cứu ta sao?

Thiếu nữ nghe xong có vẻ suy tư một lúc rồi nói:

— Có thể nói như vậy! Dù sao cô cũng là người đầu tiên ta gặp ở đây, xem như chúng ta có duyên đi.

Nói rồi, thiếu nữ đứng dậy bước ra ngoài sân, sau đó mang vào một số trái cây tươi. Nàng nói:

– Ở đây chỉ có những thứ này, cô ăn lót dạ đi!

Uyển Nhã đáp ứng trả lời:

– Cám... cám ơn.

Bây giờ nàng đã trở nên sa cơ thất thế, có người rũ lòng thương chứa chấp nàng đã là chuyện không dễ rồi, nàng làm sao dám có yêu cầu cao.

Vài ngày sau đó, Uyển Nhã tiếp tục sống tại căn nhà hoang ấy với thiếu nữ kỳ lạ ấy, à, thiếu nữ đã từng nói qua, tên của nàng gọi là: Tinh Yên.

Căn nhà hoang nằm giữa một sơn cốc hẻo lánh, không một bóng người qua lại, may mắn là xung quanh đây có rất nhiều trái cây và rau dại nên trước mắt cuộc sống của hai người dù không quá đầy đủ cũng không tới mức bị đói khát.

Một đêm nọ, khi Uyển Nhã và Tinh Yên đang nằm trên giường, đưa mắt nhìn lên bầu trời đầy sao qua cái lỗ thủng trên mái nhà.

– Tinh Yên, nhà của tỷ không phải ở nơi này sao?

Tinh Yên nhàn nhạt đáp:

– Phải.

Uyển Nhã tiếp tục hỏi:

– Vậy nó ở đâu? Có gần đây không?

Tinh Yên ngẫm nghĩ một một lúc rồi trả lời:

– Nó ở một nơi rất xa, có thể ta mãi mãi không thể quay về được...

– Ở đó, tỷ được học cách vẽ này sao?

– Ừ.

– Nữ nhân cũng có thể đến trường như nam nhân?

– Đúng vậy. Thậm chí có rất nhiều lúc nam nhân còn bị nữ nhân chèn ép kìa.

Đôi mắt Uyển Nhã vẫn hướng về bầu trời đầy sao ấy, càng lúc càng mơ mộng về nơi tuyệt diệu ấy.

– Tỷ, tỷ kể về nơi ở của tỷ cho muội nghe đi...

Tinh Yên chậm chậm bắt đầu kể lại:

– Nơi đó... rất khác ở đây. Những đứa trẻ đều được đến trường, người lớn nhất định phải cho chúng đi học, nếu không muốn bị phạt nặng. Những đứa trẻ được quyền hưởng lấy hạnh phúc, những khu vui chơi, học tập được dựng lên để dành cho chúng...

Còn gia đình của ta chỉ có hai người, ta và một người biểu muội, Vân Khánh. Đó là một người rất đáng yêu, dù đôi khi hơi ngốc một chút. Nàng lúc nào cũng có thể nở nụ cười rạng rỡ, lúc nào cũng cảm thấy cuộc sống thật vui vẻ...

Bất giác, Uyển Nhã bật câu cảm khái:

– Nơi ở của tỷ thật đáng ngưỡng mộ...

Nghe Uyển Nhã nói vậy, Tinh Yên trầm mặc hồi lâu rồi nhẹ cảm thán:

– Vậy sao?

Uyển Nhã lúc này vẫn mãi mê chìm trong trí tưởng tượng của mình, không hề phát hiện ra vẻ mặt bất đắc dĩ của Tinh Yên lúc này.

– Nếu như muội cũng được ở một nơi như thế, vậy muội không cần lúc nào cũng bị nhốt trong phòng, bị hứa hôn cho một người xa lạ rồi còn... gia đình của muội sẽ không gặp cảnh tượng như ngày hôm nay...

Những giọt nước mắt từ khóe mắt Uyển Nhã chảy dài xuống.

Tinh Yên lại hỏi:

– Muội thật sự muốn như vậy sao?

Uyển Nhã co người, lấy tay che kín mặt, bật khóc thê thảm.

– Tại sao? Tại sao mọi chuyện lại trở thành như vậy... Gia đình muội phạm tội gì mà phải chịu kết cục như vậy, còn muội, muội thật vô dụng, chỉ biết trông mắt nhìn mọi người bị giết chết, mẫu thân cũng vì muội mà bị giết... Muội lúc đó chỉ biết trốn tránh, sau đó cũng chỉ trốn tránh... Muội sợ muội cũng bị giết như vậy... Hu hu hu... Phụ thân, mẫu thân... Uyển Nhã có lỗi, Uyển Nhã có lỗi với mọi người... Tại sao lại cứu con chứ? Tại sao không để con chết lúc đó luôn...

Tĩnh Yên vẫn nằm im lặng bên cạnh, không hề có ý an ủi Uyển Nhã.

– Muội muốn trốn tránh sao?

Hồi lâu sau, đột ngột nghe Tĩnh Yên hỏi bất ngờ như vậy, Uyển Nhã kinh ngạc mở hai mắt nhìn Tĩnh Yên.

Gương mặt của nàng vẫn như vậy, bình thản, lạnh nhạt xa cách cứ như nhìn thấu nỗi đau của thế gian...

- Muội không muốn chấp nhận hiện thực bây giờ? Muốn truy tìm hung thủ hại chết gia đình mình nhưng không có năng lực cũng không có lá gan đó?

Từng lời, từng lời do Tĩnh Yên thốt ra bây giờ tuy thật nhẹ nhàng như khi vào tai của Uyển Nhã lại giống như những lời ma mị, chạm vào nỗi đau sâu thẳm trong tâm can người ta, khiến cho người nghe chúng sợ hãi nhưng vẫn phải đắm chìm vào trong đó.

- Muội đang muốn trốn tránh sao?

Trái tim Uyển Nhã khẽ đập lồi nhịp.

- Muốn trốn tránh hiện thực bây giờ, trốn khỏi số phận của mình, tương lại mịt mờ trước mặt...

Hai mắt Uyển Nhã càng lúc càng mở trừng nhìn Tĩnh Yên.

- Phụ mẫu muội chấp nhận hy sinh để muội được sống, cũng không yêu cầu vì họ báo thù, họ chỉ muốn muội được sống. Còn muội? Muội lựa chọn như thế nào? Quyết tâm tìm ra hung thủ phía sau để trả thù cho họ, chấp nhận tương lai vô định không biết trước? Hay là... quên đi hết tất cả để tiếp tục sống?

Khi nói câu cuối cùng, Tĩnh Yên đã xoay mặt lại nhìn Uyển Nhã. Đôi mắt như hồ tĩnh lặng của Tĩnh Yên lúc này như trở thành bầu trời đầy sao kia, phát ra những ánh sáng rực rỡ như phản chiếu thâm tâm người đối diện.

Uyển Nhã như cảm nhận được bản thân nhu nhược, hèn yếu của mình qua hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt của Tĩnh Yên. Nàng muốn phản bác nhưng âm thanh đã bỏ nàng lại, không thể phát nổi một tiếng ú ớ.

Đột ngột, Tĩnh Yên thu lại ánh mắt của mình. Giọng nói nàng như xa xa vang lại :

- Nếu như... muội muốn trốn tránh khỏi số phận hiện tại, ta có thể...

Đến lúc này, Uyển Nhã dường như đã không còn nghe được gì nữa, chỉ cảm thấy đôi môi Tĩnh Yên đang mấp máy nói:

“...ta sẽ cho muội thân phận của mình...”

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Qua đôi mắt của nàng, thế giới...

Sáng hôm sau, khi Vân Khánh tỉnh dậy thì thấy trên bàn đã bày xong điểm tâm sáng, dù đơn giản chỉ có cháo trắng và một ít cái muối. “Tĩnh Yên” và Thụ Nhân đã ngồi sẵn chờ đợi.

– Vân Khánh, muội vào ăn điểm tâm đi.

“Tĩnh Yên” nhẹ nở nụ cười nói.

Vân Khánh thoáng khó hiểu, dường như có gì đó thay đổi mà nàng không nhận ra. Nàng mãi chần chừ đứng đó, đột ngột Kiến Văn xuất hiện phía sau, kéo nàng ngồi vào bàn.

– Tỷ... tỷ...

Vân Khánh ấp úng gọi, nàng bây giờ không biết nên gọi người mặt mặt mình là gì.

Như cảm nhận được sự khó xử của Vân Khánh, “Tĩnh Yên” mở lời:

– Muội có thể gọi ta là Uyên Nhã!

Uyên Nhã?

Nàng đã chịu thừa nhận thân phận của mình? Như vậy, đem qua cuộc nói chuyện giữa nàng và Thụ Nhân đã có kết quả tốt đẹp? Nhưng nhìn gương mặt tràn đầy kinh ngạc bây giờ của Thụ Nhân, có lẽ chính hắn cũng không ngờ tới.

Uyên Nhã khẽ khép mắt, ăn năn nói:

– Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người...

Mọi người khách sáo nói với nhau vài câu rồi bắt đầu ăn sáng trong không khí ngưng ngừng.

Cuối cùng, Vân Khánh vẫn không kiềm lòng được, lên tiếng hỏi Uyên Nhã:

– Xin lỗi, nhưng mà... tỷ có thể nói cho ta biết vì sao tỷ lại... mang tên của Tĩnh Yên được không?

Uyên Nhã đưa mắt nhìn Vân Khánh, Vân Khánh chợt dạ bào chữa:

– Xin lỗi mà... nhưng thật sự ta rất muốn biết tung tích của Tĩnh Yên hiện...

– Là nàng đã cho ta cái tên đó!

Uyên Nhã đột ngột lên tiếng cắt ngang lời của Vân Khánh. Vân Khánh bất ngờ tròn mắt nhìn.

– C... cho?

Uyên Nhã gạt đầu. Vân Khánh và Thụ Nhân ngây người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Kiến Văn chau mày suy nghĩ gì đó.

– Tỷ... tỷ nói cho là thế nào?

Vân Khánh vẫn không hiểu, Uyên Nhã từ tốn giải thích:

– Biến cố của ta, chắc mọi người đã biết ít nhiều. Gia tộc ta bị hãm oan, toàn gia bị sát hại, ta là người duy nhất trốn được... Trên đường lưu lạc, ta được Tĩnh Yên cứu giúp, nàng kể cho ta nghe rất nhiều về thế giới nàng đã sống. Lúc đó, ta hèn yếu chỉ muốn trốn tránh hiện thực... Vậy là, nàng nói: nếu ta muốn, nàng sẽ cho ta cái tên của mình, ta không còn là Uyên Nhã, vậy... ta không cần bị cắn rứt nữa...

Thụ Nhân cảm động, nghĩ tới những ngày Uyên Nhã đã trải qua, không kiềm được mà rung rung nước mắt, hần cố quẹt cường không để nước mắt ra xuống.

– Uyên Nhã tiểu thư...

Chứng kiến cả gia tộc bị sát hại trước mắt, trong khi nàng yếu đuối không có khả năng chống lại, việc đó đau đớn tới mức nào.

– Tỷ tỷ của ta...

Vân Khánh thì nghĩ rằng Tĩnh Yên cảm thấy Uyên Nhã thật đáng thương nên mới nói những lời đó, khiến nàng có động lực sống.

Đột ngột, Kiến Văn lên tiếng:

– Nàng có thể nói lại những gì Tĩnh Yên đã kể với nàng hay không?

Ba người nhìn Kiến Văn khó hiểu. Kiến Văn vẫn khăng khăng như vậy, hần cảm thấy trong đây có khúc mắc, hần không tin lại có người tốt đến mức từ bỏ thân phận, quá khứ của mình để thành toàn cho một kẻ xa lạ. Hần cảm thấy Tĩnh Yên có gì đó không ổn!

– Được rồi! Ta sẽ nói! Tĩnh Yên từng nói thế giới mà nàng đã từng sống, rất khác với thế giới này, đó là một nơi mọi người cố gắng không để chiến tranh xảy ra, để những đứa trẻ đều được đi học... Nơi của nàng sống, là một thị trấn nhỏ... Nhiều năm trước, cha nàng dẫn về một bé gái, gọi là Vân Khánh, cha mẹ của Vân Khánh bị tai nạn đã qua đời. Vân Khánh mới đầu cũng khó hòa nhập với mọi người, dần dần bộc lộ ra là một cô nương rất xoi xoi, đáng yêu...

Vân Khánh lần đầu tiên đi học...

Cha mẹ vui mừng...

Mọi người đang tổ chức lễ hội...

Trong trường học, tổ chức cuộc thi diễn kịch, vở kịch được chọn là...

Ngày Vân Khánh sinh nhật, mẹ đã làm...

Ngày... tháng..., một cơn lũ quét qua, tất cả mọi người và người dân cả nước đã đồng lòng...

Ngày...tháng..., Vân Khánh thi đậu trường...

Ngày... tháng..., cha được thăng chức...

Ngày... tháng... năm..., nhận được tin báo: cha mẹ gặp tai nạn, đã qua đời...

Càng nghe, Vân Khánh càng tái mặt, đó đúng là toàn bộ những gì đã trải qua trong quá khứ của nàng và Tinh Yên, nhưng mà... nàng cảm thấy sợ! Có điều gì đó không đúng!

- Không thể nào!!!

Vân Khánh hét lên...

- Chị ấy không thể nào nói về tai nạn đó với giọng điệu như vậy được...

Vân Khánh còn nhớ rất rõ ngày đó, ngày chú thím gặp tai nạn... Đó là một ngày rất bình thường, hôm đó chú thím có việc ra ngoài cùng nhau, chỉ còn nàng và Tinh yên ở nhà. Khi đó trên tivi đang chiếu một bộ phim hoạt hình nàng rất thích, nàng xem rất say mê, cười ha hả, còn Tinh Yên... vẫn ngồi ở một góc ghế sofa. nàng đã quá quen với tính cách ấy của Tinh Yên, không thích những chuyện quá ồn ào, Tinh Yên chỉ lẳng lặng dõi mắt nhìn theo và đôi khi sẽ nở một nụ cười rất dịu dàng.

Tinh yên thích vẽ và vẽ rất đẹp! Đôi khi, Tinh Yên nhìn sự vật trước mắt và vẽ lại, bức tranh khác đi rất nhiều, có thể trở nên đẹp hoặc xấu hơn, Vân Khánh hiểu, đó là hình ảnh phản chiếu trong mắt của Tinh Yên...

Tinh Yên đặc biệt vậy đấy!

Là người chị thanh khiết của nàng! Là người chị hoàn mỹ nhất trong lòng nàng!

...

Cho nên, Tinh Yên tuyệt đối sẽ không nói về tai nạn thương tâm đó một cách hồ hững như vậy đâu!

Nhưng mà... biết đâu, bởi vì quá đau lòng nên Tinh Yên không muốn nhắc tới, chỉ nói lướt qua?

Vân Khánh tự an ủi bản thân:

- Cũng có thể...

Nhưng ngay lúc đó, Kiến Văn như tạt một gáo nước lạnh vào mặt Vân Khánh, khi tuyệt tình nói ra:

- Các người có thấy vấn đề trong câu chuyện này không? Trong câu chuyện này, không hề xuất hiện người tên gọi Tinh Yên!

Giống như... nàng không tồn tại ở đó!

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trong suốt như gương, phản chiếu cả thấy

Trở lại vùng đất khô cằn gần biên giới phía Bắc.

Thời gian gần đây, tài năng vẽ tranh lạ lùng nhưng kỳ diệu của người gọi là Vô Danh được bàn tán rất nhiều, không chỉ bức tranh của nàng rất có thần mà hơn hết tiền công của nàng cũng tính rất rẻ, nhất là đối với người nghèo, nên ai nấy có cũng có suy nghĩ muốn vẽ một bức tranh cho mình, nhất là với

những gia đình sắp có người thân nhập ngũ.

Vô Danh cũng nhờ thế mà tạm sống qua ngày.

Một hôm, có một đại hán cao lớn dừng bước trước quầy hàng của nàng, Vô Danh dùng bút, đưa mắt lên nhìn người đứng trước mặt mình. Đại hán đó không những cao lớn mà có gương mặt cũng rất hung tợn, đôi mắt hẹp dài đầy tròng trắng đang mở trừng nhìn nàng, ồm ồm cất tiếng nói:

– Nghe nói cô nương biết vẽ tranh?

Vô Danh cười cười gật đầu.

– Phải, ngài muốn vẽ tranh cho mình sao?

Đại hán gật gật đầu, lại hỏi:

– Ta xấu như vậy, cô nương có thể vẽ được không?

Vô Danh mỉm cười, ngoắc ngoắc tay mời đại hán đó ngồi xuống.

– Đương nhiên là được rồi. Ngài ngồi tạm ở đây đi.

Đại hán khoanh chân ngồi xuống mặt đất, cả người gồng cứng giữ lưng thật thẳng, cũng không dám nhìn thẳng cô nương người ta.

Vô Danh lấy một trang giấy mới, bắt đầu phác thảo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, chẳng mấy chốc bức vẽ đã hoàn thành.

– Ngài xem, đây là tranh của ngài.

Đại hán đó vốn dĩ cũng không hy vọng gì nhiều, hai tay cầm lấy bức tranh Vô Danh đưa tới. Đến khi nhìn thấy nhìn ảnh trên đó, hấn giật nảy mình, lắp bắp nói:

– Cô... cô nương... cô không vẽ nhầm chứ?

Vô Danh vẫn chỉ mỉm cười.

Đại hán có chút kích động nói:

– Người trông hiền từ trong bức tranh này là ta thật sao?

Vô Danh gật đầu. Đại hán vẫn không tin lắm.

– Nếu ngài không tin, ngài có thể mang nó đi hỏi người khác.

– Thật sao?

– Ừ, nếu họ bảo không giống, tôi có thể không lấy tiền của ngài mà.

Thế rồi đại hán nửa tin nửa ngờ, mang theo bức tranh đi hỏi người đi đường.

– Này, cho hỏi...

Lão nhân bị đại hán gọi quay đầu lại nhìn, vừa nhìn thấy gương mặt bặm trợn đang căng thẳng của đại hán thì giật nảy mình.

Đại hán ngại ngần nói:

– Lão bá, nhờ lão xem thử tôi có giống với người trong bức tranh này không?

Lão nhân thoát nhìn người trong bức tranh có phần xấu xí nhưng toát lên nét hiền từ, chất phác hoàn toàn khác biệt với tên đại hán thô kệch trước mắt lão. Lão định trả lời lại thấy vẻ mong mỏi, lo lắng của đại hán thì ngập ngừng xem lại bức tranh mấy lần nữa để so sánh. Sau nhiều lần như vậy, đột nhiên, lão thốt lên:

– Quả thật rất giống nha!

Đại hán kích động hỏi:

– Thật sao? Giống nhau thật à?

Lão nhân cảm lấy bức vẽ nhìn thêm nhiều lần nữa, quả thật gât gù nói:

– Đúng vậy...

Đại hán nghe lão nhân cam đoan vậy thì mừng lắm, hẳn thật không thể ngờ mình lại có mặt hiền lành như vậy.

Vô Danh đang ngồi tiếp tục vẽ dưới mái che xập xệ của cửa mình thì đại hán lúc này hốt hơ hốt hải chạy lại nói:

– Cô nương, ta đã hỏi mấy người rồi. Ai cũng nói ta rất giống với người trong bức ảnh này...

Vô Danh mỉm cười, nói:

– Vậy là tốt rồi.

Đại hán lau lấy mồ hôi trên mặt mình, cất kỹ bức tranh vào trong người, lấy ra một nắm đồng bạc để xuống trước mặt Vô Danh.

– Cô nương, đây là toàn bộ số tiền ta có, ta sẽ trả công cho cô...

Vô Danh lại cười, đưa tay lấy đúng ba đồng trong số tiền mà đại hán đưa, nói:

– Ta chỉ cần bao nhiêu đây thôi!

Đại hán cảm thấy Vô Danh ngại ngùng, lại nói:

– Cô nương, số tiền này thật sự không đủ để trả công cho cô nương đâu. Xin cô nương hãy nhận lấy...

Vô Danh lắc đầu nói:

– Ta cũng có nguyên tắc của mình! Lấy đủ số tiền cảm thấy là đủ! Nên xin ngài đừng khó xử.

Đại hán ngây người một lúc, từ tốn nói:

– Ta đã hiểu rồi! Rất cảm ơn cô nương...

Hắn đã từng nghe vị họa sĩ này không lấy tiền của người nghèo, nàng quả thật đúng như lời đồn, thậm chí còn tốt hơn cả trong những lời đồn nữa.

Tưởng thế là xong rồi, nào ngờ đại hán đẩy lại lần nữa xuất hiện.

Tĩnh Yên nhìn đại hán đặt ba cái bánh bao được gói gém cẩn thận xuống và nói:

– Đây là chút lòng thành của ta, mong cô nương nhận lấy.

Lần này, Vô Danh không từ chối, nở nụ cười nhẹ nhàng nói:

– Cảm ơn...

...

Đại hán đó vui vẻ ra về, ngay sau đó, có một thương nhân béo mập, mặt hiền từ dẫn theo hai tên sai vặt bước đến.

– Cô nương, nghe nói cô nương ở đây vẽ tranh à?

Vô Danh nhìn thương nhân, đáp:

– Phải.

Thương nhân nói:

– Vậy cô hãy vẽ cho ta một bức tranh, ta sẽ trả cho cô hậu hĩnh.

Vô Danh thoáng gật đầu, bắt đầu lấy giấy trắng ra vẽ.

Tên sai vặt đã chuẩn bị ghế nhỏ cho chủ nhân của mình, thương nhân chễm chệ ngồi xuống làm mẫu cho Vô Danh vẽ.

Bởi vì trời đang giữa trưa, ngồi lúc lâu dưới nắng dù có hai tên sai vặt thay phiên nhau quạt mát, thương nhân cũng cảm thấy nóng cả người, mồ hôi túa ra, chảy dài trên mặt.

Thương nhân có chút hấp tấp giục:

– Cô nương, cô vẽ xong chưa?

Vô Danh hí hoáy mấy nét vẽ cuối rồi đưa cho thương nhân bức tranh của mình.

Thương nhân mong chờ nhận lấy rồi bắt đầu nổi giận đùng đùng khi nhìn bức vẽ hấn.

Trong đây nàng rõ ràng là vẽ quý dữ mà, có chỗ nào giống hấn cơ chứ?

Hai tên sai vật phía sau lên nhìn vào bức tranh mà cảm thấy sợ hãi.

– Cô nương, cô đây là nhạo báng ta sao?

Vô Danh đưa mắt nhìn thương nhân, khẽ hỏi:

– Ngài cảm thấy không giống sao? Tôi thấy rất giống mà?

Thương nhân lại càng nổi giận.

– Cô có biết ta là ai không? Ta là thương nhân có tiếng ở Thánh Thiên Quốc này, không ai không biết ta còn là một đại thiện nhân, chuyên cứu giúp người nghèo, cô nương lại dám vẽ ta ra như vậy sao?

Vô Danh có chút mệt mỏi nói:

- Ngài có thể đi hỏi những người khác mà, nếu họ nói không giống, tôi không dám nhận tiền của ngài đâu.

Thương nhân đùng đùng tức giận, giậm chân nói:

- Được! Được! Ta sẽ đi hỏi mọi người, nếu có một người nói không giống, ta sẽ dỡ biển hiệu của ngươi!

Vô Danh thở dài, nàng làm gì có biển hiệu cho lão tháo đây.

Thế là thương nhân tức tối gặp ai trên đường cũng bắt lại hỏi:

- Ngươi cảm thấy bức tranh này có giống ta không?

Ai nấy đều giật mình khi bị lôi kéo, lại thấy gương mặt như muốn ăn tươi nuốt sống của thương nhân thì đâm sợ hãi, vội gật đầu nói: “giống, giống!” rồi bỏ chạy.

Hết mấy người đều như vậy, thương nhân lại càng điên tiết, hầu như ai đi trên đường cũng bị bắt lại hỏi, nhưng ai cũng trả lời một câu y nhau.

- Giống!!!

Cuối cùng, thương nhân cũng quay lại chỗ của Vô Danh, bức tranh đã bị nắn nắm chặt trong tay tới nát ra, hấn thở phì phò, mặt vì tức giận mà đỏ gấc lên, trông càng dữ tợn.

- Được! Được lắm! Tiền...

Thương nhân đưa một tay ra, gả sai vật liền hiểu ý mà đặt túi bạc vụn vào tay lão. Thương nhân dốc ngược túi tiền làm bạc tồng đó rơi đầy ra đất.

- Đây là tiền trả cho ngươi đó!

Thương nhân gắt gỏng quát tháo rồi ra lệnh cho hai tên sai vật:

- Các ngươi mau tháo bỏ chỗ này cho ta!!!

Hai tên sai vật liền vâng vâng, dạ dạ rút mấy thanh tre chống làm màn che của Vô Danh quăng đi mất.

Đến khi thấy hả dạ rồi, thương nhân mới đùng đùng bỏ đi.

Màn che bị tháo mất, bây giờ thành ra Vô Danh ngồi dưới nắng mặt trời. Nàng từ nãy vẫn ngồi im bất động như vậy, như thể những kẻ kia quấy phá không liên can đến nàng.

Lại có người đến.

Hôm nay thật đông khách nha.

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Bức tranh chưa hoàn thiện

Hai nam nhân dừng bước trước mặt Vô Danh.

Đó là hai người còn trẻ tuổi, nam nhân mặc áo xanh đứng trước, còn người áo đen tự giác đứng lui ở sau một bước, có vẻ là thuộc hạ của người áo xanh kia.

– Cô nương có thể vẽ cho ta một bức tranh không?

Nam nhân áo xanh lên tiếng nói.

Vô Danh bây giờ mới ngược mặt lên nhìn, đó là một nam nhân tuấn tú, mày kiếm, mắt ưng, sóng mũi cao thẳng, môi khê nhếch cười. Dù đã thu liễm, từ trên người hắn vẫn toát ra một khí chất bất phàm, dù hắn đang cười nhưng vẫn không che được cảm giác xa cách.

Nam nhân áo xanh đó trong lúc Vô Danh đang nhìn mình, hắn cũng quan sát lại nàng.

Con gió thổi qua, làm mái tóc búi hờ của nàng bay lên lật phất, những sợi tóc mái đang che mắt một phần gương mặt của nàng cũng phất lên, để đôi mắt sáng như gương của nàng lộ rõ.

Một vị cô nương thật kỳ lạ đúng như lời đồn, nàng mặc dù không khuynh nước khuynh thành nhưng vẻ đẹp của nàng lại mang một ý vị khác, không phải dạng thanh cao quý khí nguy tạo, mà sự hờ hững, vô tâm toát ra từ nàng đã là bản chất, cho nên dù nàng mặc áo bổ sòn cũ nhưng vẫn không liên hệ với nàng, vẻ nhàn nhạt đó vẫn y như cũ.

– Ngài muốn vẽ tranh thật sao?

Vô Danh cất tiếng hỏi, giọng nàng nhẹ như con gió vừa thổi qua.

Nam nhân áo xanh có chút say mê với ánh mắt của nàng, vừa nghe nàng hỏi liền bình tâm lại, nở một nụ cười nói:

– Phải! Chỉ cần nàng vẽ đúng ta, ta sẽ trả thưởng hậu hĩnh.

Vô Danh thu tầm mắt lại, nói:

– Cái đó để sau khi hoàn thành rồi nói đi.

Nam nhân áo xanh vẫn cười cười, không tỏ làm phật ý.

Người áo đen không nói một lời liền bước tới dựng lại chiếc ghế nhỏ chông chờ trên đất cho nam nhân áo xanh ngồi.

Vô Danh bắt đầu công việc của mình.

Nàng nhìn hắn vẽ, còn hắn thu hết vào mắt từng hành động, cử chỉ và biểu cảm của nàng. Gương mặt của nàng vẫn chỉ có một vẻ, nhưng nếu như tinh ý sẽ phát hiện ra mỗi khi vẽ đến một điểm nào đấy đặc biệt, đôi mắt của nàng sẽ sáng hơn một tí, có lúc sẽ trầm xuống, đôi môi nhỏ trong lúc vô tình sẽ khê nâng lên, có lẽ chính nàng cũng không nhận ra điều đó.

Khi vẽ tranh, biểu cảm của nàng dường như sẽ trở nên thật nhất.

– Đã xong rồi!

Vô Danh nói.

Nam nhân áo xanh khê bật cười, khi vừa hoàn thành bức tranh, hắn thấy rõ ràng nàng đã thu hết toàn bộ biểu cảm của mình, lại trở về gương mặt như tiền. Nàng quả nhiên không hề hứng thú với hắn nha.

Thật ra, hắn đã quan sát nàng từ sáng đến giờ! Đạo gần đây, danh tiếng của nàng quả thật rất nổi trội. Ở một nơi hoang sơ, nghèo nàn này bỗng nhiên xuất hiện một người kỳ lạ, lại có tài hoa sẽ làm người khác hết sức chú ý. Đặc biệt là ở thời điểm rối ren có thể xảy ra chiến tranh bất cứ lúc nào như hiện tại.

Nàng cơ bản là lạnh nhạt với tất cả mọi người, có lúc nàng sẽ cười, nhưng đó là nụ cười giả, hoàn toàn chẳng chút cảm xúc nào. Mà cũng không phải ai cũng có cơ may được nàng đối xử đặc biệt như vậy đâu, chỉ những kẻ thuận mắt nàng mới họa hoàn mà nói vài câu, cười cười với kẻ đó, còn lại ngay cả chân mày cũng chẳng thêm nhú, nàng cơ bản không để tâm.

Hắn dường như, không, chắc chắn rằng hắn thuộc về những kẻ nàng chẳng quan tâm. Dù nàng nhìn hắn, nhưng chỉ là nhìn. Dù nàng có chăm chú nhìn chăm chăm hắn, thì đó là vì có điểm khiến nàng muốn nhìn thấu. Muốn biết, muốn hiểu thứ gì đó trong hắn chứ tuyệt đối không phải hắn!

Khi nam nhân ấy hiểu ra điều này, hắn cũng chỉ cười mà thôi. Đây là lần đầu tiên hắn gặp trường hợp này, gặp một người kỳ dị như vậy nhưng càng lạ lùng hơn, hắn lại có thể hiểu được từng thay đổi nhỏ của nàng.

Nam nhân đưa tay nhận lấy bức vẽ từ Vô Danh, nhưng Vô Danh lại không buông tay, ngược lại còn hỏi:

– Ngài quả thật muốn xem chứ?

Nụ cười trên mặt nam nhân áo xanh càng lớn, hắn gật đầu.

– Ta muốn xem!

Vô Danh đưa mắt nhìn hắn xác nhận lần nữa rồi buông tay.

Bức tranh đã ở trên tay nam nhân áo xanh, quả thật nàng vẽ rất đặc biệt, rất khác lạ so với những bức tranh trước giờ hắn đã xem qua. Những vệt đen hiện rõ trên trang giấy trắng, thật sự là vẽ từ than sao? Từng nét vẽ uyển chuyển, có mềm có cứng, có đậm có nhạt tạo thành một bức tranh đen trắng, một nam tử đang đứng trước núi non.

Nam nhân áo xanh chau mày.

Núi non là núi non, nhưng từng vệt đen trong đấy lại như hiện thân của ma quỷ, con người trong đấy, dáng vẻ thong dong như đang mỉm cười nhưng người đó... lại không mất.

Nam nhân như suy ngẫm điều gì đó. Còn Vô Danh không mấy bận tâm, nàng đang thu dọn những vật dụng của mình vào túi, dường như muốn ra về.

Nam nhân ngẩng đầu lên, hắn chăm chú nhìn Vô Danh một lần, lên tiếng hỏi:

- Tại sao cô nương không vẽ mặt của người trong tranh?

Vô Danh không nhìn hắn, vẫn lo thu dọn, hỏi:

- Ngài muốn vẽ thật sao?

Nam nhân trầm ngâm một lúc, đáp:

- Phải!

Vô Danh ngẩng đầu nhìn nam nhân đó, nhìn thấy vẻ kiên quyết của hắn, Vô Danh lại móc bút than từ trong túi ra. Nam nhân đưa lại bức tranh cho nàng.

vô Danh cầm lấy bức tranh, rất nhanh vẽ hoáy hoáy mấy bút rồi đưa ngay lại cho nam nhân áo xanh. Nàng trước hết đã nói:

- Ta không nhận tiền của ngài! Ngày hôm nay, đã đủ rồi!

Vừa nói xong, Vô Danh liền quay đầu đi mất.

nam nhân hắc y cau mày, hỏi ý nam nhân áo xanh:

- Chủ nhân, người này...

Nam nhân áo xanh phất tay lên, không để cho hắc y nói tiếp, hắc y liền hiểu ý im lặng.

Hắn mãi nhìn vào bức tranh trên tay. Hắn bảo nàng vẽ mặt cho hắn, nàng lại quẹt mấy bút rồi bùm vào đấy.

Không phải nàng không vẽ, cũng không phải nàng không vẽ được, mà vì...

Thần thái, tâm thức, cảm xúc của con người được biểu thị qua đôi mắt, điều ai cũng rõ.

Vấn đề quả nhiên chính là bản thân hắn!

Nam nhân bật cười ra tiếng, tự giễu:

- Trong mắt nàng, ta là như vậy sao?

Chương 15

– Người xác định nàng đi về hướng này?

Nam nhân áo xanh mà lúc sáng Vô Danh đã vẽ tranh lên tiếng hỏi người áo đen.

Người áo đen cung kính đáp:

– Gia, quả thật vậy!

Nam nhân áo xanh thật ra không nghi ngờ năng lực của thuộc hạ mình, nhưng càng đi hần càng nghi hoặc trong lòng: dù tính cách có kỳ lạ thế nào đi nữa thì dù sao nàng vẫn là một cô nương tay yếu chân mềm, thế mà lại một thân một mình ở một nơi vừa xa vừa hoang vắng như thế này là sao?

Nam nhân áo xanh cũng không nhận ra bản thân mình đang cau mày, một cảm giác lạ lùng đang nhen nhúm trong lòng hần, vừa lo lắng vừa bức bối...

Đáng tiếc, bởi vì đúng lúc theo dõi Vô Danh, người hắc y đột xuất phát hiện ra chuyện quan trọng hơn nên đã bỏ qua Vô Danh, đi theo đầu mối vừa phát hiện ra đó nên hần chỉ biết phương hướng Vô Danh đi chứ không thật sự biết nơi nàng cư ngụ.

Mặt trời dần khuất bóng, hai người vẫn đang lang thang trên đường vắng. Đột ngột, cả hai khẽ biến sắc, đưa mắt quan sát xung quanh. Người áo đen cau mày, đặt tay lên chuôi gươm, sẵn sàng rút ra bất cứ lúc nào, còn nam nhân áo xanh vẫn một dáng vẻ thong dong như cũ, dường như hần đã quá quen thuộc với tình cảnh này.

Trong bóng tối, năm bảy hắc y nhân bịt mặt tuốt gươm xông ra tấn công hai người.

Người áo đen liền bước tới bảo vệ cho chủ nhân của mình, trở thành bức tường kiên cố không để bất cứ kẻ thù nào vượt qua. Nhưng đáng tiếc, đối phương người đông sức mạnh, sức một mình hần không thể nào chống lại hết tất cả, có tên hắc y nhân vượt qua sự phòng ngự của hần, xông thẳng về nam nhân áo xanh.

Nhìn hắc y nhân giơ cao kiếm lao về phía mình, nam nhân áo xanh cuối cùng cũng không thể trơ mắt nhìn nữa, môi hần nhếch cao, tạo thành nụ cười lạnh lẽo.

Soẹt

Một tia sáng lóe lên trong bóng tối.

Hắc y nhân trợn ngược mắt nhìn hình ảnh đảo ngược trước mắt mình, đập vào mắt hần lúc này là nụ cười khinh thường của nam nhân áo xanh. Đầu hần đã rời khỏi cổ. Đến lúc chết vẫn không hiểu lý do.

Thanh kiếm trên tay của nam nhân áo xanh vẫn đang nhỏ từng giọt máu xuống đất. Hần quát mắt nhìn tình cảnh trước mắt, càng lúc càng có nhiều hắc y nhân tới tiếp ứng.

Chết tiệt! Rốt cuộc là ai đã tiết lộ hành tung của hần?

Nam nhân áo xanh lập tức xông vào vòng địch.

Người áo đen tranh thủ lúc kẻ địch sơ hở, lại ra tay đoạt thêm một mạng, vừa rảnh tay liền lấy trong người ra một ống pháo, bắn thẳng lên trời.

Chú... .

Trên bầu trời đen như mực, đột ngột sáng bừng lên bởi một đóa hoa đỏ rực.

Ở một căn nhà hoang cách đó không xa, Vô Danh đưa mắt nhìn theo chùm pháo hoa bùng sáng trong khoảng khắc rồi biến mất hoàn toàn trong không trung.

Thật kỳ lạ!

Nam nhân áo xanh cùng với người áo đen vừa đánh vừa thoái lui chờ viện binh. Lui được một đoạn đường thì người áo đen phát hiện ra căn nhà hoang trong rừng, liền cấp báo:

– Gia, ở phía trước có một căn nhà hoang!

Nam nhân áo xanh giải quyết nốt tên hắc y nhân đang đánh với mình, quát mắt nhìn qua căn nhà hoang ở đằng xa, quả quyết ra lệnh:

– Đi!

Hai người chạy nhanh về phía trước, đến gần thì phát hiện ra ánh sáng le lói phát ra từ căn nhà hoang. Không biết đó có phải là cạm bẫy hay không, họ đã không còn để lui nữa, tốc độ dưới chân tăng nhanh thêm.

Vô Danh đang ngồi bên đống lửa, vẽ lại cảnh ngọn lửa đang phập phùng cháy trước mắt mình. Đột ngột, cánh cửa đang đóng bị phá toang, hai bóng người từ bên ngoài lao vào.

Vô Danh bắt ngờ mở to mắt nhìn hai người bỗng nhiên xuất hiện. Hai người kia nhìn thấy Vô Danh ở đấy cũng không tránh khỏi kinh ngạc.

- Nàng sống ở nơi này? Một mình?

Nam nhân áo xanh bắt gặp ánh mắt hỏi. Trong giọng nói không hề che giấu sự tức giận trong lòng mình. Hắn lúc đó cũng không chưa nhận ra sự khác thường trong câu chất vấn của hắn.

Vô Danh sau phút bất ngờ, đã bình tâm trở lại, đôi mắt trầm xuống nhìn hai vị khách không mời trước mặt mình.

...

Người áo đen cảm giác chủ nhân mình không giống bình thường, thận trọng lên tiếng nhắc:

- Gia...

Nam nhân áo xanh hừ lạnh, bước tới gần Vô Danh, quay lưng lại, hai tay nắm chặt thanh kiếm phòng ngự. Người áo đen đóng cửa lại, đứng vào vị trí chuẩn bị.

Vô Danh sững sờ nhìn tấm lưng cao lớn của nam nhân trước mặt, hắn đang làm gì vậy? Nhưng vẻ mặt nghiêm trọng và cả người đang gồng lên hiện giờ của hắn, nàng tự hiểu có việc không bình thường, an phận đứng sau hắn không làm loạn.

Thoáng chốc, những tiếng chân bước tới gần, dường như cả căn nhà hoang đã bị bao vây.

Dù hai người này dù không có vết thương lớn, nhưng trên người và quần áo dính đầy những vết cắt sắc bén từ đao kiếm, cộng thêm sát khí từ bên ngoài, chứng tỏ họ đang bị truy sát!

Bản thân mình trong lúc vô tình lại bị vướng vào cuộc đuổi giết này, bản thân Vô Danh cũng không biết là phúc hay là họa đây. Dù sao nàng cũng không có ý truy hỏi, bất kể họ thuộc phe xấu hay tốt cũng không liên quan đến nàng. Quan trọng hiện tại là làm sao để bảo toàn tính mạng của mình đây?

Trong lúc Vô Danh đang âm thầm phán đoán tình hình trước mắt, nam nhân đã lên tiếng nói:

- Hãy ở yên sau lưng ta!

Dù nàng vô có bị liên lụy vào vũng bùn này nhưng hắn cũng đã có lòng tốt bảo vệ an nguy cho nàng, nàng cũng nên thay đổi cách nhìn về hắn, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Vô Danh đưa mắt nhìn nam nhân đang chắn hết đao kiếm trước mặt mình, trái tim vốn bình lặng của nàng có chút rối ren.

Buổi sáng, hắn chỉ là một vị khách nàng gặp trên đường, nàng chỉ tình cờ vẽ cho hắn một bức tranh và rồi... buổi tối, nàng vì hắn mà bị liên lụy vào một cuộc tàn sát.

Một mình hắn phải đối phó với mấy tên hắc y nhân vốn đã khó khăn, đã vậy hắn còn phải bảo vệ cho Vô Danh, khó càng thêm khó. Nhìn hắn một mực không rời một bước, vốn có thể né tránh lại không tránh, trên người vết thương chất chồng, Vô Danh không biết nên nói gì.

Có thể hắn vì mặc cảm khiến nàng bị liên lụy nên mới ra tay bảo vệ nàng, nhưng dù sao ở xã hội nam tôn nữ ti, thực lực vì tôn này, hắn lại xem trọng tính mạng của một kẻ qua đường là nàng như vậy làm nàng cảm thấy thật kỳ lạ, thật khó tin.

Dù nàng không biết nhưng nhìn qua cũng có thể đoán được thân phận của hắn không đơn giản, nếu không cũng không thể bị phải nhiều sát thủ đến thủ tiêu hắn đến như vậy. Thân thủ của hắn rất tốt, để có thể đánh bại toàn bộ sát thủ, là điều không thể nhưng nếu muốn, hắn có thể một mình bỏ trốn không khó, thế mà hắn lại chọn cách chiến đấu...

Rốt cuộc, hắn là sao vậy?

Cuộc chiến kéo dài, nam nhân áo xanh có chút xuống sức, những tên hắc y nhân vốn đã ra sự bất thường về người sau lưng hắn, nhưng mãi không thể xuống tay được. Bây giờ, chúng lợi dụng thời cơ hắn để lộ sơ hở liền tấn công người sau lưng hắn.

Nam nhân áo xanh kinh hoàng khi thấy hắc y nhân tấn công Vô Danh, liền lao tới đẩy Vô Danh ra khỏi vòng nguy hiểm, bản thân hắn thì bị chém một nhát sau lưng.

Vô Danh cũng sửng sốt vì tình cảnh trước mắt. Thân thủ của hắc y nhân quá nhanh so với phản ứng của nàng, nàng chỉ có thể trở mặt ra nhìn hắc y nhân lao đến.

Một dòng máu nóng ầm phun ra trước mắt.

Cứ tưởng rằng nàng không thể tránh được kiếp số.

Vốn nghĩ nàng sẽ bị chém một nhát chí mạng.

— Gia...

Một âm thanh thê lương vang lên. Người áo đen, thuộc hạ của nam nhân áo xanh kia mở to đôi mắt đầy tia máu, bất lực nhìn chủ nhân của mình ngã xuống.

Vô Danh cũng rất bất ngờ.

Hắn... hắn thế mà lại đỡ một kiếm cho nàng?

Dù ngoài mặt nàng vẫn giữ một vẻ nhàn nhạt như cũ, nhưng trong nội tâm đã chẳng còn bình tĩnh được như vậy, nàng đưa tay lên muốn chạm vào tấm lưng rắn rỏi trước mặt, tấm lưng đã ướt đầm máu.

Nam nhân áo xanh sau khi chịu một kiếm rồi ngoan tâm chém cho hắc y nhân một nhát chí mạng thì bị mất máu quá nhiều làm trước mắt trở nên mờ ảo, thân thể lung lay sắp đổ, hắn chống kiếm xuống đất để giữ thăng bằng, hơi thở dồn dập.

Đúng lúc đó, một tràng tiếng động vang lên và càn tiến đến gần. Cả hai phe đều bị kinh động.

— Gia, viện binh tới rồi!

Người áo đen mừng rỡ reo lên.

Còn đám sát thủ hắc y thì biến sắc, vốn đã không còn lại mấy người, nếu viện binh tới, thì còn làm gì được nữa. Thế là những tên hắc y nhân còn lại liền hạ quyết tâm phải giải quyết đối phương ngay lập tức.

Một tên hắc y nhân phát hiện ra sơ hở của nam nhân áo xanh liền từ xa xông tới bồi thêm một kiếm.

Thanh kiếm của hắc y nhân giờ lên cao quá đầu, nhưng nó chưa kịp hạ xuống thì động tác của hắc y nhân đột nhiên dừng lại. Hắc y nhân không tin được cúi mặt xuống nhìn, giữa ngực của hắn có một thanh kiếm xuyên qua, máu đang nhỏ xuống từng giọt.

Hắc y nhân run rẩy xoay người lại nhìn nữ nhân đứng sau lưng, người gây ra cái chết của hắn. Chỉ là một nữ nhân yếu ớt, tầm thường không được hắn để mắt tới, thế mà... Hắn cảm phần giờ kiếm muốn kết thúc sinh mạng của nàng, trả mối thù của mình. Chỉ cần trúng, nàng nhất định phải chết.

Soạt

Một dòng máu nóng phọt ra, bắn cả lên mặt Vô Danh.

Hắc y nhân không cam tâm ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Lúc này, Vô Danh mới nhìn thấy bóng dáng của nam nhân áo xanh ở đối diện, trên tay của hắn là thanh kiếm được rút ra từ lồng ngực của tên hắc y nhân kia, máu vẫn còn đang rỉ giọt.

Không đợi cho Vô Danh kịp phản ứng, nam nhân áo xanh lại tiếp tục vượt qua nàng tấn công một tên hắc y nhân đang định đánh lén. Cuộc chiến quyết liệt lại bắt đầu lần nữa.

Nàng cũng chẳng hiểu, rõ ràng hắn đã bị thương nặng như thế, hắn vốn dĩ đã kiệt sức từ lâu... tại sao hắn vẫn còn kiên cường chiến đấu đến giờ? Ánh mắt của hắn chưa từng đánh mất sự sáng suốt, quyết đoán. Sự sống mạnh mẽ đến vậy sao?

Có thể đó là điều mà nàng sẽ không bao giờ hiểu được.

...

Viện binh cuối cùng cũng đã đến, những tên hắc y nhân còn lại lớp bị giết, lớp bị bắt, cũng có một, hai tên may mắn chạy thoát.

Sau khi thu thập xong bọn hắc y nhân, hai kẻ cầm đầu tốp viện binh tiến tới quỳ xuống trước mặt nam nhân áo xanh hành lễ.

– Thuộc hạ đã chậm trễ, mong vương gia thứ tội. . .

Nam nhân áo xanh phất tay cắt ngang lời bọn họ.

– Được rồi! Bỏn vương không việc gì.

Nói rồi, hắn quay mặt lại nhìn Vô Danh, nàng lúc này đang nhặt lại những vật dụng của mình từ trong đồng đồ nát, quần áo nàng dính đầy máu, mùi máu và dơ bẩn khiến nàng cảm thấy phiền toái. Bộ dạng hoàn toàn không để tâm đến những người trước mặt.

- Nàng..

Nam nhân áo xanh lên tiếng gọi. Vô Danh ngẩng mặt lên nhìn hắn.

- Nơi này đã không còn ở được, những tên sát thủ kia cũng đã nhận diện nàng, tạm thời nàng nên đi cùng ta thôi!

Lý do rất rõ ràng, nếu nàng không muốn gặp nguy hiểm hay thậm chí bỏ cái mạng nhỏ của mình, nàng nhất định phải bám chặt vào cái phao, là nam tử trước mặt nàng. Hay thậm chí, nếu nàng không đi theo hắn, có thể hắn cũng sẽ ra tay diệt trừ nàng để diệt khẩu? Nếu vậy, hắn đã không bảo vệ nàng này giờ, phải không?

Nơi ở, đối với nàng cũng chỉ là nơi nghỉ chân, nàng không có yêu cầu gì về nó, cũng chẳng quan tâm. Vì vậy, chẳng cần suy nghĩ nhiều, liền nói:

- Được thôi!

Có một nơi ở trọ miễn phí, còn có cả bảo tiêu, lý do gì không đáp ứng?

Nam nhân áo xanh nghe nàng chấp nhận yêu cầu của hắn thì có cảm giác nhẹ bâng người, nhưng rồi phải cau mày, nàng dễ dàng đáp ứng như vậy là vì nàng tin tưởng hắn hay nguyên do vì nàng chẳng để tâm?

Nữ nhân này quả nhiên làm người khác vừa tò mò vừa bức bối mà.

Bởi vì hắn đang chú tâm lên người Vô Danh nên hắn cũng không phát hiện ra, những thuộc hạ của hắn đang nhìn hắn ngạc nhiên đến há hốc mồm.

Tại sao hôm nay chủ nhân của bọn hắn lại lạ lùng vậy, không những quan tâm đến một nữ nhân xa lạ, lại còn liên tiếp để lộ ra những biểu cảm vốn không nên có ở mình? Không phải chủ nhân bị thương đến choáng đầu rồi chứ?

- Nàng có thể gọi ta là Hạo!

Hạo?

Vương gia?

Hạo vương gia?

Hay đúng hơn là Hạo Thiên Vương đi!

Dù Vô Danh không màng thế thái nhân tình, nhưng những ngày ở chợ nàng cũng đã từng nghe nói đến danh hiệu Hạo Thiên Vương này. Người ta nói, đó là một người trẻ tuổi, anh dũng, tài ba. Hơn mười tuổi đã gia nhập quân ngũ, đến mười lăm đã tự binh lãnh binh ra trận, trăm trận trăm thắng, chính là bùa hộ mệnh của Thánh Thiên Quốc, chiến thần Hạo Thiên Vương!

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Tại vườn hoa khách điểm Tường An ở trong trấn, Vô Danh đang ngồi dưới tán cây về cảnh con mèo đang chơi đùa với banh vải ở trước mặt.

Từng nét, từng nét than đen được vẽ ra tạo thành một bức tranh đen trắng, trong đó, con mèo nhỏ đang cuộn mình nằm dưới nắng, thật yên bình, vô ưu...

– Ra nàng đang ở đây.

Nghe tiếng gọi, Vô Danh ngược mặt lên nhìn nam nhân đứng trước mặt nàng, là Hạo, à không, phải là Trần Hạo Thiên chứ.

– Nàng đang vẽ con mèo này?

Trần Hạo Thiên liếc mắt nhìn con mèo trên đất hỏi.

Vô Danh ghé gập đầu xem như trả lời.

Con mèo vốn ngoan ngoãn chơi đùa trên đất phát hiện có người lạ xuất hiện không còn muốn đùa nữa, ngo ngoáy đứng dậy bỏ đi.

Trần Hạo Thiên hừ lạnh, chỉ là một con mèo hoang mà dám chẳng xem hấn ra gì. Hấn lại đưa mắt nhìn Vô Danh, nàng vẫn ngồi an tĩnh như vậy, không có cảm giác nổi giận vì hấn đã tự ý xen vào, phá vỡ khung cảnh của nàng. Mà cũng có thể nàng đã vẽ xong rồi nên mới không tức giận.

– Ta... có gây phiền cho nàng không?

Trần Hạo Thiên buột miệng hỏi, vừa nói xong hấn sa sầm mặt mày, đường đường một vương gia cao quý như hấn lại hạ mình như vậy có gì đó không đúng.

Vô Danh ngẩng đầu lên nhìn hấn, đáp:

– Không sao. Cũng chẳng có gì quan trọng.

Trần Hạo Thiên cảm giác mỗi khi hấn đối mặt với nàng, dường như hấn chẳng biết phải nói gì cả. Đúng là quái lạ! Trong cuộc đời hấn, hấn chưa từng có cảm giác quái dị như vậy.

– Vài ngày nữa, ta sẽ rời khỏi đây!

Vô Danh nhìn hấn, hồi lâu mới bật nói:

– Vậy sao.

Cũng đúng thôi, hấn là người có chức vụ cao thì trách nhiệm gánh trên vai cũng lớn hơn người khác, nàng có nghe ở biên giới liên tục xảy ra biến động, người trấn giữ nơi đó vốn dĩ không thể rời khỏi lâu được. Nếu như lần này hấn không bị thương, có lẽ hấn đã rời đi sớm hơn rồi.

Nói tới vết thương của hấn, Vô Danh dời mắt nhìn dải băng trắng lộ ra dưới cánh tay áo của hấn. Đó là vết thương khi hấn thay nàng nhận lấy một kiếm.

Thánh Thiên Quốc có một chiến thần bách chiến bách thắng, con dân của Thánh Thiên Quốc có một vị vương giả lo lắng và coi trọng sinh mạng bách tánh như Trần Hạo Thiên có thể nói rất là may mắn đi.

Trần Hạo Thiên chờ mãi vẫn không thấy Vô Danh có biểu hiện như mình muốn thì trong lòng nổi lên cơn sóng ngầm, hấn nheo mắt nói:

– Còn nàng? Nàng quyết định như thế nào?

Trong giọng nói của hấn không giấu được được cơn giận, hấn cũng kinh ngạc, tại sao hấn lại nổi giận chứ?

Quả nhiên ở cạnh một người kỳ lạ, bản thân của hấn cũng trở nên lạ lùng theo!

Vô Danh lặp lại lời hấn:

– Quyết định? Quyết định gì?

Hấn thật sự phát điên lên được, gằn giọng nói:

– Nàng có muốn... đi theo ta không?

Đi theo hấn? Tại sao phải đi theo hấn chứ?

Hấn đã chừa chấp, cho nàng ăn uống bao nhiêu ngày qua rồi, giờ lại chai mặt tiếp tục bám theo hấn sao? Mặc dù có nơi cung cấp miễn phí thì tốt, nhưng nếu bắt buộc phải đổi bằng tự do của mình thì nàng vẫn cảm thấy không muốn.

Nhìn Vô Danh phân vân suy nghĩ, Trần Hạo Thiên góp lời:

– Nàng không sợ khi ta đi đi rồi bọn sát thủ lại tìm tới nàng sao?

Mạng của nàng đối với họ quan trọng vậy sao?

– Không phải ngươi đã đi rồi?

Về mặt Vô Danh như muốn nói: nếu không có hấn, bọn sát thủ còn tìm đến nàng làm gì?

Trần Hạo Thiên nghiêng rặng, nghiêng lợi. Ý của nàng là bởi vì có mặt hấn nên nàng mới gặp nguy hiểm phải không?

Rốt cuộc hấn tạo nghiệt gì mà ông trời lại phái một người quái dị, chọc tức chết hấn như vậy tới chứ?

– Nàng... nàng...

Những tưởng Trần Hạo Thiên sẽ bùng nổ cơn giận thì không, hấn đang cố gắng kiềm chế, ngăn bản thân hấn không giết luôn nữ nhân đáng ghét trước mặt hấn.

Sau khi hít vào mấy hơi nặng nhọc, Trần Hạo Thiên nói:

– Nàng có mấy ngày để suy nghĩ, không cần vội trả lời.

Vô Danh lại nhìn Trần Hạo Thiên lần nữa, nhìn thật kỹ nam nhân trước mặt mình.

– Thật kỳ lạ...

Kỳ lạ? Cái gì kỳ lạ chứ?

Không đợi Trần Hạo Thiên hỏi, Vô Danh tiếp tục nói:

– Ngươi thay đổi!

Vô Danh thu hồi tầm mắt mình lại, nhìn vào trang giấy trắng trước mặt, trong đầu đang hiện lên một bức tranh mới.

– So với mấy ngày trước, ngươi đã thay đổi! Dù thay đổi cũng không phải quá lớn, nhưng...

Vô Danh ngập ngừng như không biết diễn tả thế nào. Còn Trần Hạo Thiên thì căng thẳng nhìn nàng.

Hấn thay đổi sao? Hấn đang thay đổi cái gì?

Quả thật mấy hôm nay hấn cũng cảm thấy hấn khác thường! Nếu là bình thường, tại sao hấn lại không màng mạng mình mà đi bảo vệ một người không quen biết như vậy? Đúng là nàng gây cho hấn cảm giác tò mò, muốn tìm hiểu nhưng chỉ nhiều đó chẳng cần thiết phải đánh đổi cả mạng mình vào...

Nữ nhân này...

Đáy mắt Trần Hạo Thiên soẹt qua tia lạnh lẽo.

– À, là nhiều màu sắc hơn!

Đột ngột, Vô Danh reo lên. Nàng gật đầu xác nhận:

– Đúng vậy, là nhiều màu sắc hơn! Trước kia, trong bức tranh của ngươi chỉ có hai màu đen trắng, thì bây giờ có thêm vài màu sắc khác. Dù rất mờ nhạt, rất ít ỏi nhưng nó cũng làm tổng thể bức tranh thay đổi, trở nên ấm áp hơn...

Ấm áp hơn?

Nàng đang nói hấn sao?

Trong cuộc đời của hấn cho đến giờ chưa hưởng được ngày bình thường, cả hạnh phúc bình thường nhất cũng không có, làm sao nàng lại có thể sử dụng từ “ấm áp” để miêu tả hấn chứ?

Dù vậy, trong lòng hấn cũng dâng lên một cảm xúc lâng lâng khó tả.

Nhưng chẳng đợi cho Trần Hạo Thiên hưởng xong chút niềm vui nho nhỏ đó, vô Danh đã tạt cho hấn gáo nước lạnh.

- Cảm giác giống con người hơn chút rồi!

Trần Hạo Thiên tối sầm mặt mày. Giống con người hơn? Vậy chú trước nay hấn là gì? Là gì???

Trần Hạo Thiên chán nản, không muốn nói chuyện với Vô Danh nữa.

Vô Danh thấy hấn quay đầu đi cũng không buồn giữ lại.

- Đúng rồi, rốt cuộc tên nàng là gì?

Vô Danh lại ngẩng đầu lên, hé miệng định nói thì đã bị Trần Hạo Thiên cảnh báo trước:

- Đừng nói với ta tên nàng là Vô Danh!

Vậy là Vô Danh ngậm miệng lại, không có ý nói nữa.

Trần Hạo Thiên điều bộ thờ ơ nói:

- Nếu nàng không muốn nói thì thôi. Nhưng ta sẽ không gọi nàng bằng cái tên đó đâu. Đã vậy, gọi bằng cái tên gì cũng không quan trọng phải không?

Vô Danh vẫn im lặng.

- Vậy ta có thể gọi nàng là... “Yên Nhi” được không?

Lần này, Vô Danh bất giác ngẩng đầu nhìn Trần Hạo Thiên. Dường như che giấu rất kỹ nhưng vẫn có một tia băng khuôn lộ trong mắt.

Đang tiếc, Trần Hạo Thiên đang đưa lưng về phía nàng nên không thể phát hiện ra vẻ bất đồng của Vô Danh.

- Sương khói, thấy đó cũng không có đó, không thể nắm bắt, chỉ có thể cảm nhận sự hiện diện, sự tồn tại của nó... không phải rất thích hợp với nàng hay sao?

Vô Danh vẫn không đáp. Trần Hạo Thiên chờ một lúc cũng bỏ cuộc, thở dài một tiếng rồi tiếp tục bước đi.

- Người...

Khi Trần Hạo Thiên đi được một đoạn, âm thanh của Vô Danh đã vang lên, hấn liền ngừng chân.

-... những kẻ lần trước có phải là sát thủ của ngoại quốc không?

Trần Hạo Thiên bất ngờ vì không nghĩ nàng lại hỏi điều này. Hấn cau mày chốc lát, mấp máy nói:

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Aaaaa...

Trên con phố đông đúc, một tiếng hét vang dội làm toàn bộ những người ở đó kinh ngạc quay đầu lại nhìn.

Đó là một nhóm bốn người gồm hai nam hai nữ, người vừa hét là một trong hai nữ nhân đó, hiện nàng vẫn còn giữ nguyên tư thế chỉ tay về trước, miệng thì há hốc ra. Những người đi cùng với nàng cũng phải xấu hổ vì hành động đường đột của nàng. Một nam nhân cười méo mó, lên tiếng hỏi:

– Vân... Vân Khánh cô nương... nàng làm sao vậy?

Bốn người này chính là Vân Khánh, Kiến Văn, Thụ Nhân và Uyển Nhã. Kiến Văn đến giờ đã hoàn toàn bất lực trước những hành động, biểu tình quái dị của Vân Khánh, hấn đơn giản chọn cách bỏ qua, không để ý đến. Còn Thụ Nhân và Uyển Nhã thấy nhiều người nhìn về phía chăm chăm như vậy thì đâm e ngại, mặt đỏ ửng cả lên. Còn người gây ra cơ sự này thì vô tâm vô phẩy, chẳng hề nghĩ đến bản thân mình làm chuyện hoang đường gì.

Cặp phu thê đối diện với Vân Khánh đột ngột bị một vị cô nương trẻ tuổi, không quen không biết vừa nhìn thấy mình liền hét thất thanh như thế thì đâm hoảng.

Thấy hai người sợ đến tái mặt như vậy, Kiến Văn bước lên nói:

– Hai vị đừng sợ! Nàng không có ác gì đâu, chỉ đơn giản vì... nàng không được bình thường thôi.

Vân Khánh vừa hoàn hồn lại nghe thấy lời nói đó của Kiến Văn, liền đâm câu gắt:

– Kiến Văn!!!

Vân Khánh hùng hổ xông lên nắm lấy cổ áo Kiến Văn gặng hỏi:

– Ngươi nói vậy rốt cuộc là có ý gì chứ? Ngươi nói ai không được bình thường? Ngươi là đang mắng ta sao...

Kiến Văn tròn trắng mắt, chán nản chịu đựng.

Cặp phu thê kia thấy đôi phương không chú ý đến mình, liền nhìn nhau hội ý, quyết định lên chuồn đi. Họ cũng không muốn dây dưa với một toán người kỳ quặc, bất minh.

Vân Khánh đang hoạch hợ Kiến Văn thì phát hiện cặp phu thê kia trốn đi, liền lao tới nắm áo hai người kéo lại.

– Đứng lại! Đứng lại! Ta vẫn chưa hỏi chuyện hai người mà...

– A a a...

Vị nương tử trẻ tuổi đột ngột bị túm áo hoảng sợ hét thất thanh, vị tướng công lo lắng cho nương tử mình cũng cuống cuống la ó

– Ngươi làm gì vậy? Ngươi làm gì vậy? Mau buông nương tử của ta ra mau...

– Mọi người mau dừng tay đi, có gì từ từ nói...

– Vân Khánh, mau buông tay ra...

– Thánh nhân đã dạy: quân tử động khẩu bất động...

Bốp

Đáng thương cho Thụ Nhân chưa kịp nói tròn câu đã bị một cái chày không biết từ đâu văng tới, đập thẳng vào mặt. Thụ Nhân đương trường bại trận.

– A... Thụ Nhân công tử...

– A... ai đang sờ mông lão nương...

Thế là càng lúc càng loạn thành một đoàn.

Chịu hết xiết, Vân Khánh ngoi đầu ra từ trong đám người, hét lớn:

– Ta chỉ muốn hỏi bức tranh trên tay ngươi thôi mà...

Cùng lúc đó, ở một nơi khác...

Vô Danh đang đi trên đường đột ngột dừng chân, quay đầu nhìn về một hướng mông lung.

Người hộ vệ được phân phó bảo vệ Vô Danh, tên gọi Lý Việt thấy nàng ngừng bước thì lên tiếng hỏi:

– Cô nương, nàng đang làm gì vậy?

Vô Danh dần tỉnh, thờ ơ nói:

– Ta có cảm giác nghe thấy một tiếng nói rất quen...

Lý Việt khó hiểu, Vô Danh đã lắc đầu nói:

– Không có gì! Chỉ là nhầm lẫn mà thôi.

Người đó vốn không thể ở đây được.

Nói rồi, Tinh Yên tiếp tục đi. Còn Lý Việt thì cau có ở đằng sau, dù sao hắn cũng là một tinh binh cấp cao, là người dưới trướng chịu sự điều khiển trực tiếp của nguyên soái Hạo Thiên Vương. Thế mà, bây giờ hắn lại an nhàn ở nơi này, còn trở thành hộ vệ, đi theo bảo vệ cho một người bình thường, không phải tiểu thư quyền quý, không có chức vị hay bất cứ cái gì cả. Rốt cuộc vì sao việc này lại rơi trên đầu hắn chứ?

Vô Danh không quan tâm đến sự bất mãn của kẻ đi sau mình, vẫn thong thả rảo bước như cũ.

Nhớ lại, hai hôm nay, Trần Hạo Thiên bận tối mặt vì giải quyết công vụ, hần đột nhiên nhớ ra nàng, lại bảo bắt nàng ở mãi trong quán trọ cũng không tốt, nàng có thể ra ngoài đi dạo nhưng hần lại khẳng khái bắt nàng phải dẫn theo một người bảo vệ, nếu không thì không đi đâu hết.

Nhìn sự cương quyết của hần, Vô Tâm cũng chẳng biết trong lòng đang có hương vị gì. Chỉ là một người đi phía sau thôi, thì đi theo đi, dù sao cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của nàng là được.

Vô Danh đưa mắt nhìn thỏi vàng trên tay mình, đây là của Trần Hạo Thiên đưa cho nàng.

“Tại sao lại đưa cho ta?”

Lúc đó Vô Danh đã lên tiếng hỏi như vậy.

Trần Hạo Thiên ngượng nghịu nói:

“Thì... thì là... không phải nữ nhân đi dạo phố hay mua này mua nọ sao?”

Vô Danh nhìn thỏi vàng suy nghĩ một chút lại hỏi:

“Tại sao lại đưa nó cho ta?”

Nhìn vẻ mặt như muốn nói: “đường như ta và ngươi không nợ nần gì nhau” của Vô Danh, Trần Hạo Thiên bỗng nhiên cảm giác vị đắng đang dâng lên trong miệng hần, nàng quả thật...

Trần Hạo Thiên cay nghiệt nói:

“Xem như là tiền công về tranh lần trước của nàng!”

Vô Danh liền đáp:

“Lần đó bức tranh xem như chưa hoàn thành, ta không thể lấy tiền của ngài được!”

Trần Hạo Thiên cảm giác tới gân xanh trên đầu hần cũng đang co giật. Có bao giờ hần ban thưởng cho ai đó mà còn phải viện một đồng lý do như thế này không? Nàng là muốn tức chết hần phải không? Đây chỉ là vài đồng tiền thôi mà!!!

Trần Hạo Thiên gượng cười nói:

“Thì xem như tiền công ta đưa trước cho nàng... sau này nàng về lại một bức khác cho ta là được..”

Vô Danh trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu nói:

“Vậy đến lúc đó tính sau đi!”

Rắc

Chén trà trong tay Trần Hạo Thiên vỡ nát. Hần cúi gằm mặt nên Vô Danh không thấy được vẻ mặt của hần hiện giờ.

“Ngài không sao chứ?”

Trần Hạo Thiên ngẩng mặt nhìn nàng, hần đang cười mà sao nụ cười của hần lại trở nên méo mó tới đáng sợ.

“Ha ha... ta không sao!”

Không sao mà lại cười đáng sợ như vậy ư?

Trần Hạo Thiên đứng đờ đờ, Vô Danh thấy thế gọi lại:

“Vậy còn cái này thì sao đây?”

Trần Hạo Thiên nhìn thỏi vàng trên tay Vô Danh, chưa bao giờ hần lại có cảm giác ghét vàng tới như vậy đấy.

Trần Hạo Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Ta đã đưa thì không có ý lấy lại!”

...

Vậy đấy, thế là bây giờ nàng là người giữ thỏi vàng này, nàng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn...

Chương 19

Trời đã trưa, Vô Danh không có ý trở về nên ghé vào một khách điểm nhỏ dùng cơm. Tiểu nhị dẫn nàng lên tầng hai, ngồi ở bàn cạnh cửa sổ.

Lý Việt bước qua chỗ nàng ngồi mà đến một bàn khác. Vô Danh lên tiếng nói:

– Không thể ngồi chung được sao?

Lý Việt tỏ ra vẻ cung kính, lạnh lùng nói:

– Như vậy không tiện. . .

Vô Danh đưa mắt nhìn xuống đường phố bên dưới, chỉ tự nói:

– Thật lãng phí thức ăn!

Lý Việt ngẩn ngơ, nàng nói thức ăn cho hần là lãng phí, không, là hần ăn lãng phí, không phải, là hai người ăn riêng sẽ lãng phí hơn???

Càng quá hơn khi tiểu nhị đưa thức ăn lên, ở bàn của Vô Danh chỉ lèo tèo có đĩa rau xào, canh cải trong khi hần, hộ vệ của nàng lại bàn ăn năm ngón thịt mỡ. Hần ngay cả suy nghĩ muốn tìm khối đậu hũ đập đầu chết luôn cho rồi. Nhìn bàn ăn ngon lành trước mặt sao hần lại có cảm giác ghen hờn, chút thèm ăn cũng không có.

Vô Danh đang ăn thì ngạc nhiên thấy có thêm mấy đĩa thức ăn đặt xuống bàn của mình, Vô Danh ngược mặt lên nhìn, Lý Việt gượng gạo nhìn nàng nói:

– Không nên lãng phí thức ăn!

Vô Danh không nói, hai người cúi mặt ăn cơm tiếp.

– A.

Nghe tiếng của Vô Danh, Lý Việt ngược mặt lên nhìn thì thấy Vô Danh đang chăm chú nhìn gì đó dưới đường.

– Chuyện gì vậy?

Vô Danh thật tình đáp:

– Bánh bao!

Bánh bao? Liên quan gì ở đây?

Vô Danh nói tiếp:

– Người bán bánh bao vừa đi qua, bánh người đó bán rất ngon.

Lý Việt thấy nàng có vẻ muốn ăn nhưng lại thôi, hần cau mày đứng dậy, miễn cưỡng nói:

– Đề ta đi mua!

Vô Danh ngờ ngạc nhìn Lý Việt lao xuống cầu thang chẳng hiểu hần làm sao rồi tiếp tục ăn cơm của mình.

Đột ngột, tập vẽ của nàng để trên bàn bị người va phải rơi xuống đất.

– Thử lỗi!

Nam nhân nói, liền ngồi xuống nhặt những mảnh giấy rơi trên sàn lại.

Vô Danh cũng buông đĩa xuống, ngồi xuống nhặt tiếp, rồi kẹp vào trong bản vẽ của mình.

– Không có gì.

Nam nhân kia ngược mặt lên, hấn có gương mặt rất tuấn mỹ, hai mắt hơi xếch dài, mũi cao thẳng và cặp môi bạc mỏng xếch cao. Hấn quả thật rất đẹp, dù hấn đang cười, cười đến đôi mắt cũng hơi cong nhưng Vô Danh lại cảm giác chẳng thật tình, nguy hiểm... Vô Danh sau khi nhìn rõ mặt hấn thì thu lại tầm mắt, không có hứng thú.

Thấy biểu hiện của nàng như vậy, nam nhân có chút ngạc nhiên, thật không ngờ lại có người không những không bị gương mặt của hấn thu hút mà còn lạnh nhạt như vậy. Hấn cũng không biết khéo miệng của hấn đang giương lên cao hơn.

– Cô nương, thật xin lỗi. Đồ của nàng có bị hư hại gì không?

Vô Danh lắc đầu nói:

– Không có việc gì.

– Ta gọi là Đông Thần, nàng tên gọi là gì?

Vô Danh đáp:

– Vô Danh!

Đông Thần có chút dờ khóc dờ cười, ai lại có tên như vậy chứ? Đông Thần gọi ý bắt chuyện:

– Vật dụng của nàng khá lạ, chúng dùng để làm gì vậy?

Lúc này khi những bức tranh rơi xuống chỉ là mặt trái, Đông Thần không thấy được hình trên đó nên hấn vẫn không biết. Vô Danh nói:

– Chỉ là những thứ bình thường thôi.

Đông Thần định nói tiếp thì bất ngờ có người xuất hiện bên cạnh hấn, hô nhỏ:

– Chủ nhân...

Đông Thần thấy người xuất hiện thì thu lại nụ cười, trở về bộ mặt hàn băng, hấn phất tay ra hiệu cho người lui đi, rồi nói với Vô Danh:

– Ta có việc phải đi trước! Sẽ bồi thường cho nàng lần sau vậy!

Vô Danh vốn định nói không cần những Đông Thần đã đi mất rồi.

Lát sau, Lý Việt đã về tới. Hấn đặt mấy cái bánh bao trước mặt Vô Danh, Vô Danh hơi ngạc nhiên nhưng rồi nhẹ nhàng nói:

– Cảm ơn.

Ở khách điểm Tường An, Trần Hạo Thiên ngạc nhiên khi nghe thuộc hạ thông báo.

– Ngươi đã xác nhận chưa?

Người quỳ bên dưới cúi thấp đầu nói:

– Dạ, thuộc hạ đã xác nhận! Thái tử của Đông Thần Quốc quả nhiên đã tới đây!

Trần Hạo Thiên càng cau chặt chân mày, tự hỏi:

– Ngươi đến Thánh Thiên Quốc vì nguyên do gì đây, Đông Phương Thần?

...

Còn ở một căn phòng tối khác, cũng đang diễn ra cuộc gặp bí mật

- Thái tử, tung tích của người đó đến đây đã hoàn toàn mất dấu! Giống như... đã bốc hơi đi vậy...

Người được gọi là thái tử, chính là thái tử của Đông Thần Quốc, Đông Phương Thần, hấn không chấp nhận lời thú nhận của thuộc hạ mình.

- Hoàn toàn biến mất? Đó là một người sờ sờ, làm sao lại biến mất được! Năng lực của các ngươi không đủ thì cũng không cần viện cái có như thế!

Đông Phương Thần bực tức quơ lấy thứ gì đó trên bàn ném xuống.

- Thái tử, chúng thuộc hạ sẽ cố gắng điều tra thêm. xin thái tử cho thuộc hạ thêm một cơ hội...

Đông Phương Thần im lặng không nói, không khí trở nên im ắng tới đáng sợ, tên thuộc hạ của hắn càng thêm sợ hãi, thậm chí còn có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của mình.

Hồi lâu sau, Đông Phương Thần mới cất tiếng nói:

- Ta cho các ngươi thêm ba ngày, nếu ba ngày sau vẫn không tìm được người, ngươi tự hiểu thế nào...

Tên thuộc hạ càng quỳ sát đất, hô lớn:

- Thuộc hạ đã rõ!

Nói rồi, hắn lui ra ngoài, cánh cửa được mở ra, ánh sáng le lói từ bên ngoài hắt vào, nhờ vào ánh sáng ít ỏi đó mới nhận ra được gương mặt của Đông Phương Thần, chính là nam nhân tên gọi Đông Thần lúc sáng đã gặp Vô Danh.

Đông Phương Thần trầm ngâm, tự hỏi:

- Rốt cuộc nàng đang ở đâu? Nàng quả thật có năng lực đến như vậy không, Tinh Yên?

...

Cùng thời điểm đó, bên Vân Khánh đã nhận được manh mối về tung tích của Tinh Yên.

Vân Khánh bắt chập những vết thương lớn nhỏ trên người sau cuộc xô xát trước đó, hăng hái reo lớn:

- Chúng ta đã đi đúng đường rồi! Tiến lên thôi...

ba người di phía sau nhìn nhau ngao ngán không nói nên lời.

Vân Khánh ý chí bùng bùng, hô hào:

- Tỷ tỷ, phải chờ muội đó!

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Tối đêm đó, Vô Danh ngồi một mình thờ thần trong phòng, không biết đang nghĩ ngợi điều gì. Một cơn gió to thổi vào làm cây nến duy nhất trong phòng vụt tắt, đột ngột bị chìm trong bóng tối cũng không làm ảnh hưởng tới Vô Danh, nàng vẫn không một tia dao động.

Soẹt

Một thứ sắc lạnh chạm vào cổ Vô Danh, đến lúc này Vô Danh mới khẽ đưa mắt nhìn xuống thanh gươm đang đặt trên cổ của mình.

Người phía sau nàng mặc y phục đen, mang cả khăn bịt mặt màu đen, hoàn toàn chìm trong bóng tối, nếu không có ánh sáng phản chiếu từ thanh gươm, có lẽ Vô Danh cũng không phát giác ra sự có mặt của hắn.

Hắc y nhân hạ giọng uy hiếp:

– Muốn sống thì im lặng!

Vô Danh rời mắt khỏi thanh gươm, trở lại dáng vẻ bình thường. Thấy nàng bình tĩnh như vậy, hắc y nhân lại đâm ngờ vực: đây rốt cuộc là sao? Tim nàng thậm chí còn không đập mạnh một cái, hoàn toàn bình thản, bình thản đến cùng cực! Là nàng không sợ chết hay nàng biết sẽ có người cứu nàng?

Lát sau, những âm thanh huyền ảo từ bên ngoài vang vào. Lý Việt thấy phòng của Vô Danh tối đèn, e dè lên tiếng hỏi:

– Vô cô nương, chỗ của nàng không sao chứ?

Vô Danh bị hỏi định hể miệng trả lời, thấy nàng động đậy, thanh gươm trên cổ đè nặng hơn. Vô Danh thấp giọng nói:

– Yên tâm!

Hắc y nhân cau mày phán đoán nữ nhân mình đang uy hiếp.

Vô Danh lên tiếng hỏi:

– Có chuyện gì sao? Ta đang định đi ngủ rồi!

Lý Việt bên ngoài nghe giọng nàng bình thản như vậy thì an tâm, nói:

– Không có gì... Chỉ là đột xuất kiểm tra an ninh thôi!

Vô Danh lại nói:

– Vậy à. Ở đây không có người nào khác...

Lý Việt nghe vậy không làm khó nữa, hạ mình nói thất lễ rồi dẫn người đi xem xét tiếp.

Hắc y nhân tỏ vẻ hài lòng, di chuyển từ sau lưng lên trước mặt Vô Danh, thanh guom trên cổ vẫn chưa từng dời đi.

– Người xem như hiểu tình hình...

Lúc này Vô Danh đã ngẩng đầu lên, ánh trăng le lói từ bên ngoài cửa sổ hắt lên mặt nàng. Hắc y nhân có vẻ bàng hoàng khi nhận ra gương mặt của Vô Danh.

– Người...

Hắn có nghe nói gần đây bên cạnh Hạo Thiên Vương bỗng nhiên xuất hiện một nữ tử lạ mặt, hắn không ngờ rằng nữ tử đó lại là nàng!

Vô Danh khép hờ mắt nói:

– Người mau nhân cơ hội này rời đi. Nếu những người kia quay lại lần nữa, ta cũng không chắc có thể tiếp tục che giấu.

Nghe thấy lời cảnh báo của Vô Danh, hắc y nhân không lấy làm cảm kích mà càng nổi lên sát ý muốn giết nàng hơn. Trên cổ của Vô Danh đã rướm máu, nàng vẫn bất động.

Hắc y nhân gằn giọng:

– Bỏn... người dám uy hiếp ta?

Vô Danh lại nói:

– Không phải! Ta chỉ nói sự thật thôi...

Hắc y nhân trầm mặc, không khí xung quanh chìm xuống, có thể nghe được cả tiếng tim đập.

Theo thời gian trôi qua, hắc y nhân lúc này đã xác định nữ nhân trước mặt hắn không hề giả vờ, chẳng lẽ nàng không màng đến tính mạng của mình hay sao?

...

Lúc này, ở nơi khác, Lý Việt đang hồi báo với Trần Hạo Thiên.

– Gia, không phát hiện được tung tích thích khách!

Trần Hạo Thiên cau mày gắt:

– Người đã kiểm tra kỹ chưa? Tên thích khách đó bị thương, không thể nào chạy nhanh được!

Lý Việt cũng cảm thấy kỳ lạ, rút cuộc, hắn ấp úng nói:

– Gia... thật ra... có phòng của Vô cô nương, thuộc hạ không vào lục soát.

Trần Hạo Thiên trừng mắt nhìn Lý Việt, sát khí từ Trần Hạo Thiên phát ra làm Lý Việt run rẩy muốn lùi bước.

– Người nói gì?

– Gia... Vô cô nương đã nói phòng nàng không sao...

Trần Hạo Thiên bước thêm một bước, gằn nhẹ:

– Nàng đã nói gì?

Lý Việt cúi đầu càng thấp, đáp:

– Nàng... nói: “ở đây không có người nào khác”...

Trần Hạo Thiên nổi con thình nộ, quát lớn:

– Làm sao nàng biết được người đang tìm tung tích thích khách mà lại đáp: “không có người nào khác”...

Lý Việt lúc này mới vỡ lẽ, hấn đúng là không nói hấn đang tìm “người”.

Không đợi cho Lý Việt hoàn hồn, Trần Hạo Thiên đã chạy đi, Lý Việt hấp tấp đuổi theo sau.

...

– Người muốn giết ta thật sao?

Giọng nói đều đều của Vô Danh vang lên.

Hắc y nhân cũng không hiểu hấn đang muốn làm gì, nàng chỉ là một nữ nhân bình thường thôi, thế mà lại có can đảm đối mặt với hấn như vậy.

– Người... không phải không sợ chết sao?

Hắc y nhân buông giọng cười cợt. Vô Danh không quan tâm giọng khinh bỉ của hấn, thật thà nói:

– Sợ chứ! Sao lại không sợ!

Hắc y nhân cau có, một người sợ chết lại tỏ ra bộ dạng như nàng sao?

Hồi lâu, hắc y nhân mới chậm rãi mở miệng hỏi:

- Người rốt cuộc là gì của...

Câu nói của hấn chưa hoàn chỉnh đã bị những tiếng đánh nhau bên ngoài làm gián đoạn.

Giết! Giết!

Mau bắt thích khách...

Huỳnh đệ, thề chết giết cầu vương...

Hắc y nhân bị những âm thanh bên ngoài làm kích động, hấn lưỡng lự.

Vô Danh lúc này lại bình thản lên tiếng nói:

- Người của người đến cứu người rồi kia.

Hắc y nhân quay mặt lại nhìn Vô Danh, hấn vẫn không hiểu được suy nghĩ của nữ nhân này.

Hắc y nhân quay mặt lại nhìn Vô Danh, hấn vẫn không hiểu được suy nghĩ của nữ nhân này.

- Tính mạng của ta quan trọng hơn người sao? Trong lúc người đang chần chừ ở đây, bên ngoài kia bao kẻ đang bỏ mạng...

Hắc y nhân bật cười cay nghiệt:

- Người đang thuyết phục ta tha mạng cho người sao?

Vô Danh thành thật gật đầu, băng quơ nói:

- Con người ... nếu có cơ hội đương nhiên vẫn muốn chọn lấy sự sống.

Hắc y nhân khinh bỉ cười:

- Cho dù đó là sống lay lắt, hèn mọn?

Vô Danh đồng ý đáp:

- Phải!

Hắc y nhân càng nhúu chặt mày, nữ nhân này toàn nói ra những lời đại nghịch, hắn cảm thấy nàng đang thách thức uy quyền của hắn, nữ nhân thật đáng chết.

Âm thanh chém giết ngày càng gần.

Vô Danh như thờ ơ nói:

- Người thật sự muốn chờ đến lúc họ xông vào đây sao?

Hắc y nhân nén giận, rút kiếm về, lạnh giọng nói:

- Nữ nhân, lần sau ta sẽ tính sổ với nàng!

Nói rồi hắc y nhân lao mình ra khỏi cửa sổ. Thấy ôn thần cuối cùng đã rời đi, Vô Danh mới thở nhẹ một hơi.

Đúng lúc đó, rầm một tiếng, cửa phòng mở toang ra. Trần Hạo Thiên như sát thần đứng trước cửa nhìn vào.

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Trần Hạo Thiên sắc mặt nghiêm trọng bước từng bước tới gần Vô Danh.

Cộc cộc

Bên ngoài náo động là vậy nhưng sao nàng lại cảm thấy thời gian ở căn phòng này như dừng lại, đến mức có thể nghe rõ ràng tiếng bước chân của Trần Hạo Thiên, đến mức nghe được cả hơi thở trầm thấp của hắn.

Hắn có đang nghi ngờ nàng không?

Vô Danh vẫn ngồi bất động trên ghế. Trần Hạo Thiên đã đứng trước mặt nàng, hắn vẫn bảo trì im lặng.

Hồi lâu sau, hắn vẫn không lên tiếng, Vô Danh chậm chậm đưa mắt lên nhìn hắn. Đúng lúc đó, tay của hắn chạm nhẹ vào cổ của nàng.

Vết thương không sâu, sớm đã ngừng chảy máu, nhưng những giọt máu chưa kịp khô đó vẫn nổi bật trên làn da trắng toát của Vô Danh.

— Nàng bị thương?

Hình ảnh của Trần Hạo Thiên lúc này được in trong đáy mắt Vô Danh, trong mắt của hắn có phân vân, ray rứt và cả đau đớn.

Tại sao lại như vậy?

— Là ta đã tới trễ.

Tiếng chém giết bên ngoài vẫn không ngừng giống như tạo thành hai khung cảnh khác biệt, một êm ả, một thị huyết.

— Xin lỗi, Yên Nhi...

Theo từng cử chỉ, từng lời nói của Trần Hạo Thiên, chính Vô Danh cũng không biết rằng chính nàng cũng đang biến đổi, ánh mắt hồ hững của nàng đang gọn lên một lần sóng nhẹ.

...

Hôm sau, trong phòng của Vô Danh đang diễn ra cảnh tượng kỳ dị. Nàng ngồi ngầy ra như tượng để mặc cho Trần Hạo Thiên loay hoay thoa thuốc cho vết thương trên cổ của nàng.

Trần Hạo Thiên thật sự rất chú tâm, nhẹ nhàng từng chút từng chút một xử lý vết thương của Vô Danh. Vô Danh cảm giác cả người cứng ngắc, có chút không thoải mái, rốt cuộc, nàng lên tiếng nói:

– Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không cần kỹ lưỡng vậy đâu.

Trần Hạo Thiên cau mày không đồng ý, gắt gỏng:

– Nàng có biết nếu vết thương sâu một chút nữa là nàng đã chết rồi không...

“Không phải bây giờ nàng không sao sao?”

Vô Danh còn chưa khờ mà nói thẳng ra câu đó, nàng lại nói:

– Vậy để ta tự thoa là được.

Trần Hạo Thiên nheo mắt nhìn nàng, không chút tin tưởng nói:

– Nàng sẽ sao? Hay làm qua loa một, hai lần cho xong?

Vô Danh không đáp, xem như thừa nhận. Trần Hạo Thiên không buông tha, lại hỏi dồn:

– Một nữ nhân để trên người có vết sẹo xem được sao?

Vô Danh nhìn Trần Hạo Thiên, bản thân rất muốn hỏi: “cho dù vậy thì có liên quan gì đến hấn đây?” nhưng cuối cùng vẫn không nói ra lời.

Lúc lâu sau, Vô Danh mới khó khăn mở miệng:

– Người...

Trần Hạo Thiên nhìn nàng.

– ... những người hôm qua là cùng phe với những kẻ lần trước hay sao?

Trần Hạo Thiên cau mày, miễn cưỡng nói:

– Không phải! Nàng cũng không nên biết nhiều làm gì, an tâm là việc ngày hôm qua sẽ không lặp lại đâu.

Vô Danh im lặng, không biết suy nghĩ gì, Trần Hạo Thiên cũng không nói thêm điều gì, hấn thu dọn những lọ thuốc vào hòm.

Nào ngờ, Vô Danh vẫn không buông bỏ, tự hỏi:

- Rốt cuộc là sát thủ từ Đông Thần Quốc hay là Dực Thần Quốc...?

Trần Hạo Thiên kinh ngạc nhìn Vô Danh, nàng vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

Trước kia, Vô Danh cũng từng nghĩ mình xuyên không về quá khứ, nhưng sau đó nàng mới biết mình đã nhầm. Nơi này có lịch sử hoàn toàn khác với thế giới nàng từng sống, ở đây, thiên hạ được phân thành tam quốc: Thánh Thiên Quốc, Đông Thần Quốc và Dực Thần Quốc, ba nước tiếp giáp hai mặt với nhau, trở thành thế vạc ba chân.

Dù qua bao đời, hiếm có hoàng đế nào không có ý định thống nhất tam quốc nhưng không ai muốn trở thành kẻ đầu tiên chiến tranh để kẻ khác trở thành ngư ông đắc lợi, nên thế cuộc cho đến bây giờ vẫn chưa bị phá vỡ, dù đôi khi vẫn xảy ra một số xung đột ở lân cận biên giới các nước.

Hiện tại, ở Dực Thần Quốc, hoàng đế tuổi đã cao, hành sự có chút kỹ càng, nên là đất nước an bình, ít có chiến sự nhất. Ngược lại, ở Đông Thần Quốc, thái tử Đông Phương Thần lại là người hiếu chiến, chủ trương thống nhất cả tam quốc nên thường xuyên gây chiến với Thánh Thiên Quốc, đất nước đã hù bại.

Hoàng đế Thánh Thiên Quốc hiện tại là một hôn quân, thích ăn chơi hưởng thụ, không màng đến việc triều chính, dân chúng lầm than. Nếu như không có Hạo Thiên Vương xuất hiện, Thánh Thiên Quốc không biết đã biến mất trên bản đồ từ khi nào...

Lúc này, Vô Danh vẫn tiếp tục nêu ra những luận điểm của mình:

- Là Đông Thần Quốc gửi sát thủ ám sát hay là Dực Thần Quốc âm thầm ném đá giấu tay...

Trần Hạo Thiên vẫn trừng trừng nhìn Vô Danh không chớp mắt, không thể tin được nữ nhân trước mặt mình lại có những kiến giải với thời cuộc hiện giờ như vậy.

- Suy đi xét lại, vẫn là Đông Thần Quốc đáng tình nghi nhất, Dực Thần Quốc sẽ không có hảo ý giúp Đông Thần Quốc dọn đường như vậy, thậm chí còn mong Đông Thần Quốc và Hạo Thiên Vương kẻ tranh người đầu đến thảm kịch...

Bỗng dưng, Vô Danh ngược mặt lên hỏi Trần Hạo Thiên, để xác nhận lại luận điểm của mình.

- Sát thủ đó có phải là của Đông Thần Quốc không?

Trần Hạo Thiên há miệng hỏi lâu mới đáp:

- Phải.

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Buổi trưa một ngày nọ, Vô Danh ngồi sau hậu viên tiếp tục vẽ con mèo nhỏ lần trước.

Trong lúc nàng đang tập trung vẽ, đột ngột từ tường bên ngoài một túi tiền rơi vào, con mèo giật bắn bỏ chạy mất. Vật mẫu đã bỏ đi, Vô Tâm cũng không còn tâm trạng vẽ nữa, khép tập vẽ của mình lại.

Đúng lúc đó, bóng một nam nhân ngoi lên qua khỏi bức tường rồi nhảy bạch xuống.

– Thứ lỗi, ta đánh rơi túi tiền vào đây!

Vô Danh nghe nam nhân đó nói vẫn bình thản như cũ, không có ý nhìn lên.

Nam nhân phe phẩy cây quạt trên tay và bước về phía Vô Danh, không hề có ý nhìn tới túi tiền trên đất của hắn.

Đột ngột, một ám vệ xuất hiện chắn trước mặt Vô Danh, ám vệ không nói một lời liền lao vào tấn công Đông Phương Thần.

– Ám vệ?

Đông Phương Thần cũng thoáng ngạc nhiên khi thấy ám vệ xuất hiện, hắn không nghĩ Trần Hạo Thiên lại xem trọng Vô Danh như thế. Đáng tiếc...

Vô Danh thấy hai người sắp đánh nhau thì muốn bỏ trốn, nhưng nàng chưa kịp động thì ám vệ đã ngã xuống trước mắt nàng. Vô Danh sửng sờ nhìn, bỏ luôn ý định bỏ chạy.

Vô Danh cũng không biết Trần Hạo Thiên cho ám vệ đến bảo vệ mình, nhưng đã được gọi là “Ám vệ” thì võ công có thể tầm thường sao? Thế mà, hắn vẫn không ngăn được mấy chiêu của nam nhân kia, thì một kẻ bình thường như nàng tránh sao cho thoát...

Nam nhân kia đã đứng trước mặt Vô Danh, nở nụ cười niềm nở, nói:

– Danh Nhi, thật tình cờ, lại gặp nhau rồi!

Vô Danh đã bị kêu đích danh, đành phải ngẩng đầu lên nhìn nam nhân yêu nghiệt trước mắt, Đông Thần, hay phải gọi là thái tử Đông Thần Quốc, Đông Phương Thần.

Đông Phương Thần xem như không thấy vẻ mặt không mến khách của Vô Danh dành cho hắn, khoe môi hắn vẫn xéch cao như cũ.

Đông Phương Thần đã xuất hiện, ám vệ bị hạ, vậy còn những hộ vệ quanh đây đâu? Đông Phương Thần đã ngang nhiên đến nơi ở của Hạo Thiên Vương rồi mà sao chưa thấy ai lên tiếng cảnh báo?

Đông Phương Thần thấy Vô Danh khẽ liếc mắt nhìn liền nhìn thấu suy nghĩ của nàng, liền nói:

– Nàng đang muốn tìm hộ vệ?

Vô Danh thu hồi tầm mắt, không đáp. Đông Phương Thần xem như có lòng tốt, giải đáp:

– Ta cũng không biết nên nói khả năng thuộc hạ của Hạo Thiên Vương kém hay bởi vì bọn hắn không xem trọng nàng nên lơ là nữa... Nói tóm lại, hiện giờ ở đây chỉ có ta và nàng thôi.

Nụ cười của hắn rạn vỡ như vậy nhưng sống lưng Vô Danh đã trở nên lạnh toát.

Biết không thể tránh khỏi, Vô Danh đối mặt với Đông Phương Thần, mở miệng nói:

– Ta phải gọi người là gì? Hắc y nhân? Đông Thần? hay Đông Phương Thần?

Đông Phương Thần cười càng lớn.

– Quả nhiên... đêm đó nàng đã nhận ra ta!

Vô Danh xem như thừa nhận, Đông Phương Thần lại tò mò hỏi:

– Dù sao nàng cũng biết qua giọng của ta, nhận ra cũng không ngạc nhiên đi. Nhưng tại sao nàng lại biết ta là Đông Phương Thần?

Vô Danh nhẹ giọng đáp:

– Suy đoán!

Đông Phương Thần càng thích thú hỏi:

– Nàng suy đoán như thế nào?

Vô Danh trầm ngâm một chút, nói:

– Đêm đó, những tên hắc y nhân khác liều mạng gây rối để tạo cơ hội cho người chạy khỏi, chứng tỏ người là người có thân phận rất cao. Người lại từng nói tên người là Đông Thần, nếu là người ở Đông Thần Quốc, còn ai dám lấy tên úy kỵ đó ngoại trừ... thái tử Đông Phương Thần.

Cạch một tiếng, Đông Phương Thần xếp quạt lại, cúi thấp bên tai Vô Danh thăm thò:

– Vậy nàng nói... ta có nên giết nàng không?

Chân mày Vô Danh khẽ chau lại, nàng nhắm chặt mắt, giữ hơi thở bình ổn, nói:

– Sẽ không! Nếu người muốn giết ta đã không đợi tới bây giờ, hơn nữa... ta nghĩ tính mạng của ta không quý đến mức phải phiền tới thái tử cao quý là ngài ra tay.

Khỏe miệng Đông Phương Thần càng giương cao, hấn rời khỏi Vô Danh, rồi đột ngột ngồi bịch xuống đối diện với nàng.

– Phải, nàng nói đúng! Ta sẽ không lấy mạng của nàng, không phải bởi vì tính mạng của nàng đáng giá hay không, mà bởi vì... ta cảm thấy hứng thú với nàng đấy, Danh Nhi!

Nghe Đông Phương Thần gọi mình thân mật như vậy, Vô Danh đẩy lên tia khó chịu trong lòng.

Đông Phương Thần thấy Vô Danh không có ý tiếp chuyện với mình, hấn cũng không phát ý, vẫn cười nói:

– Nàng nghĩ sao nếu ta đề nghị nàng rời khỏi Trần Hạo Thiên mà trở thành người của ta?

Bàn tay dưới làn áo của Vô Danh siết chặt, nàng thẳng thừng nói:

– Không muốn.

– Trần Hạo Thiên quan trọng với nàng như vậy sao? Nàng... đã là người của hấn?

Giọng điệu Đông Phương Thần càng lúc càng xuống thấp. Vô Danh biết, chỉ cần điều nàng nói ra sắp tới không hợp ý của hấn, hấn sẽ không khoan nhượng mà giết nàng.

- Ta... ta không phải là người của ai cả!

Vô Danh nhìn thẳng vào mắt Đông Phương Thần, nói:

- Ta không phải là người của Hạo Thiên Vương, nhưng ta cũng không muốn đi cùng người!

Đông Phương Thần vẫn giữ nụ cười nửa môi. Hấn đột ngột đưa quạt nâng cao cầm Vô Danh lên, hỏi:

- Nàng không sợ ta giết nàng sao?

Vô Danh kiềm nén cảm xúc của mình, nói:

- Đến lúc người không còn hứng thú với ta, không phải người cũng giết ta sao?

Đông Phương Thần bật cười khàng khặc.

- Ha ha, ai là người đã nói lần trước: “nếu có cơ hội sẽ chọn lấy đường sống” chứ?

- Người không phải cũng nói ta là kẻ muốn chết còn gì.

Cây quạt của Đông Phương Thần nâng càng cao, cằm của Vô Danh đau nhói, sắc mặt hơi tái đi, nàng cố gắng không để tâm vào nó.

...

Cảm thấy không thú vị, Đông Phương Thần buông tay, giải phóng cho Vô Danh.

Đông Phương Thần bộ dạng như tiếc không thể rèn sắt thành thép nhìn Vô Danh, phẩy phẩy tay nói:

- Danh nhi à, nữ nhi thì đôi lúc cũng phải tỏ ra hiền dịu, yếu đuối, như vậy mới có thể lấy lòng nam nhân được...

Vô Danh không đáp.

Đông Phương Thần trào phúng:

- Nàng đừng nói: nàng không cần dựa vào nam nhân nhé! Cho dù thâm tâm nàng có nghĩ vậy thì cũng đừng đại mà nói ra. Nàng có thể cao ngạo trong nội tâm nhưng khi đối mặt với nam nhân, nàng vẫn phải cho người khác biết nàng cần bảo vệ, cần quan tâm, thương xót... như vậy kẻ đó mới vì nàng mà ra sức, hay thậm chí bán mạng cho nàng. Đó gọi là tâm kế, là tâm kế đó!

Nói rồi, Đông Phương Thần dùng quạt vỗ nhẹ vào trán Vô Danh.

Nhìn nụ cười tự mãn của nam nhân trước mắt, lần đầu tiên trong nội tâm vốn yên ắng của Vô Danh náo động, đáy mắt xoẹt qua tia căm tức vì bị xỉ nhục.

Là trắng trợn hạ nhục.

- Nàng đã hiểu chưa, Danh nhi?

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Vô Danh hít một hơi sâu để dần xuống cơn giận của mình.

Đông Phương Thần nhất định là đã dụ được hộ vệ của Trần Hạo Thiên đưa cho nàng đi nơi khác, nhưng thời gian trôi qua, nhất định hắn cũng sẽ phát hiện không ổn mà quay lại, nàng chỉ cần kéo dài thời gian cho tới lúc đó...

Đông Phương Thần càng lúc càng thấy hứng thú với nữ nhân trước mắt mình, một người tưởng như đã không còn hi, nộ, ái, ố như nàng hóa ra vẫn còn biết tức giận đấy. À, vậy chỉ có thể nói là giới hạn chịu đựng của nàng cao hơn những người khác chứ nàng không phải là khối băng ngàn năm.

Ha ha, nhìn cái cảnh nàng kiềm nén chịu đựng sự phẫn nộ của mình làm Đông Phương Thần lại càng có cảm giác muốn hiếp đáp nàng hơn nữa. Không biết... đến mức độ nào nàng sẽ xé rách mặt nạ của mình nhỉ?

- Vì sao người muốn ám sát Hạo Thiên Vương?

Đông Phương Thần biết nàng muốn kéo dài thời gian, nhưng hắn không nghĩ nàng sẽ khơi lên chủ đề này, hắn cười giả lả:

- Danh Nhi muốn bàn chuyện quốc gia đại sự sao?

Vô Danh đơn giản đáp:

- Tò mò!

Đông Phương Thần cười, không giấu giếm xem thường nói:

- Được, vậy Danh Nhi muốn biết cái gì, ta sẽ giải đáp cho nàng cái đó! Vấn đề đầu tiên rất đơn giản: bởi vì hắn là kẻ địch của ta!

- Trên chiến trường?

- Đương nhiên!

- Thế gian này trải qua bao cuộc phân tranh, cuối cùng mới định tại tam quốc, thế cuộc hiện thời có thể xem là thái bình, tại sao người còn muốn gây ra

chiến tranh?

– Thái bình? Có thật sự là thái bình không? Tỳ như Đông Thần Quốc, tỳ như Dực Thần Quốc, tỳ như Thánh Thiên Quốc, có nước nào mà không ngập nghề muốn chiếm lĩnh hai nước còn lại? Chiến tranh là việc không thể tránh khỏi!

– Chiến tranh chỉ sinh ra chiến tranh, có thật sự sẽ kết thúc được mọi việc?

– Cho dù Đông Thần Quốc hiện tại không gây chiến, nòng nhĩ Thánh Thiên Quốc có thể cầm cự đến bao giờ? Hoàng đế hiện tại của Thánh Thiên Quốc, hoang quân vô đạo, chỉ biết ăn chơi sa đọa, quan lại lộng quyền, bao che lẫn nhau, bách tính lầm than, thiên tai hạn hán khắp nơi, khắp khổ thì trống rỗng... Giữ lại một triều đại như Thánh Thiên Quốc hiện thời mới gọi là đại nghịch bất đạo!

Vô Danh vẫn cứ bình thản đưa câu hỏi, Đông Phương Thần là người trả lời. Chính hắn cũng không ngờ rằng bản thân hắn càng lúc càng nghiêm túc, không xem đây chỉ là cuộc trò chuyện phiếm với một nữ nhân nữa, mà đã trở thành cuộc luận bàn thể sự đương thời với một người đồng vai đồng vế với hắn.

- Nói như vậy, nếu như một ngày Đông Thần Quốc có thể thống nhất được tam quốc, cuộc sống của bách tính chắc chắn sẽ trở nên tốt đẹp hơn?

- Phải! Chỉ có thống nhất được tam quốc, những ngăn cách giữa tam quốc mới có thể xóa bỏ, chiến tranh không còn, quốc gia nhất định sẽ phát triển.

- Ngài dám chắc ngăn cách sẽ không còn? Con người vì lợi lộc, sẽ có kẻ cam tâm tình nguyện hạ mình với kẻ khác sao?

- Chỉ cần người đủ mạnh! Một đế vương nắm toàn bộ quyền uy và sức mạnh, lời của kẻ đó nói ra đồ ai dám không theo. Đó chính là cách tốt và đơn giản nhất để giải quyết vấn đề hiện tại.

Đến cuối cùng, hắn vẫn tôn sùng vũ lực, dùng vũ lực ép kẻ khác phải tòng mệnh.

- Nhưng ngài đã từng nghĩ tới...

Rầm

Một tiếng động lớn đột ngột vang lên cắt ngang cuộc đối thoại của hai người.

Trần Hạo Thiên đứng đầu một toán hộ vệ, sắc mặt hắn thâm trầm khó xem, hắn nhìn Đông Phương Thần, cao giọng nói:

- Đông Phương thái tử đến thăm tể xá, sao không cho người thông báo?

Đông Phương Thần biết mình phải dừng tại đây thôi, bật cười nói:

- Bỏn cung đến tìm Danh Nhi tâm sự, có can hệ gì với vương gia người không?

Nghe Đông Phương Thần kéo Vô Danh vào cuộc, Trần Hạo Thiên càng sa sầm sắc mặt, gắt gỏng:

- Đông Phương Thần, lần trước để người chạy thoát, người nhìn lần này người cũng có cơ hội vậy sao?

Đông Phương Thần buông giọng khiêu khích:

- Ha ha, không phải bỏn cung vẫn ở đây sao?

Trần Hạo Thiên không có ý dong dãi với Đông Phương Thần, liền rút gươm ra, hơn hai mươi thủ vệ phía sau lập tức vòng ra bao vây Đông Phương Thần.

Vô Danh cũng đã chuẩn bị tinh thần bỏ chạy bất cứ lúc nào.

...

- Đông Phương Thần, vết thương lần trước đã khỏi hẳn chưa?

Trần Hạo Thiên buông tiếng châm chọc.

Lần ám sát Trần Hạo Thiên lần trước, Đông Phương Thần đã trúng một kiếm của Trần Hạo Thiên, đến giờ

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

– Hãy giữ thái tử Đông Thần Quốc ở lại đây làm khách!!!

Trần Hạo Thiên vừa dứt lời, bốn phương tám hướng đồng loạt gió guom xông vào tấn công Đông Phương Thần.

Đông Phương Thần cũng không nao núng, nụ cười tự mãn vẫn thường trực trên môi. Nếu hắn lo sợ chút chuyện còn con này, hôm nay hắn đã không tới đây rồi. Dù sao đi nữa, Trần Hạo Thiên tuyệt đối sẽ không giết hắn! Đó là chưa kể, liệu Trần Hạo Thiên có đủ sức để bắt hắn không.

Trần Hạo Thiên nhanh như chớp xông vào giữa Đông Phương Thần và Vô Danh, Đông Phương Thần né người tránh khỏi kiếm của Trần Hạo Thiên, hắn cũng đã nhận ra Trần Hạo Thiên muốn kéo dài khoảng cách giữa hắn và Vô Danh.

Trần Hạo Thiên liếc mắt nhìn Vô Danh, Vô Danh liền hiểu ý, lập tức chạy ra sau tránh nạn.

Đông Phương Thần cười cợt:

– Dường như ngươi rất xem trọng nữ nhân này?

Trần Hạo Thiên không đáp, tập trung toàn bộ tinh thần vào trận chiến.

Roẹt

Mũi guom của Trần Hạo Thiên lướt ngang qua cánh tay Đông Phương Thần, dù chưa làm hắn bị thương nhưng tay áo cũng bị cắt đứt một mảng. Sắc mặt Đông Phương Thần hơi trùng xuống, hắn dần trở nên nghiêm túc.

– Trần Hạo Thiên, ngươi tốt lắm!

Âm thanh của Đông Phương Thần rít qua kẽ răng nói. Trần Hạo Thiên lớn tiếng quát:

– Đông Phương Thần, ngươi đã dám bén mảng đến Thánh Thiên Quốc, chắc ngươi cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần trả giá chứ. Ngươi đừng mơ tưởng không tổn hao một cọng lông tóc mà có thể rời khỏi Thánh Thiên Quốc!

Đông Phương Thần đưa mắt nhìn Trần Hạo Thiên, một kẻ võ công kỳ ba, cũng am hiểu mưu lược, nếu hắn sinh ra ở Đông Thần Quốc, hắn nhất định sẽ được trọng dụng hết mực, trở thành một dũng tướng anh dũng quyết chiến, trợ giúp rất lớn cho sự nghiệp thống nhất thiên hạ, ghi danh muôn đời trong sử sách...

Nhưng đáng tiếc, hắn không phải, không phải là con dân của Đông Thần Quốc mà lại là một vương giả nhỏ nhỏ của một đất nước hủ bại thậm lậu: Thánh Thiên Quốc!

Thánh Thiên Quốc đến giờ vẫn còn đứng vững, phần nhiều điều nhờ vào công lao của nam nhân này, nhưng hoàng đế Thánh Thiên Quốc hiện tại lại không cảm thấy vui vẻ vì điều đó mà khắp nơi hạch sách, cản trở hắn. Tâm tư của hoàng đế Thánh Thiên Quốc hiện giờ cũng không phải khó hiểu. Một hôn quân vô dụng, hèn nhát chỉ biết sống trong nhung lụa và những lời tăng bốc của nịnh thần đương nhiên sẽ cảm thấy chướng mắt với một kẻ có thân phận thấp hơn mình nhưng tài hoa lại cao hơn bản thân không biết bao nhiêu lần. Đường đường là hoàng đế, người đứng đầu nắm trong tay quyền sinh tử của toàn Thánh Thiên Quốc làm sao có thể cam tâm chịu được mối nhục đó?

Trần Hạo Thiên thân là tướng soái của Thánh Thiên Quốc, là bia ngắm của biết bao thế lực thù địch nên việc bị ám sát, phục kích là thường xuyên xảy ra. Nhưng mấy ai biết được, một nửa trong số những lần hắn bị mưu tính đó lại chính là người của Thánh Thiên Quốc phái tới chứ!

Đông Phương Thần âm trầm mở miệng nói:

– Thánh Thiên Quốc vốn dĩ không xứng đáng với ngươi, mục tiêu của ngươi không sai chính là cuộc sống ấm no của con dân thiên hạ đi. Đã vậy, vì sao ngươi còn “trợ Trụ vì xuyết”...

Đứng trước lời lung lay dụ dỗ của Đông Phương Thần, Trần Hạo Thiên vẫn kiên tâm nói:

– Đông Phương Thần, ta là vương cũng là con dân của Thánh Thiên Quốc, nhiệm vụ và trách nhiệm của ta là bảo vệ lãnh thổ của Thánh Thiên Quốc, không để cho dị quốc xâm lấn dù chỉ một tấc đất! Những lời xảo biện của ngươi là phí tâm rồi!

Đông Phương Thần khinh bỉ:

- Vậy chỉ cần lãnh thổ của Thánh Thiên Quốc được bảo toàn, ngươi mặc kệ cho cuộc sống lầm than của bần tình?

Trần Hạo Thiên cau mày, Đông Phương Thần đã chọt đúng cái gai trong tim của hắn. Trần Hạo Thiên cay nghiệt nói:

- Đông Phương Thần, những lời chia sẻ của ngươi không có tác dụng ở đây đâu...

Đông Phương Thần bật cười:

- Những lời của ta nói thật chỉ là chia rẽ sao?

Vô Danh đứng nấp một bên đã nghe hết toàn bộ những lời Trần Hạo Thiên và Đông Phương Thần, nàng cũng biết trong Thánh Thiên Quốc có người muốn lấy mạng của Trần Hạo Thiên, không muốn để hắn tiếp tục phát triển nữa, nhưng nàng lại không thể ngờ được kẻ đó lại là hoàng đế của Thánh Thiên Quốc!

Từ mình diệt đi tướng tài, trụ cột của Thánh Thiên Quốc thì hắn sẽ được lợi ích gì chứ?

- Đông Phương Thần, đừng dài dòng nữa, ngươi có kéo dài thời gian cũng không giúp gì được cho ngươi đâu! Ngày hôm nay, ngươi định sẽ ở Thánh Thiên Quốc này rồi!

Trần Hạo Thiên hét lớn rồi xông lên tấn công.

Đông Phương Thần vẫn không đổi thần sắc, nụ cười tự mãn vẫn nở trên môi, nói:

- Thật vậy sao?

Đông Phương Thần lách người nhẹ tránh đòn hiểm của Trần Hạo Thiên, thuận miệng hút gió một tiếng.

Ngay lập tức, từ bốn phương tám hướng hơn hai mươi hắc y nhân hiện thân và có xu hướng tiếp tục xuất hiện bao quanh lấy đoàn người Trần Hạo Thiên vào giữa.

Trần Hạo Thiên quát mắt nhìn, vẫn không nao núng.

- Đông Phương Thần, lẽ nào chỉ có một mình ngươi là có chuẩn bị hay sao?

Đông Phương Thần nghe lời nói của Trần Hạo Thiên có điều không ổn, liền cảnh giác. Tiếp theo đó, lại một toán ẩn sĩ của Trần Hạo Thiên từ trong bóng tối lao ra, số lượng tương đương với số lượng của Đông Phương Thần.

Đông Phương Thần cau mày, xem ra không thể tránh được một trận chiến.

Bạn đang đọc truyện *Hạo Thiên Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.